

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(trên bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 192

16 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 02-12

ĐẾN 09-12-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

HÃY CŨI CHỪNG MANG TỘI PHẢN BỘI VÌ CÁI BÃY SỬA HIẾN PHÁP

Từ mười ngày nay, dư luận đã bàn tán sôi nổi về việc sửa hiến pháp.

Có những tin đồn rằng phía dân biểu thân hành pháp tính bất chước đám đồng nghiệp gia nô bên Đại Hàn, sửa hiến pháp để Tổng Thống có thể tái đắc cử thêm một lần nữa, và hơn cả Đại Hàn, tăng nhiệm kỳ Tổng Thống từ 4 năm lên 8 năm.

Trong khi đó, phía dân biểu thân Án Quang, gọi là đối lập với hành pháp, đã công khai vận động hủy bỏ

điều 4 hiến pháp, để Cộng Sản có thể công khai hoạt động như một chính đảng Quốc Gia.

Bên cạnh những nguồn dư luận trên, người ta còn nói rằng người Mỹ cũng đang chuẩn bị ráo riết để sửa đổi hiến pháp Việt Nam.

Chúng tôi xin nói ngay, dù sự việc nào kể trên thành sự thật, cũng đều phản bội quyền lợi của dân tộc, và phản bội những chiến sĩ đã hy sinh cho tự do dân chủ.

Sửa hiến pháp để tăng thêm nhiệm kỳ cho Tổng Thống là mở đường cho độc

tài quân phiệt, đi ngược lại chủ trương xây dựng dân chủ, phản bội những người đã hy sinh cho tự do dân chủ từ mấy chục năm nay.

Bỏ điều 4 là tiếp tay cho kẻ thù, là mở đường cho địch quân công khai hiện về lũng đoạn và khủng bố hàng ngũ Quốc Gia, là phản bội mấy trăm ngàn chiến sĩ đã hy sinh mạng sống vì bàn tay của Cộng Sản, là vô hiệu hóa sự hy sinh của tộc dân từ mấy chục năm nay.

Sau hết, nếu sửa hiến pháp theo sự xếp đặt của

Mỹ là tay sai của ngoại bang, phản bội quyền tự quyết của dân tộc, một quyền thiêng liêng đã bao nhiêu người bỏ mình để bảo vệ.

Gọi là một nước tự do dân chủ, ai muốn làm gì thì làm, hiến pháp cũng không là những công thức tuyệt đối bất di bất dịch, nhưng những người có trách nhiệm cần sáng suốt, để khỏi mang tội phản bội. Phản bội những người đã hy sinh, phản bội thế hệ hiện tại, và nguy hại cho cả thế hệ mai sau.

C.O.

VIỆC CỨU TRỢ MIỀN TRUNG CÒN HAY HẾT ?

Trận bão Hester cách đây ít tuần đã làm cho hàng triệu gia đình đồng bào ruột thịt Miền Trung lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, đói khổ, nheo nhóc. Những gia đình này chỉ còn biết trông mong vào tình thương, vào sự cứu giúp, đùm bọc của những người may mắn không bị thiên tai hành hạ và nhốt là của chính quyền.

Thế nhưng, công cuộc cứu trợ những nạn nhân bão lụt nói trên dường như đang dần dần chìm vào quên lãng. Từ sau cuộc Cách mạng Mùa Thu, không thấy nhà nước đã động gì tới việc cứu trợ.

Những tên khốn nạn, ăn cướp cơm chim, ăn cướp áo quần cứu trợ của những nạn nhân đói khổ, vẫn không bị đem ra xét xử, vẫn sống nhõn nhõ, tựa hồ như đất nước này không còn pháp luật, và công bằng, lẽ phải đã đội mũ đi chơi, chịu thua bọn tham nhũng!

Nhà nước có lẽ hoa mắt vì cái hào quang của Cách mạng Mùa Thu nên đã quên mất việc cứu trợ. Trong khi đó, hàng triệu gia đình nạn nhân vẫn ngày đêm trông ngóng về Miền Nam, trông ngóng vào những lời hứa hẹn của các nhà lãnh đạo. Họ vẫn còn thiếu nhà ở, thiếu cơm ăn, áo mặc. Đã thế, họ lại còn phải chịu thêm cái lạnh thấu xương của những ngày Đông đang tới. Saigon, trong mấy ngày vừa qua, mới chỉ có một chút lạnh thôi, mà mọi người đã co ro, khó chịu. Những chiếc áo lạnh đã được khoác ra đường và những tấm chăn mỏng đã cảm thấy không đủ đắp ấm về đêm...

Và bọn CO trong số báo trước, đã viết ở mục "ý kiến" rằng, «Saigon đã lạnh thì tất nhiên Miền Trung, Miền Bắc cũng phải lạnh. Và cái lạnh mà mọi người đang thường thức ở thủ đô Miền Nam này chỉ bằng một phần trăm cái lạnh thấu xương mà những người dân nghèo, những nạn nhân bão lụt Miền Trung đang chịu đựng. So sánh như thế để thấy rõ hơn nỗi thống khổ của những nạn nhân, những đồng bào ruột thịt đang thiếu nhà, thiếu cơm và thiếu những áo lạnh che thân. Mọi cơ một chút lạnh thôi mà dân Saigon đã xuýt xoa thì với cái lạnh gấp trăm lần, làm sao những nạn nhân đáng thương kia có thể chịu nổi?»

Thật ra, không những lạnh, người dân Miền Trung còn đói nữa. Những người bình thường cũng đói huống chi là những nạn nhân bão lụt. Bọn gian thương, với lòng lang dạ thú, đã đem cất dấu hết gạo đi để qua mặt mấy ông chính quyền địa phương ngay thơ, ngờ nghệch.

Theo tin báo chí, chính quyền Đà Nẵng đã bán ra 800 tấn gạo với giá cũ cho bọn gian thương để bây giờ chúng đem bán lại với giá mới. Như vậy là chỉ nội trong 2 tuần lễ, chính quyền Đà Nẵng đã "tặng không" cho bọn gian thương tới 8 triệu đồng. Số tiền này chính là tiền mồ hôi nước mắt của bọn dân nghèo. Thành ra, các bộ chính quyền địa phương Đà Nẵng đã đặt thêm thành tích là móc tiền của dân nghèo để nuôi béo bọn gian thương. Không hiểu có phải đây cũng là thành quả của CMMT hay không?

Trở lại vụ cứu trợ, C.O xin lập lại ý kiến đã nhiều lần nêu lên: Trách nhiệm lo cơm áo cho hàng triệu gia đình nạn nhân bão lụt hiện nay vẫn là nhà nước. Chính quyền đứng vì Cách mạng Mùa Thu mà xao lãng việc cứu trợ. Cũng đừng lo là để bọn tham nhũng lại ăn cướp cơm chim của đồng bào. Nhà nước hãy đặt việc cứu trợ lên trên hết và phải luôn luôn loan báo với quốc dân những kết quả đã đạt được trong việc cứu trợ.

Bọn C.O sẽ theo dõi và sẽ còn trở lại vấn đề này.

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

TẶNG LƯƠNG HAY LÀM GIÀU CHO BỌN CHỢ LỚN ?

Vụ tặng lương Công chức và Quân nhân mà cuộc Cách mạng mùa Thu hứa hẹn vẫn chỉ như con "ma trời" chấp chớn, biến hiện. Lương tăng thì chưa thấy đâu, vẫn nằm trong những lời hứa, trong khi ấy, vật giá đã theo những lời hứa đó và theo lòng tham không đáy của bọn gian thương mà tăng lên vùn vụt như chiếc hỏa tiễn A pò lò đang trên đường lên thăm chị Hằng.

Theo những lời hứa, các viên chức hành chánh nhà nước, từ xã ấp trở lên đều được tăng 1.200 đồng một tháng. Còn các quân nhân thì tùy theo sự có chiến đấu hay không, sẽ được tăng từ 1.200 cho tới 4.500. Vì mức chênh lệch này, mới đây đã có sự xôn xao, kêu cứu của những thành phần chiến sĩ tuy cũng chiến đấu như ai nhưng lại bị sắp vào "giai cấp" 1200 đồng. Báo chí đã mở xé rùm beng lên và sau đó có tin nhà nước đã mở lương hải hà cho toàn thể quân nhân mọi binh chủng đều được tăng lương đồng đều 4.500 đồng.

Thế nhưng, tin trên vừa được loan ra hôm trước thì ngay hôm sau đã được ông phát ngôn quân sự cực lực cải chính, theo đó, không hề có sự tăng lương đồng đều lớn lao như thế vì nhà nước lấy bạc ở đâu ra mà trả cho xuê. Do đó, chỉ có sự tăng 4.500 đồng cho 208 tiểu đoàn gồm lính đi bộ, lính vừa đi bộ vừa đi dưới nước và lính lưu động đặc biệt. Có thể thôi. Đó là những thành phần cần được khuyến khích để lên tinh thần mà đánh giặc. Còn các thành phần khác thì cứ giữ tinh thần như bây giờ là đủ rồi, không cần lên nữa.

Như vậy là vấn đề 1.200 và 4.500 đã được ngã ngũ. Ông phát ngôn quân sự đã đính chính thì phải tin, không nên bàn tán thêm làm hoang mang dư luận. Bọn Con Ong rất tôn trọng ông Quân sự nên không bàn về sự công bằng của quyết định tăng lương 1.200 và 4.500 làm gì để lỡ ra gây hoang mang dư luận thì phiền lắm.

Tuy nhiên, theo bọn C.O biết thì dư luận dường như vẫn cứ hoang mang, nhà báo không thể ngán cản nổi. Ngoài hoang mang của các thành phần lính tráng không được lên tinh thần, còn phải kể tới sự hoang mang về vật giá đe dọa.

Tăng lương, dù 1.200 hay 4.500 dù đồng đều hay chỉ 1 số ít, nhưng mới chỉ là những lời hứa, có khi còn trong vòng tranh luận, chưa ai sờ mó được vào một đồng lương tăng, thì các bộ gian thương lại cứ cho rằng sự tăng lương như vậy là đã có thật, là đã tăng rồi. Do đó, các bộ này bèn làm ngay một phát «khan hiếm», bằng cách cất dấu của nó hàng hóa đi, rồi sau đó là một sự tăng giá. Chúng mày tăng lương thì chúng ông tăng giá, đó là câu châm ngôn của các bộ gian thương, nhất là của lũ chú Ba ở nước Chợ Lớn. Lũ này, nhờ cuộc Cách mạng Mùa Thu và nhờ những lời hứa tăng lương của nhà nước ta mà đang hốt bạc bằng thích, nước Chợ Lớn bỗng tưng bừng như trong những ngày hội vậy.

Cuối cùng, chỉ có những kẻ bị hứa tăng lương là khổ. Chưa sờ được vào đồng lương tăng thì giá đã tăng. Sau này, giá dù được tăng thật thì chắc rằng giá lại tăng một lần nữa. Thành ra, dù được tăng 1200 đồng hay 4.500 đồng đi nữa cũng chẳng thấm tháp với cái sự tăng giá của bọn chú Ba ở Chợ Lớn.

Dường như nhà nước ta có một thói quen đặc biệt là không thích giữ bí mật những quyết định có liên quan đến các chú Ba ở nước Chợ Lớn. Bất cứ việc gì sắp sửa làm là loan báo cho các chú ấy biết ngay, kéo các chú ấy buồn. Nhất là tình keo sơn, gắn bó giữa Tổng Ngạc, Tổng Trừng với các chú ba thì không bút nào tả xiết!

Thăng Hủi

CẢ HAI BÀ CÙNG «BỤA»

Giữa lúc mọi người đang thờ đốc một bờ hơi tại sau ngót 1 tháng trời chịu đựng theo đuổi chương trình kinh tế CM. mùa thu của chính phủ Annamta, thì câu chuyện tranh ăn hay tranh ghế gì đó ở cái Hội «Vành khăn số» tức QPTS. do 2 đảng quần đen chủ diễn là QP. Nguyễn Văn Bàng và QP Võ Trường. Hủy lại tái phát đảng cả nước miêng, rất nặng mùi cóc chết đếch ngửi được.

Lần tranh đấu hôm cuối tuần qua, được cầm đầu bởi Madame Hỷ cũng na ná như mấy lần trước. nghĩa là vẫn chừng 50 chị em QP. xuống đường kéo đến Hạ bộ nhờ nguyên Chủ tịch Ng. bất Lương can thiệp giải quyết giùm, đồng thời tiến chiếm mục tiêu ở 209 Hồng Bàng Chy lớn, nơi đặt trụ sở của Hội nhà, đảng đối thoại công khai, chất vấn tôi bởi hoa lá về nguyên có màn rằm mà Madame Bông cứ ù lì cố thủ chiếc ghế Chủ tịch. ăn trên ngồi trước có kẻ hầu người hạ, lại được nhà nước cấp xé chạy phom phom để mỗi tháng áp phe vật kiếm sơ sơ cả triệu bạc, đóp hít thả đàn tăng phẩm của chị em Hội viên trong lúc có hàng trăm ngàn «Vành khăn số» rải rác trên toàn quốc phải âm thầm sống vất vưởng đối vêu cả mồm v.v. Chỉ hơi khác lạ ở chỗ cuộc xuống đường vừa qua, sau khi bao vây làm chủ tình thế khu vực, lực lượng Madame Hỷ đã vô ý để thủ lãnh «con mồi» là Madame Bông lặn mất một cách khó hiểu như Bát man người rơi, nên 1 chị QP sồn sồn háng tiết vịt, lấy làm một sự cảm tức, bèn nhẩy phóc lên bàn tạt quần áo vô bành bạch đi ngay cú biểu diễn thoát y vũ go phần trăm.

Màn thoát y, tuy không có nhạc đệm và đèn màu chiếu sáng, không có những cặp mắt cú vọ nồng nặc hơi men cười tở tở thoải mái vỗ tay vì khoái tì, song cũng đã khiến một số Đảng viên Dùi cui hiện diện phải nổi da gà ón xương sống và toát mồ hôi lạnh, đồng thời còn làm cho giới chị em Sexy Show khóc thét lên vì từ nay nghề nghiệp của họ không còn độc quyền, độc địa nữa.

Đối với Madame Hỷ, người trực tiếp lãnh đạo phong trào tranh đấu đòi «quyền sống» sau vì nghe hơi nhảm nên đổi thành «quyền lợi» chị em QP. đều có chung nhận xét: Bà là người có nghị lực, với cặp mắt lá liễu trông rất đằm mà mẽ cuồng nhiệt, giọng nói ôn ền trong như nước suối Vĩnh hảo, tiếng cười duyên dáng phảng phất mùi hoa bưởi, tướng người thanh thanh quỵện lẫn màu sắc văn nghệ. Bên cạnh bà luôn luôn có 1 tu mi mày râu nhẵn nhụi theo hầu bằng chiếc xé 2 bánh. Ở bà, chị em thấy nhiều ưu hơn khuyết, ngoại trừ cái nốt ruồi quái ác đậu trên gương mặt trái soan của Bà tương trưng cho tham vọng và nham hiểm. Bà chủ trương phải đập đổ chiếc ghế Bà Bông bằng bất cứ giá nào để Bà lên lãnh đạo chị em mới xứng, còn Bà Bông là đồ tồi, đồ bỏ thùng rác.

Trái lại, Madame Bông, các chị em QP. đều cho rằng: Bà là người tiêu xảo ích kỷ, thích chưng diện chải chuốt, và diêm dúa, có giọng nói «chém to kho dừ» ưa chuộng tinh thần văn nghệ cải lương, khoái nhạc bốn phương thể theo lời yêu cầu của khán thính giả. Madame Bông, tuy thế vẫn không dấu nổi cái vẻ cô đơn, cục mịch, buồn đày nhưng lại giận ngay đấy, bà đang khóc thút thít vì một phiên tối nào đó, rồi lại cười hích hích ngay sau đó ít phút nếu sự khốc kia bất giác bà tìm được chân lý cuộc đời. Thành ra không ai ngạc nhiên khi thấy bà cương quyết phải lãnh đạo chị em với bất cứ giá nào, Madame Bông Chủ trương hề có Bông thì không thể có Hỷ.

Thăng Hủi đề nghị cả hai bà nên đem quách bản nội quy đưa ra Hạ Bộ của Lão quái Bất Lương về xiá tu chỉnh một điều như thế này:

-Chiếu chi, vì hội QPTS. chẳng may có tí quyền lợi còm đẽ chắm mít chút đỉnh, thường phát sinh nguyên nhân tranh chấp linh kinh nội bộ. Nay cứ một lúc cả hai Bà Bông và Hỷ cùng được giữ chức Chủ tịch Hội như đồng Chủ tịch Hội nghị Dừa neo Anh Nga độ nào năm xưa là tiện việc sổ sách, trong âm ngoài êm.

ĐÓ CHƠI ĐỂ CHƠC

Sau cả tháng trời ngồi lì tại đầu trường "Đổ Chối", 4 Toán Cuối, Cờ Mồi, Zippo và Rét xem chừng cũng hơi ẻ càng, nhất là lại chẳng thấy ma nào chịu đến chứng kiến. Bởi vậy, họ cứ việc tự động rút đi, chứ không thèm tuyên bố trước, như nhà Dân Biểu babilar Lý quý Chung. Ban tổ chức mời ngay được 4 toán khác thay thế, toàn là những khuôn mặt mới toanh vừa xuất hiện trong tuần qua :

- Toán Cách Miệng Mùa Thu
- Toán 9 Nút Muôn Năm
- Toán Lèm Bèm
- Toán Đức Trần

SẼ SỬA «CHÍN NÚT» CHĂNG ?

HỎI : Mới đây, có mụ đầm Mèo tự xưng là phụ tá của Kít xinh ghê, qua xứ Annamta dò mìn về vụ sửa đổi «9 nút». Liệu chuyện này có thể xảy ra được chăng ?

CÁCH MIỆNG MÙA THU : Lúc này lo cho cái miệng dớp chưa xong, ai hơi sức đâu bận tâm với cái 9 nút. Mì lì đôn thì không chịu chi ra, mà cứ đòi sửa cái này đổi cái kia, thì sửa đổi vào cái khổ nào ? Còn khuya!

9 NÚT MUÔN NĂM : Đứa nào có giỏi cứ thử sửa 9 nút cho tụi ông coi ? Sửa một cái là tụi ông ra ngay giữa Saigon tụt quần cho cả thế giới xem ấy chứ lì ! Kít xinh kít đẹp mặc hẳn, tụi ông cóc cần.

LÈM BÈM : Một khi các đàn anh chi tiền muốn đòi thì mình làm sao cưỡng lại được ? Mình cưỡng lại, họ cúp hết, rồi đòi nhân răng cả lũ sao ?

ĐỨC TRẦN : Sửa hay không sửa thì cũng vậy thôi, các đàn anh không bao giờ dám bỏ rơi tụi mình đâu mà lo. Điều cần nhất là mình phải khéo khéo để các đàn anh tiếp tục chi, cho tụi mình áp phe kiểm soát với chó !

BAN GIÁM KHẢO : Toán Cách Miệng Mùa Thu có luận điệu khôn ngoan hơn hết : 5 điểm ! Trừ toán 9 Nút Muôn Năm 2 điểm về cái tội quá khích, bảo hoàng hơn vua, có hại cho nền ngoại rao ngớ ngẩn của quốc ra.

CỨU LON NOL SÓT SÁNG HƠN CỨU LỤT ?

HỎI : Có nhiều nguồn dư luận cho rằng Nhà nước ta sốt sáng đi cứu nguy cho Lon Nol hơn là cứu lụt Miền Trung, Làm như vậy có công bằng hợp lý không nhỉ ?

CÁCH MIỆNG MÙA THU : Miền Trung thì năm nào lại chẳng có lụt, chẳng có cứu ? Cứ từ từ cũng được, đi đâu mà vội ? Còn Lon Nol lâu lâu mới nguy có một lần, mình không cứu để người ta xập tiệm, rồi mình cũng xập theo sao ?

9 NÚT MUÔN NĂM : Lụt đâu có đáng sợ bằng giặc cờ đỏ ? Mình kéo quân qua xứ của Lon Nol là để dẹp giặc cờ đỏ chứ đâu phải chỉ để cứu Lonol ? Dẹp giặc cờ đỏ thì ở đâu cũng vẫn là hợp lý, ai nói sai, tụi này sẽ bắt chức Lonol cho giải tán liền.

LÈM BÈM : Đúng là chuyện nhà thì nhác, chuyện cô bác thì siêng, các cụ dạy chẳng sai chút nào. Là trong nhà rách tùm lùm không lo đùm, cứ mãi lo đùm ở đâu đâu. Lonol có nguy thì để cho đàn anh Mèo lo trước đi đã, mình sốt sáng quá để ăn cái giải gì ?

ĐỨC TRẦN : Đi cứu Lonol là phải rồi. Trong lúc này ít ra mình cũng phải làm một cái gì để các đàn anh tin tưởng mà xùy đôn ra chứ. Còn cứu lụt là chuyện riêng của mình, các đàn anh đâu có ham ?

BAN GIÁM KHẢO : Toán Đức Trần xét ra rất rành về tâm lý : 5 điểm. Trừ toán Lèm Bèm 2 điểm về cái luận điệu ích kỷ hại nhân.

ĐỘC ĐIỂN CÒN ẪN KHÁCH ?

HỎI : Nghe nói phe đa số ở Nhà Hát nhất quyết bắt chức Tổng Tông, tái diễn trò "độc diễn", để được ngồi rõ thật cao. Trò này liệu có còn ăn khách hay không đây ?

CÁCH MIỆNG MÙA THU : Ăn khách thì chắc là không ăn lắm, nhưng rất cần. Nếu không "độc diễn" mà cho phe nghịch lọt vào, thì rồi các biện pháp cách miệng của ta sẽ bị rơi là tả như là mùa thu mất !

9 NÚT MUÔN NĂM : Ăn khách chứ sao lại không ăn ? thời buổi này cứ cái gì mạnh là ăn chắc, không thấy gương Cám bú chia và Tiêm la đó sao, họ còn diễn "độc" gấp mấy lần mình nữa ấy chứ. Mình mới độc diễn tí ti mà ăn nhăm gì.

địa ngục môn

HỌC MỐT CỦA CON ONG

Cách đây vài tuần, khi vừa có tin tức đầu tiên về giấy bạc Một Xín. Con Ong đã "Đổ chơi để chọc" về sự lợi hay hại của giấy bạc này ? Một toán, bà con đồng chóc với toán Jeannot, đã từng lên tiếng nâng bi Đức Trần Một Xín với lý sự cùn "đổ tốn kho chứa, đổ tốn nhân viên đếm".

Hôm mới đây, Đức Trần Một Xín chính thức ra đời giữa Mùa Thu Cách Mạng, nhà dân biểu

Jeannot Ăn Diện cũng vội vã bốc thơm lấy điểm. Tưởng sự ta bốc thơm kiểu nào, ai dè cũng lại cóp để nguyên văn lý sự cùn của mục "Đổ Chơi trên báo Con Ong" "đổ tốn kho chứa, đổ tốn nhân viên đếm".

Ê, nếu vậy thì phải chia bớt điểm cho tụi này với chứ ! Lý sự nâng bi bốc thơm cũng có tác quyền đảng hoàng, chứ đâu phải là của "chùa", cha nội !

PHẦN NÀO THÔI CHỚ BẤT LƯƠNG

Tuần trước, Con Ong đã đề cập tới vụ chủ tịch Viện Hạ Cấp Bất Lương hòa theo Cách Mạng mùa thu bằng cách cho ghi vào ngân sách 1972 của Hạ Nang nơi Mục 2, Chương 106, Điều 71-79 một kinh phí bổ tức là 30 triệu đồng bạc để "tu sửa" biệt thự Bất Lương đang chiếm ngụ ngay tình với chức Chủ Tịch Hạ bộ tại số 121 đường Pasteur.

Dần ngu ku thâm sau khi nghe thủng câu chuyện của Bất Lương đã vén khố, nhìn khu khốc rưng rức Riêng dân Sông Bé (Phước Long) của mấy năm trước đã nhờ Con Ong lục vấn Bất Lương như thế ni :

LÈM BÈM : Độc diễn một lần cũng đã mất mặt bầu cua rồi, lại còn tưởng bờ định tái diễn lần thứ nhì ? Chắc đây chỉ là một màn đầu để tiến tới dẹp tiệm Nhà Hát đi, hay sao ấy ?

ĐỨC TRẦN : Đầu phải ai muốn "độc diễn", cũng được. Ít ra cũng phải biết đi một vài đường gươm chứ. Mà một khi đã múa được gươm thì diễn kiêu nào cũng ăn khách hết, cần gì phải độc diễn,

BAN GIÁM KHẢO : Toán Cách Miệng Mùa Thu vẫn tỏ ra sáng suốt không thua gì lãnh tụ anh minh : 5 điểm nữa !

SAO CỨ TẶNG ĐỀU ĐỀU VẬY ?

HỎI : Trong các biện pháp kinh tế vừa rồi có vài chuyện lạ, như : vải đã cho sụt giá rồi, lại tăng phân xuất để giá vải tăng lên, gạo đã tăng một lần rồi lại tăng lần thứ nhì thêm một xin nữa. Sao có chuyện kỳ cục vậy ?

CÁCH MIỆNG MÙA THU : Có gì đâu là kỳ cục ? Mình đánh sụt giá vải, các nhà buôn họ rên quá thì mình lại phải tăng cho họ vui lòng chứ. Còn giá gạo nội địa tăng rồi nhưng các chú ba buôn gạo vườn chưa lấy gì làm thỏa mãn, thế mình lại phải tăng nữa, cho các chú ấy hốt bạc chứ đi đâu mà thiệt ?

9 NÚT MUÔN NĂM : Tặng gì cũng được miễn ở trong khuôn khổ 9 Nút là xong rồi.

LÈM BÈM : Lại một lần nữa dân nghèo bị móc túi để giúp cho dân giàu giàu thêm. Xét kỹ ra, cũng chẳng có gì là kỳ cục, vì làm cách mạng ở xứ này phải vậy mới thành công.

ĐỨC TRẦN : Xin đừng có thắc mắc. Thành phần nào chống Cộng hàng tiết vị hơn hết đương nhiên phải được chiếu cố, nâng đỡ chứ nếu để thành phần tư bản, Ba Tàu không chống Cộng nữa thì xứ này lọt vào tay cờ đỏ từ khuya rồi, còn đâu đến hôm nay cho mấy người bàn ra tán vớ ?

BAN GIÁM KHẢO : Toán Lèm Bèm đột nhiên nói đầu ra đó, ngắn gọn mà rành mạch rõ ràng : 5 điểm.

CHIA BUỒN

Nghe tin THÂN PHỤ

Anh Trung Tá Trần Văn Kha vừa thất lộc tại Huế. Xin thành thực chia buồn.

Vợ chồng Minh Võ, Vợ chồng Dương Hùng Cường, Vợ chồng Phạm Văn Ngọc.

— "Còn nhớ hồi mần Chủ tịch Hội Đồng Tỉnh Phước Long kháng hờ ông già lựu đạn ? Mẹ kiếp, thua đó, cả cái hội đồng chuột không có lấy một chỗ để ngồi gãi háng ăn tiền đã phải dẹp Phòng Đọc Sách của Ty Thông Tin làm nơi hút thuốc lao vật. Ngày nay, nhờ ngáp được ruồi, một bước nhảy lên bàn độc là có mã táng hàm...thiệt. Đừng có đua đòi học theo thói trường giả, dân nó chửi cho mục mà. Ba chục triệu đâu phải "xia" mà muốn dùng làm kinh phí sửa nhà lúc nào cũng dặng ? Dân Miền Trung chết đói, chết khát, chết rét vì thiên tai mà cóc thấy tên đại diện nào nhỏ được giọt lệ sót thương. Chúng chỉ biết đăm đầu vào chổng khu ra ăn cho đầy mề, lấp ruột. Đó là cái nhục lớn của chế độ công bằng xã hội này".

Còn nhiều lắm, nhưng toàn những lời nặng như cối đá lở. Con Ong vì tương kính tuổi già không nỡ ghi lại. Chỉ đan cử một số ít lấy thảo. Nếu còn lương tâm, Bất Lương nên triệt thoái ngay ý dưng mấy trăm ngàn thừa thâm lót chân đã nghe tế chưa chán sao ? Hay người lập luận khi đã làm nó tài cho kẻ khác ta cứ việc hưởng cho đã ? Nếu vậy, nói làm thêm vào. Chán thấy mề.

HÒA PHONG

kỹ nghệ kim khí tráng men

Văn phòng : ĐT : 38.105

54, Chiêu anh Các Cholon

Cơ xưởng :

167B Nguyễn Duy Bình Đông Cholon

Chuyên sản xuất các loại sản phẩm :

- Thau ● Thố ● Chén ● Đĩa
- Cremen v.v...

và dụng cụ Y Khoa bằng kim khí tráng men

đặc điểm :

- Tốt
- Bền
- Rẻ
- Sang

Quý khách chiếu cố vô cùng hoan nghênh

HEPACHAUT

VIỆN BẢO-CHẾ : HADZER

Nước cốt là ARTICHAUT

Nước cốt GAN BÒ TƯỚI

SINH-TỐ B12

SINH-TỐ B1

SINH-TỐ B2

SINH-TỐ B6

SINH-TỐ PP

SINH-TỐ D2

YẾU GAN, NỒNG GAN

GÂY ỒM, MẮT NGỦ

MỤN Ở MẶT

NGỪA MỀ ĐAY

THIỆU MÁU

LAO-LỰC, TÁO BÓN

DƯỠNG THAI

MỖI MỆT

Bạn thù thủy Cờ Hoa, Cờ Đỏ sắp đạo diễn nhiều màn bi hài kịch :

Đẹp hội đàm Ba Lê, mở hội đàm Gio neo để giải quyết

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

toàn bộ vấn - đề Đ.Đ.

CHỈ VÌ MÊ LÁ ĐA GIAO CHỈ NHIỀU «CHÓ ĐÁI» LÔNG LÁ CỐC CHỊU VỀ XỨ

SAIGON (TP).— Theo tin phoọc ra từ cửa miệng một Quan Tá Cố vấn lông lá da đỏ sau những trận màn tình kiều «Berger Coca» mí cô vợ Mít tuối tròn đôi mươi thơm như mỡ bò cho biết thì ngoại trừ một số lính GI thuộc các đơn vị tác chiến rừng rú xa thành đô Giao chỉ, quanh năm chỉ biết đánh đám Vixi, ăn mình trong bao cát và né tránh hỏa tiễn 122 ly là biết khoái chương trình rút quân tức giải kết chiến tranh của đầu bếp Tập chúng Nixon, còn hầu hết có từ 70 đến 85 phần trăm. đặc biệt là các chú G.I. gốc «rạch mặt» hay Mèo đít chào cũng rứa, chiêm đa số, hiện đang trấn ngự ở căn cứ Long Bình, Thủ Đức, TSN, cũng như vùng phụ cận Saigon là đểch chịu cut về nguyên xứ. Trái lại, cứ mỗi lần được lệnh khẩn gỏi a lè hấp xuống tàu trở về cố hương là y như tụi đít chào khốc mếu thút thít, sứt sứt như cha chết thiếu não như ăn mỳ bị gậy và không ngớt lên tiếng

nguyên rứa Năm mười thoi Nixon, đau khổ lăm lăm vậy. Tin trên nói rằng : Số là trước khi gia nhập đại quân lông lá, tụi «chó đái» đít chào đều xuất thân từ những gia đình có truyền thống nuôi gà, trồng nho, chăn dê, vắt sữa bò v.v.. chẳng những làm việc quần quật suốt ngày với tí Đô la còm chết đói, mà còn bị da đỏ kỳ thị khinh bỉ ra mặt, coi rẻ như cục kít, về đời sống tinh dục thì quanh đi lại lại Mèo cái đít chào, quanh tới lại Mèo cái đít chào, cặp mắt lơ lơ như con ốc nhồi, cặp môi thì dầy như vỏ dừa xim, hai bên mông thì chai ngắc vì quanh năm đóng khố trông vô duyên phát ón xương sống. Vẫn theo tin trên, nay vì nhu cầu chiến tranh, các chú đít bộ sang Giao Chỉ quốc, được hưởng lương xa xứ, đóp hít thả giàn, buồn đời Đ.Đ. thả cửa miễn thuế. Nhờ đó chó táp phải ruồi, các chú ấm được những em gái Giao Chỉ hơ hơ xuân xanh, thơm hơn cả mít ướt, nhậu nhẹt, ăn chơi thoải thì cứ tung bồng

vó ngựa, bắt chấp đến nguồn gốc của mình. Nay, dùng một cái, chiến tranh tàn dần hòa bình phải đến, các chú phải trở lại đời sống năm xưa, bảo làm sao mà không tiếc, không buồn đời cho đáng, cho nên sẽ không có ngạc nhiên, nếu thấy có nhiều đũa về rồi, lại ký giao kèo tình nguyện sang giúp Anamta.

Cuối cùng, Cố vấn da đỏ mia mai kết luận : «Cái gì của da đen hãy trả về cho da đen» đó là điều tự nhiên của luật tạo hóa, dù các chú đít chào có muốn ở lại đây cũng chẳng được, trừ trường hợp xin nhập tịch Giao Chỉ quốc. Vì để ăn dăm năm để bên này lâu quá, các chú cày... tùm lùm, sản xuất vô trách nhiệm ra hàng lò dúp bết nhọ cháo» thì ở hò, còn gì là thể thống của đại cường VN. Họ phải cut dù biết rằng ngày trở lại cố quốc, tương lai đời sống các chú sẽ đen như mồm chó, trong đó, kể cả những thàng da đỏ như chúng tôi, Amen !!!

SAIGON (TĐ) 2-12: Cách đây mấy ngày báo Saigon có loan tải lời tuyên bố của Chu Ân Lai là hãy dẹp ngay cái Hội đàm Dura Leo đi để mở một cái hội đàm mới ở Gio Neo.

Nhiều người không chú ý về lời tuyên bố trên, riêng bạn Con Ong thì thấy bàng hoàng và ngạc nhiên khôn tả. Chiều sâu của lời tuyên bố cho thấy có nhiều điểm đáng ghi nhận đặc biệt như sau :

— Kít Xin Dơ quả thực có tài dẫn mối, nghĩa là mấy chú nhóc con đần độn ở Ngã Năm chuồng chó không bị kíp.

— Ngón ăn chơi của Bạch Cung quả thực là đồng dơi từ chiếnng với những ngón ăn chơi đàng điếm khiến những ả giang hồ thập thành Tàu đồ vô cùng khoái lạc. Trước khi họ Chu tuyên bố, thì trước cả tháng trời nhân viên Tòa Đại sứ Mèo ở SG tuyên bố om xòm : «Hội đàm Ba Lê sẽ dẹp vào khoảng cuối tháng 12 và các phe sẽ đồn nỗ lực để mở hội nghị mới tại Gio neo. Hội nghị này có thêm Tàu đồ, Nga đồ, Áng lè và thêm Lào, Cam bốt. Hội nghị này đặt tên là Hội nghị giải quyết chiến tranh Đông dương và chủ đích là đưa tới trung lập toàn cõi Đông Dương».

Đùng một cái, thế giới được nghe Chu Ân Lai tuyên bố mà thực ra Mỹ phải

tuyên bố. Sự kiện này cho thấy là chuyện Mỹ và Trung Cộng đã bắt tay nhau chặt chẽ còn chuyện Nixon sang Trung cộng vào đầu năm 1972 thì chỉ là để đánh dấu một giai đoạn Mỹ Tàu thực sự thân thiện chứ không phải bắt đầu giao kết. Cách đây hai tuần, Con Ong có đề cập đến chuyện cho MTGP sau khi tự bỏ vô khí sẽ được hoạt động như một chánh đảng.

Ít ngày sau tin này được nghị sĩ, bộ trưởng tuyên bố vung vít. Độc giả CO cứ chờ đợi sẽ thấy bạn thù thủy đẹp cái Hội đàm Dura Leo để mở cái hội đàm mới ở Gio neo toàn bộ vấn đề Đông Dương sẽ được giải quyết trong hội nghị này.

Trước nguồn tin trên chắc có nhiều người cho rằng Mèo đang thua và đang chạy làng còn BV thì sức mảy mà thua, vì hiện nay Tàu và Nga đều vuốt ve tên đàn em HN. Nếu nhìn theo góc cạnh chiến thuật thì ta nghĩ như vậy là đúng, nhưng nếu xét về phương diện chiến lược hoặc nói một cách tranh quát thì toàn bộ chiến tranh Đông Dương phải tới một kết thúc đã vạch sẵn trước đây cả ba năm. Chuyện Mỹ rút quân khỏi VN hiện nay là vừa đúng lúc vì cả thế giới đều nhìn thấy con «tây» của Hà Nội và «láng» của Mỹ. Cần gì phải đem phi cơ oanh tạc BV, cần gì phải đem cả nửa triệu quân đổ vào miền Nam.

Người Mỹ không cần phải duy trì một số quân lớn vì để thất bại đội có những loại đại bác điều khiển bằng điện tử tầm bắn xa hàng 5 trăm cây số. Bất cứ lúc nào muốn rút vào mục tiêu nào cũng được. Đây là cái «láng» của Mèo mà điệp báo Nga và Tàu biết rõ hơn ai hết. Còn đối với Hà Nội, Hà Nội chắc chắn phải biết rõ về sức mạnh của B52 hệ thống để miền Bắc của mình. Người ta không quen là những hệ thống ra đa tối tân nhất của Mỹ cũng không phát giác nổi B52 trong một cuộc không tập trên lãnh thổ Mèo. Còn về hệ thống để ở miền Bắc, Hà Nội cũng biết rõ là tại sao Mỹ không oanh tạc hệ thống để của mình.

Nói tóm lại, phía Cộng sản đã nhìn rõ cái láng của Mèo và Mèo biết rõ những huyết đạo của phía Cộng sản. Hiện nay Mỹ đang tìm mọi cách rửa mặt cho Hà Nội, Hà Nội sẽ được trang điểm lộng lẫy như một cô dâu trước giờ họ hàng nhà trai đến đem cô dâu về nhà chồng.

Hà Nội sẽ không còn tự ti mặc cảm khi ngồi như mí ở Hội nghị Genève. Ngày đó Miền Nam mình nhìn thấy rõ Hòa bình và cuộc chém giết bản thù thế là chấm dứt. Cứ chờ xem.

Y. K. C. O.

CÁCH MẠNG MÙA THU... LÁ RỤNG !

Dân chúng vẫn còn nhớ rằng, khi tung ra thuế kiểm soát hàng, «người ta» đã âm ỹ quả quyết rằng nhờ có biện pháp kinh tế tài chánh tài tình đó, thị trường miền Nam được «định, vững mạnh, và dân nghèo được ru dãi vì các biện pháp tăng thuế chỉ nhằm vào bọn nhà giàu». Nhưng sự thật ra sao, ai này đều thấy rõ.

Định, vững mạnh, dân nghèo được ru dãi ra sao đến nỗi bây giờ lại phải cần làm một phát «cách mạng mùa thu» (nghe ghê cả người!) để bãi bỏ cái thuế kiểm soát, bãi bỏ luôn cả hối xuất song hành mà mới năm rồi, ông nhà nước, qua dài tàng hình và dài phát rêu, cứ ông ông khen dào dề. Cố nhiên là bãi bỏ để thay thế bởi các sắc thuế mới, nặng nề hơn!

C.O tuy dốt kinh tế, chứ cũng hiểu rằng cách mạng là thay cũ đổi mới, để xã hội được tốt hơn, để dân bớt làm than cơ cực. Chính vì vậy đã có những cuộc cách mạng lật đổ chế độ độc tài phân dân hại nước. Chứ cách mạng mà để vật giá tự do leo thang như yếu phẩm gia tăng vùn vụt, không kiểm soát nổi giá cả cũng như số hàng tồn kho của mỗi hiệu buôn, thì xin lỗi, đó chỉ là «cách miêng» mà thôi.

Muốn cách mạng không khó. CO xin đề nghị với ông nhà nước có mấy điểm :

- 1) Công bố ngay danh sách các ông bà bị trốn thuế, kể cả các ông tướng có nhiều bin đình mà không ai dám khám xét. Bộ TC hứa sẽ công bố, nhưng cả năm nay vẫn không dám động tới.
- 2) Khắc khổ phải từ xếp trở xuống. Tổng thống sẽ phải bớt cái quỹ đến 400 triệu (được xài phí mà không cần giải thích), dân biểu, nghị sĩ, giám sát viện, thẩm phán tối viện phải giảm bớt lương bổng và phụ cấp quá cao, và quá chênh lệch với lương bổng các giới khác. Lương bổng của một ông giám đốc, nghĩa là hạng công chức cao cấp, làm hi hục cả ngày, mỗi tháng chỉ được khoảng 24.000đ. gồm luôn cả mọi phụ cấp. Trong lúc đó, các ông thẩm phán tối viện, giám sát viện, nghị sĩ, dân biểu có lương bổng và phụ cấp (các ông bịa đặt ra nhiều thứ phụ cấp lăm để tự ý tăng lương và trốn thuế, vì phụ cấp thì khỏi đóng thuế!) mỗi tháng ngót 200.000đ. cho mỗi ông! gấp mấy

chục lần lương bổng công chức cao cấp là nghĩa lý gì? ! Mà mỗi tháng đi họp có mấy lần, phần nhiều lại trốn họp nữa! Mỗi năm lại được nghỉ họp liên tiếp 6 tháng mà vẫn ăn lương bổng không thiếu một xu! Thượng viện, Tối cao Pháp viện, giám sát viện lại còn bày ra cái trò mỗi nghị sĩ, thẩm phán, giám sát được quyền «du hí ở ngoại quốc, mỗi số phí đều do ngân sách quốc gia đài thọ! Hạ viện thì lại còn bày ra cái kiêu, cứ mỗi kỳ hưu khóa, xuất công quỹ 60, 70.000đ cho mỗi dân biểu gọi là «công tác xã hội»! Lại có ông như ngoại Lâm lãnh những hai lương bổng nghị sĩ (vì ông không chịu từ chức, mặc dù qua phò Hành pháp), và lương bổng Tổng trưởng ngoại giao!

Các ông mang tiếng là dân cử, nhưng lại tự dành cho mình quá nhiều bổng lộc, tách lìa dân chúng bằng đời sống xa hoa, trong lúc dân chúng làm than từ cái thất lưng buộc bụng này đến thất lưng buộc bụng khác, và trong lúc đa số các ông lớn chỉ là ăn hại đất nát. Cũng cùng dân cử, mà lương bổng nghị viên có 20.000đ. trong lúc các ông, mỗi người đóp ngót 200.000đ. mỗi tháng! Xin hãy bớt xuống còn 20.000đ, mỗi tháng đi, các ông mới có dịp hiền nổi khổ của người dân. Và như thế ngân sách sẽ tiết kiệm hàng mấy tỷ bạc, và người dân sẽ bớt nai lưng đóng thuế!

3) Chấm dứt ngay tình trạng xuất ngoại của các ông bà dân biểu, nghị sĩ, thẩm phán tối viện, giám sát viện, cứ đưa nhau xuất ngoại du hí, đem theo cả vợ con. Xài phí ngoại tệ số hũu của quốc gia, lại còn được đi theo hối xuất chính thức! lại còn được cấp thông hành ngoại giao! Hành pháp đã không chấm dứt tình trạng du hí quái gở này, mà trái lại, còn dùng đó như là một hình thức mua chuộc những kẻ vô lương tâm, rong lúc ông ngoại Lâm chỉ nhắm mắt ngăn chặn những tay đối lập thật sự, mặc dầu họ đi với lý do chính đáng, chứ không phải du hí trá hình!

Nếu họ muốn xuất ngoại, phải chịu mọi thủ tục hành chính và số phí như dân chúng vẫn phải chịu, sẽ tiết kiệm nhiều cho công quỹ và lợi cho công nho, vì số thuế thu vào. Ông Tổng Ngạc đã tố giác con số ngoại tệ kinh khủng đã bị phung phí vì các cuộc xuất ngoại của các ông bà dân biểu, nghị sĩ, thẩm phán tối viện, giám sát viện. Biết mà không chấm dứt tình trạng ấy, để cứ móc túi dân đen! Ai là kẻ có tội?

Hãy làm những cuộc cải cách bé nhỏ và dễ dàng ấy đi, trước khi nói đến «cách mạng». Nếu không, thì chỉ là «cách mạng mùa thu... lá rụng!

NÓI LÁO

mã chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn dưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chón khờ, buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kể mấy lời

VƯƠNG SĨ TRINH

THAM NHƯNG MUÔN NĂM! NG-T. TRINH VẠN TUỆ!

Mấy hôm nay cụ Hứa Xiêu mệt bờ hơi tại vì lo chông đỡ những độc chương do con thường luông hồi hám Nguyễn trung Trinh tung ra để trả thù vụ hãm ta và «Com ba nhi» vừa bị tổng khứ ra khỏi Hội Đồng Quản Trị Ngân Hàng vì nhiều vụ tham nhũng động trời lại được Tây Gaston Trinh chủ mưu đớp hít ngay khi Ngân Hàng này vừa được khai trương lối nửa tháng.

Ài cũng chưa quên rằng Tây Gaston Nguyễn trung Trinh là tên tham nhũng hạng gộc vừa bị HEQT Đảng Điện Lực tổng bồi lỗi khứ tương vòng 5 phút ra khỏi nhà đèn vào tháng 7-70 và lại còn bị GSV khuyến cáo chánh quyền truy tố y ra trước pháp luật về tội lạm dụng quyền hạn lũng đoạn ngân quỹ của Đảng Điện lực do vốn của nhà nước sót ruột bỏ ra mà đểch được thu vào đồng nào để cứu nguy ngân sách.

Chứng nào tật ấy, máu tham của thực dân nhiệm tận xương tủy. Gaston Trinh nhờ Bộ Nội vụ rút cầu không cho cao bay xa chạy sang mầu quốc mà còn díp lèng phéng tại Sè Gòong để cụ Hứa Xiêu bị y chọn làm «Cố đại» thêm lần nữa trong chương trình... dục khoét của hắn.

Vụ đớp hít làm méo mặt cụ HX tại SGTĐ ra sao hạ hồi sẽ trình lạng, xin tung cánh chim tìm về... năm ngoái để xem tên Gaston Trinh đã nhờ những đồng lõa tại rách mặt mồm nào mà có cơ hội lòn sòng vào những cơ cấu của chính quyền cũng như của tư nhân để giờ trở thảo khấu.

NHỊP CẦU THỨ NHẤT: CỤ THỦ TƯỚNG QUÁT

Gaston Trinh năm 1945 được 22 cái xuân xanh, đóng lon Trung oát Pháp một tên Việt gian đầu tiên dẫn đường cho bọn Lê Dương viên chính Pháp đặt chân lên mảnh đất Bến Tre tàn sát dân lành dưới chiêu bài diệt trừ kháng chiến.

Trong số nạn nhân của G. Trinh có cả bố vợ tương lai của y là cai tổng Mỏ Cày. Thế mới ác! Không rõ do động cơ nào thúc đẩy mà Cụ Thừa Tướng Quát lại đâm bồi vào pháp lý qua mặt cụ Quốc Trưởng Phan K. Sứu một cái véo ký đại mẹ nó một Sắc lệnh mang số 72a/TP để ngày 15-4-65 cho việc gian Gaston Nguyễn trung Trinh nhập quốc tịch Giao Chỉ, trong sắc lệnh lại nói phét rằng... chiếu đề nghị của Tổng Trưởng Tư Pháp!

Các điều từ 9 đến 14 của SL số 43-TP ngày 29-12-56 ấn định việc thi hành Dự số 10 ngày 7-12-55 của Tổng Phê buộc rằng đơn xin nhập Việt tịch phải nộp tại Tòa Sơ Thẩm để điều tra hạnh kiểm, lòng trung thành rồi chuyển lên Bộ TP và sau đó còn nhờ Bộ NV mở cuộc điều tra mới chuyển trình Tổng Thống ký cho phép nhập Giao Chỉ tịch vì chỉ có Tổng Thống mới có quyền này. Thừa Tướng ký ầu là tự chuyên phạm thượng.

Nhờ cú «xi mưng» của Thừa Tướng Quát, việt gian Nguyễn trung Trinh tho thới hân hoan vào dân Việt để bắt đầu giờ trở đồng cửa rút cầu.

NHỊP CẦU THỨ NHÌ: TỔNG LUN LƯƠNG THẾ SIÊU

Nhắc đến Tổng Lun Lương Thế Siêu, đừng quên khuyến cáo xanh dòn của Viện Giám Sát vừa rồi nhằm tổng khứ một đại trí thức «lành mưu» ra khỏi mọi chức vụ dù trong cơ quan công quyền hay tự trị, quốc danh cũng «n» tuổi luyệt, cho hân về theo Ng. trung Trinh lập đảng độc khoét ngân hàng.

Mặc dù vụ Gaston Trinh tâm lảm hồi 1965 khi Thừa Tướng Quát miêu toàn đưa tên Tây da

vàng này lên đến chức Tổng Kinh Tế cho vừa lòng... mầu quốc Phú lang. Sa, Tổng Lun Lương Thế Siêu cố tình ém nhem cái quá khứ của G. Trinh để nhờ tay em Đồng Lý Bùi vẫn Lễ xiêm nịnh Bác Thủ Gái Háng đưa Ng. tr. Trinh về tại ghế Thủ lãnh Đảng Điện Lực để... khi rút đài Càng chánh Tổng Lun còn được dành cho cái ghế cố vấn lương cao.

Tác giả «Kinh tế Tự Chủ» lảnh mưu thật! Nhờ cú này mà Tổng Lun hiện vẫn chưa bị thất nghiệp vẫn còn Đảng trưởng Điện lực Hồ tán Phết riu riu cung cấp lương tiền, nhà lầu, xe hơi của... dân cho Tổng Lun lảnh mưu, để «người» có phương tiện hoạt động chính trị, chính em!

CHUYỆN DÀI NGUYỄN RUNG RINH... BẮT ĐẦU

Nhờ chương trình dọn sẵn hậu cứ của Tổng Lun, cuối năm 1968 Tây da vàng Nguyễn Rung Rinh lò dò về Đảng Điện Lực với nội vị Đảng trưởng và quyền hành mà y tự chuyên xử dụng về tài chánh là tiền trạm, hậu rấu, mọi việc có Tổng Lun ra tay nghĩa hiệp... thông cảm!

Trước tiên là phục vụ cho nữ Đảng Trưởng bằng cách, đểch cần đầu thầu chỉ cho một vì cái nguyên tắc quốc gia nó trở ngại lảm. Ng rung Rinh sai viên GĐTC năn nỉ ông nhà thầu Phan văn Đèo, bị nhiều thì bị gấn máy lạnh, mua tủ lạnh, bếp ga, bàn ủi điện toàn đồ bình dân không à, còn sa lóng, đồ gỗ tủ phần của nàng thì không dám ra Minh Mạng mua sợ mang tiếng tiêu hoang, y chỉ nhờ Háng Phan văn Nhị cung cấp cho nó đúng đường lối thất lũng buộc bụng của Chính phủ, kết quả để vợ chồng Nguyễn rung Rinh được thêm phần hào hứng trong những lúc du dương mí nhau, Đảng Điện Lực «ăn kết xê» củ đầu tiên trên bạc triệu!

Công nhân cầu sườn vì lảm thấy mẹ đẻ Tây da vàng nó đến lảm cha, vợ con đau hấp hối không được Đảng Điện Lực thì cho viên «át pi-rin» thì nữ đảng trưởng rưng rưng chờ đợi thăm... thái thì có tiền nhà nước trả đủ, dù chỉ có một tấm Trần hương Đạo!

Mặt đầu tổ đầu tiên do cái Liên Hiệp Nghiệp Đoàn của anh Tám chuyên đơn của công nhân Điện lực đến ba toà ông lớn ngay sau khi Ng. Rung Rinh nạp cho Thần Tài 50 tề để Thần Tài qua cơ hấp hối cuối 68.

Những cái bắt tay chó đẻ đi ra trong hai biệt thự, khi tại Lê v Duyệt, khi tại Yên Đ trước sự chứng kiến đau khổ, bi ai của một ngàn đến tới tâm đại diện cho Đảng Điện Lực.

DIỆN TÀN TRONG TỬ ÁO KHÍ

Nhưng nỗ vụ... không phải chim xuống mà chim trong mảnh đất giá trên 2 tề tại Đức!

Nguyễn rung Rinh khoái tử rung rinh, tổng khứ 4 tên cán bộ «Nghị Dân» đã dám gặp Bộ Trưởng Huỳnh văn Đạo tổ khờ y.

Rảnh tay, những âm mưu tham nhũng khác được tiếp tục thực hiện, dưới mắt a tông của Tổng Lun Lương thế Siêu, dưới cặp lỗ mũi nghệt cam của Tổng Nhượng. Dài dài, kéo dài cả trên 20 tháng mãi cho đến ngày 14-7-70, ngày «Cánh Tót dzui ghê» của Thực dân Pháp.

Đảng trưởng đạo chính Nguyễn Rung Rinh sa lười... Đại Hội Đảng.

Trong phiên họp ngày «cách tót dzui ghê» năm ngoái ấy... Thái sư Lê văn Mỹ «giảng thất điều» khiến Nguyễn Rung Rinh đi doong cái chức Đảng Trưởng.

7 tội tày trời được hài ra, vì tình thần vô sĩ đạo, toàn Đảng Điện Lực năn nỉ Nguyễn Rung Rinh tự ý «a la dze» để chờ điều tra nhưng Đảng trưởng Rung Rinh cóc chịu.

Thế là hạ bộ mà Rung Rinh cho là đảo chánh 7 tội tày trời kia là gì? Lại sao Tây da vàng Nguyễn rung Rinh vẫn thơ thới hân hoan để rình đèn đường búa thêm một búa thảo khấu nữa mà nạn nhân kỷ này, Xui xẻo lại là cụ Hứa Xiêu và anh em.

Giấy đả mà khan, việc dài quá chủ tiệm Minh Võ kêu, xin hẹn tuần tới diễn tiếp. Vui lảm, thẳng nào nói lão bỏ nó mi mi má nó.

CHỈ KHỔ CHO DÂN ĐEN

Sau khi ban hành các biện pháp kinh tài, theo đó có tăng thêm phụ cấp đặc biệt 4500 cho quân nhân và tăng phụ cấp đất đỏ 1200 đồng cho mỗi quân nhân và công chức. Hầu hết nhu yếu phẩm nhập cảng bán giá chính thức đều được Chính phủ chánh thức cho lên giá. Theo đó, sản phẩm trong xứ cũng leo thang. Từ gạo, cá thịt cho đến công rau, trái ớt không thứ nào chịu nổi y giá cũ cả!

Thế rồi ngân sách QG. tài khóa năm 1972 cũng phải leo thang theo, nó từ 249 tỷ trong đó thiếu hụt ngân sách đến 54 tỷ, sau khi cộng trừ nhân chia để tăng thuế nhập nội rồi liền vọt lên ít nhất 50 tỷ nữa. Nghĩa là sẽ đến 350 tỷ bạc VN.

Nhưng 50 tỷ được thêm đó cũng chưa đủ. Theo nhiều NS. DB. nói lại thì Hành pháp còn có sẵn một dự án ngân sách bổ túc... chắc chắn cũng vài chục tỷ nữa! Với 249 tỷ dân chúng đã kêu trời như bông rồi giờ đây lại vọt lên 350 tỷ rồi bỏ túi sơ sơ vài chục tỷ nữa. Trời ơi dân đen phải công lưng gánh nặng đến bực nào?!

Chỉ khổ cho dân đen, phải trả cái giá đó vào năm 1972, như lời NS. được các đồng viên của ông ta cho là «gia nô mới» là Nguyễn văn Ngãi nói «phải trả để khỏi bị Cộng Sản đờ hộ mà».

HIỆN TƯỢNG TỬ LẦU VÀ QUÁN NHẬU

Chỉ trong vòng 3 tháng nay tại Saigon hoa lệ này mọc thêm hàng lò Đại tửu lầu, các tửu lầu cũng cao chằm chằm... rất sang. Ngoài tửu lầu ra, quán nhậu cũng mọc lên như nấm. Có thể nói không có một con đường nào trong thành phố mà không có một quán nhậu.

Cứ chiều đến ánh đèn điện sáng lên là tửu lầu và quán nhậu tấp nập người. Nhiều người nhậu đến khuya nghe ca nhạc đến gần giờ nghỉ mới về, «chai 33» rượu mạnh đã cạn, chất có khi từng đống. Nhà nước, nhất là những Ông. Kinh Tài lạc quan lảm. Nhiều ông lớn đã lấy đó che rằng đời sống của dân húng rất sung túc, có thừa tiền ăn xài. Khi báo chí tay đôi lập chửi hay cho rằng kinh tài QG. đi lẩn đến phá sản và lên án họ phi chính sách.

Nhưng, nhiều tay nhậu bảo rằng: «Bây giờ có tiền không dám để dành. Vì biết đâu bỏ túi 1 ngàn đồng vào đêm, sáng ngủ dậy bạc mắt giá còn không đến 500 đồng! Và lại biết chết nay hay chết mai, tha nhậu cho nó ăn chắc».

Còn nhiều Ông chủ quán, chủ tửu lầu nào. — Sản xuất thì bấp bênh, bỏ tiền ra kinh doanh, mở xưởng, dùng 1 cái chính phủ nhập cảng đồ thùng dư của Mỹ vào... đồ của mình ế thì phá sản. Ai cũng còn nhớ gương sản xuất nội hóa trước đây thời ông Kỳ còn làm Chủ tịch UBHTPU. Chính phủ hô hào ráp xe gắn máy trong nước, sản xuất phụ tùng nội địa, các nhà sản xuất ráp xe trong đó có hãng Đặng Đình Đăng cả tin bỏ của ra lảm, sản xuất ngon tròn. Đùng một cái nhà nước cho nhập cảng từng tàu nay đến tàu khác xe Nhứt nguyên chiếc thế là các nhà ráp xe sản xuất đồ phụ tùng nội hóa sập tiệm, ông phải tự vận. Thời buổi này cứ mở quán ăn, mở tửu lầu là khoẻ là chắc ăn. Vì dù có ế cũng không phá sản! TS số tịch thu ra ngày 30-11-71

LỜI BAN CỦA LỬ CỎ

Ơ hay nhây, đã gọi là chương trình kinh tế CM mùa thu thì lẽ đương nhiên, ngân sách QG cũng phải CM theo mùa thu, dù 249 tỷ hay 350 tỷ hay 450 tỷ cũng chẳng sao, vì ngân sách phải tỉ đối với vật giá của nhu yếu phẩm và nhất là theo kịp giấy bạc 1 xin nó mới xứng.

Một hộp sữa của búp bê từ 48 đồng vọt tới 85 đồng cũng là lẽ đương nhiên vì cái giá phải trả là cốt để khỏi bị CS đờ hộ, mà lý. Me sư Ngãi nói đúng quá. Xứng đáng 1 xứng đáng 1. Còn vấn đề tửu lầu quán nhậu thì nhậu mọc như nấm, đó cũng là điềm xui sỏ mình hòa bình đến đít đít, có mẹ gì mà ông bực phải lo con bộ trắng răng l...

▼ CỬU SÙNG

HOAN HỒ CÁCH MẠNG MÙA THU CHẾT!

Quả đúng là mùa thu Chết! Đã chết rồi! Và cho chết luôn để được việc chính phủ!

Cuộc cách mạng mùa thu đã thu lượm được những kết quả vô cùng rực rỡ, khiến cho tụi Con Ong, nhân một lúc bốc đồng đã mần thử một phát thống kê chơi. Cũng xin quần hùng nhớ cho rằng, đây là một sự thống kê thật lực, có bằng chứng đàng hoàng chứ không phải cái loại thống kê ba láp.

Bảng thống kê này có những con số rất chính xác từ thời đệ nhất Cộng huê tới giai đoạn mở đầu cho mùa thu Chết. Nó được bắt đầu bằng giá phở.

Dưới thời cụ Diệm, đớp một tô phở Tàu bay, tàu thủy hay phở 79 hoặc phở gà Hiền Vương có cả trứng non, dù với giá đặc biệt đi chăng nữa, người ta cũng chỉ phải chi nhiều lắm là 10 tí. Sau cuộc cách mạng 1-11, phở bắt đầu nhồi lên đến 15 tí rồi 20 tí, 50 tí và bị chửi, lại nhờ cuộc cách mạng, thiên hạ đã phải xịy ra đúng 1 bô cho gọn.

Giá gạo vào những năm từ 1960 đến 1963, ngay đến gạo Nàng Hương Chợ Đào cũng chỉ phải mua với giá 10 tí một kí. Năm 1967 tăng lên 28 tí, 1968 : 29đ, 1969 : 55đ, 1970 : 61đ, và cho đến năm 1971 thì từ 65đ đã vọt lên đến 110đ.

Về đường sữa, trước cuộc cách mạng 1-11-63 và mùa thu 71, giới tiêu thụ chả bao giờ phải 10 lạng đến nạn khan hiếm, cũng chả bao giờ đến nỗi phải chen nhau rách bung cả áo quần, tuột cả si líp lẫn cốc-sê để mua theo giá chính thức, dẫu rằng thời bí giờ các nhà máy đường ở Quảng Ngãi, Hiệp Hòa chưa có sản xuất được bao lăm và hãng sữa Foremost chưa có ra đời. Sữa có mấy tí một hộp. Và đường thì cũng có mấy tí một kí.

Năm 1967 nhờ ơn mưa móc của nền đệ nhị Cộng huê, một kí đường được bán ra với giá 35đ và một hộp sữa 36đ. Năm 1968 đường : 38đ, sữa 37đ. Năm 1969 đường : 42đ, sữa : 41đ. Năm 1970 đường 76đ, sữa : 55đ. Năm 1971 đường 115đ và sữa 85đ. Bí giờ uống một ly cà phê sữa ở nơi đầu đường số chợ cũng phải trả 25 tí, còn nếu loạng quạng vô ngồi ở Givral hay Brodard hay La Pagode thì mất đứt luôn cả một bô là cái chắc vì họ tính luôn cả tiền Service.

Rau muống trước kia người ta thường chỉ dùng để cho heo ăn. Lúc phong trào đi cư đồn dập, rau muống dầm ra có giá, mỗi bó bán được mấy cắc, dần dà leo thang lên tới một tí một bó. Trải qua hai cuộc cách mạng, một bó rau muống sau khi luộc xong chỉ to hơn nắm tay một chút, chẳng nào ăn tham ngoạm một miếng hết chọi, ấy thế mà cũng phải mua với giá 25 tí.

Riêng về cái món «chàng trắng», tức là cái khoản «chị em ta», thời cụ Ngô hiểm lắm, những đứa đi chơi bởi sợ bị bóp bóp thấy mẹ. Vừa chơi vừa run mà cũng chỉ chi đắt lắm là 1 bô. Đó là giá hàng ở Saigon. Còn ở các vùng ngoại ô như Ngã Ba Chứa Lã, Gò Vấp thì có ba choạc. Năm 1957, giá hàng tăng lên tới 2 bô. Sau cách mạng 1-11, nhồi lên 5 bô. Và cho tới nay thì có ba giá tất cả : 2.000, 3.000 và 5.000.

Về địa hạt đánh đi tư tưởng, nghĩa là các món hàng thuộc loại văn chương tất nhiên cũng chịu ảnh hưởng giầy chuyễn mà lên giá. Nhật báo từ chỗ 4 trang một tí lên tới 10 tí. Tuần báo 6 tí một số lên đến 50 tí. Giá tiêu thuyết feuilleton mỗi tháng trước kia tác giả được từ 5 ngàn đến 6 ngàn và sau khi tác giả hoàn thành cuốn truyện đem bán cho nhà xuất bản được từ 15.000 đến 20.000. Nay mỗi tháng được 15.000 và bán mỗi cuốn truyện được 30.000.

Như vậy xét ra cái mực rau muống đã tăng khủng khiếp nhất: gần 250 lần. Cái khoản «chị em ta» cũng tăng xấp xỉ gần 200 lần. Chỉ có văn chương là vưỡn rẻ mặt. Chỉ tăng gấp đôi mà thôi. Thảo nào mà nền văn chương cứ mỗi ngày một thêm rau muống. Đói thấy mẹ còn làm sao mà viết lách cho hay ho được nữa!

TUỘT QUẦN ĐỂ PHẢN ĐỐI

Cả hai phe bà già giết giặc đều nhất quyết ăn thua đủ với nhau. Một bên do bà già Băng cầm đầu. Còn một phe do bà già Hỷ. Cả hai bà đều là quả phụ và cùng ở trong cái hội gọi là Hội Quả phụ tử sĩ. Và dĩ nhiên chồng của hai bà khi còn sinh thời đều mang lon cấp Tá.

Phe bà Hỷ đã tổ chức một cuộc xuống đường rầm rộ đại náo trụ sở của Hội Quả Phụ tử sĩ với một mục đích cao đẹp là thanh lọc môn hộ. Vì theo như sự tổ cáo của bà Hỷ, chủ tịch Ủy ban Tranh đấu quyền lợi của các quả phụ thì, sau gần 4 niên hoạt động, cái Ủy ban chấp hành của Hội này đã chi tiêu 10 triệu đồng mỗi tháng, đã nhận lãnh hàng tấn thực phẩm hòa bình của cơ quan công giáo Hoa kỳ và các cơ quan từ thiện khác, ngoài ra mỗi tuần còn lãnh trên 200.000 vé số kiến thiết để đem đi phát mai, vậy thử hỏi trong mấy năm qua, các quả phụ đã lãnh được bao nhiêu thùng dầu, hàng tháng lãnh được mấy ngàn tấm vé số?

Cũng theo bà Hỷ thì cái Ủy ban khốn lỵ ấy đã làm giàu riêng cho cá nhân họ bằng cách lợi dụng danh nghĩa các quả phụ rồi lại còn lừa bịp phỉnh gạt mọi người với những lời hứa suông.

Trong cuộc xuống đường này, một bà quả phụ thuộc phe bà Hỷ đã biểu diễn một đường tụt quần tụt váy rồi hô hoán lên rằng: «Chém cha năm đời mười đời những đứa khốn kiếp đã bóc lột cả lần trong lần ngoài của chị em chúng tôi. Chồng con chúng tôi đổ xương máu ở ngoài mặt trận, mấy cái đứa mặt nạc đóm dầy nằm kỹ ở hậu phương ăn béo xung béo xĩa, đã không biết ơn các chiến sĩ thì chớ lại còn giờ trò bóc lột!»

Có điều không một ai có thể phủ nhận là tất cả những chỗ ăn trên ngồi chốc trong cái Hội Quả phụ đều do các bà Tá nắm giữ hết. Vợ con binh lính binh biệt đứng có hồng leo vô. Ngay cả cái Ủy Ban tranh đấu dù với danh nghĩa là đòi quyền lợi cho các quả phụ tử sĩ cũng vậy, vợ con các đảng binh nhì chết trận rất khó lòng chen chân vào.

Thành thử ra đây chỉ là một sự tranh giành quyền lợi giữa các bà Tá với nhau mà thôi. Dư luận đã mỉa mai và đồn rầm lên như thế. Tuy nhiên, nếu quả tình bà Hỷ có thực tâm đấu tranh cho quyền lợi của quảng đại quả phụ tử sĩ, thì cuộc xuống đường tụt quần này nhất định sẽ có một hậu thuẫn rùng rợn.

Hồn các tử sĩ thiêng ghê lắm!
Những đứa nào cướp cơm, cướp áo của vợ con họ thì cả nhà chúng nó bị chết cháy ra tro!

LẠI KIỂM KÊ THUẾ VỤ

Cách đây hơn một niên, các bố nhà nước tung ra cái món kiểm kê thuế vụ. Tại Saigon cũng như tại 1 số các thị trấn, từng đoàn cán bộ thuế đi hỏi

thăm sức khỏe từng nhà bắt kẻ giàu nghèo, dù là rách mướp màng toi ở chui ở rúc, dù là sang trọng cùng mình ở biệt thự hay bin đình và có chó berge canh giữ. Nhà nào nhà nấy đều được người nhà nước chiếu cố tận tình, đích thân trao cho một xấp giấy có ghi trang giang đại hải nào là có bao nhiêu xe tu bin, có bao nhiêu bin đình, có bao nhiêu nhà máy, và mỗi nhà máy có bao nhiêu nhân công.

Nhiều bố cụ li cụ leo khi vớ được tờ giấy kiểm kê này đánh vắn mãi mới đọc được hết và khi đọc xong thì toát mồ hôi lauh tưởng rằng mình mơ ngủ. Còn những thằng nhà giàu thì phát sốt phát rét, chạy đôn chạy đáo khắp nơi để tìm cách trốn thuế.

Nhưng cái vụ kiểm kê rồi cũng bị chìm xuống luồn. Nó trở thành một vụ đầu voi đuôi chuột. Nhà nước mất công toi và tốn đến hàng tấn giấy mực.

Bí giờ nghe nói lại có sự kiểm kê thuế vụ trở lại, và các cán bộ tài định sẽ đặt trọng tâm vào các cơ sở kỹ nghệ, thương mại cùng những nơi ăn chơi giải trí.

Nhà nước đã dự trữ sẵn 3 ngàn cán bộ thuế. Nhà nước cũng đã nghiên cứu tỉ mỉ các phương thức ẩn gian thuế của dân buôn trước đây và hăm he rằng, lần này thì đừng có hồng giờ trò lấy vải thưa che mắt thánh.

Rút kinh nghiệm của vụ kiểm kê lần trước, xin các bố cán bộ thuế nhớ cho, nếu có phân phát giấy kiểm kê thì chớ có lẳng vào cái đám khố rách áo ôm những bản kê khai trang giang đại hải. Tải sản con nhà người ta có trần sự cụ một cái si líp mà bí giờ lại bắt khai có mấy cái tu bin, có bao nhiêu nhà lầu thì là cả 1 sự đau lòng buốt ruột, không khác gì chửi cha người ta một phát.

HAI ÔNG TƯỚNG ĐÓP KHỎE NHẤT

Trong giới nhà banh, có hai ông tướng là đóp khoẻ nhất. Người thứ nhất là tướng Nguyễn Đức Thắng. Bữa điếm tâm, sơ sơ thôi, tướng Thắng cũng hầu sức hết ba tô phở Tàu Bay loại đặc biệt. Đối với một người có sức khoẻ trung bình, chỉ cần đóp một tô Tàu Bay đặc biệt cũng đủ thấy ngất ngư, no lên đến tận cổ.

Trong hai bữa ăn chính, tính đồ đồng hơn bù kém, mỗi bữa tướng Thắng có thể ăn được 15 bát cơm. Riêng trường hợp hành quân, ít khi tướng Thắng dùng cơm vì sợ tốn phí nhiều thì giờ. Ông dùng bánh mì thay cơm và mỗi bữa phải xài ít ra là ba ổ bánh mì cỡ bự. Sau đó ông tu hết một bi đống nước. Nước gặp bánh mì nở bung ra. Giá người yếu dạ thì trong trường hợp ấy rất có thể ngã lộn quay ra mà chết đứ đứ. Nhưng tướng Thắng vưỡn phây phây. Và chừng vài ba tiếng đồng hồ sau, ông lại mần thêm một ổ nữa. Điếm đặc biệt ông chỉ ăn bánh mì xuống chớ không cần pa-tê, xúc xích hoặc thịt cá chi hết.

Tướng Thắng là một trong những ông tướng nghèo nhất trong quân đội. Ăn nhiều quá sợ đồng lương không đủ nuôi vợ con.

Tướng Nguyễn Bảo Trị cũng thuộc vào loại ăn khỏe. Mỗi bữa ăn tới 23 bát cơm. Có điều rằng tướng Trị quen xài sang, không bao giờ thêm gặm bánh mì, trừ phi đi ăn cơm Tây. Tuy chưa bao giờ được hân hạnh ngồi ăn cơm mí lý 2 ông này, nhưng cách đây ít lâu có dịp ghé qua vùng đất lạnh sa mà Tướng Trị đã đãi Minh Vô một chầu phở chỉ có 2 người ăn mà ông Tướng này đã còm mắng chủ tiệm phải để dành tới 13 tô lặn.

Thi sĩ Trần Văn Hương, tác giả bài thơ «Ngồi rú gãi để đá tăng tăng» cũng ăn khỏe ra rít. Năm nay tuy đã bảy mươi, nhưng mỗi bữa cụ vưỡn có thể ăn nổi 5 bát cơm, như vậy, chắc rằng cái thuế trang niên, cụ cũng chả kém chi hai ông Tướng Thắng và Trị.

NGÂN HÀNG SAIGON TÍN DỤNG
Crédit Saigonnais
vốn VNĐ. 405.000.000 góp đủ

Trụ sở : 29-30 Bến Bạch Đằng — Saigon
Điện thoại : 20.761—94.961—94.969

Đảm nhiệm mọi nghiệp vụ :
— Nhanh chóng — Kín đáo — Niềm nở

Lời cao :
— Mọi loại ký thác — Tiết kiệm không giới hạn

Tài trợ :
— Dễ dàng — Mau lẹ

NGÂN HÀNG SAIGON TÍN DỤNG LUÔN LUÔN GIỮ :
— Tín nhiệm với quý vị
— Đứng đắn về mọi phương diện
— Đề góp phần chấn hưng kinh tế quốc gia

NGÂN HÀNG SÀI GÒN TÍN DỤNG

Tổng Giám đốc
HỮA XIỀU

TM, Hội Đồng Quản trị
Chủ tịch
Bà ĐOÀN THỊ NHUNG

BỐC THƠM

HAI ÔNG TÀI CHÁNH ĐỀU LA NHÀ THƠ

Độc giả Con Ong hẳn vẫn chưa quên, cái hồi Tết năm ngoái, ông Tổng Tài chánh Nguyễn Bích Huệ, trong lúc đón xuân về, hứng tình đã mần một bà thơ và đăng trên nhật báo Tiền Bộ là báo của nhà nước. Bài thơ này ghê lắm, tán dương chính sách kiệm ước, bốc thơm chế độ lên đến tận mây. Thơ lại rất có vần có điệu hẳn hoi chứ không phải như thơ con Cóc của thi bá Trần Đồng Vọng hay thơ quai chấu của cụ Mai Hắc Lão.

Đại khái vần điệu và hơi thơ của bố Tổng Huệ tương tự như cái bài ca dao dưới đây :

Bà bà đi chợ đường Cồn
Vừa đi vừa lấy lông ... xia răng
Bà bà đi chợ đường quai
Vừa đi vừa lấy lá khoai dây ...

Rất tiếc thơ của bố Tổng Huệ lại thiếu những hình ảnh hấp dẫn và nổi bật như ở trong bài ca dao. Nếu có ít hẳn nó sẽ được truyền tụng đến muôn đời.

Riêng về cái bài ca dao này thì bị giới có nhiều người lại cho rằng đó cũng thuộc loại sấm ký. Bốn câu ấy đã mô tả cái tình trạng sông hành kiệm ước và kinh tế mùa thu. Dân chúng, nhất là các bà nội trợ phải noi theo chính sách khắc khổ, thắt lưng buộc bụng nên đã không xài tấm để xia không dùng vải để che, mà là dùng một thứ khác để thay thế cho đỡ tốn tiền.

Dưới thời ông Tổng Tài Hà xuân Trùng, một đảng Pinay của nước Mít, sau cuộc cách mạng kinh tế mùa Thu ra mắt quốc dân, một cuộc phong vận của VIX, Hà tiên sinh đã giải thích rằng, số đi gọi là kinh tế mùa thu vì nó được phát động vào mùa Thu.

Thế mới biết rằng, người nhà nước toàn là những văn nhân tài tử, thi sĩ ra rít. Mần cách mạng cũng nhằm vào lúc lá rụng hoa rơi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc, rồi mới mần, chứ không thêm mần vào lúc mùa Hạ hoặc mùa Đông hay mùa Xuân.

Thảo nào từ sau cuộc phát động kinh tế ấy, đất trời cũng đậm rét. Rét luôn gần 1 tuần lễ. Dân đội đi ra đường quần nhất manh áo nhất mảnh cứ run lập cập. Giá gạo bị giới mới có mười mấy ngàn 1 tạ, mai một nhẩy phóc lên hai chục ngàn hẳn là từ chỗ run sẽ đi đến chỗ lè không nổi !

TỰ DO I

Đề cho Con Ong mỗi ngày một thêm khôi sắc, trong số báo kỳ trước, chúng tôi đã kêu gọi quần hùng bốn phương cộng tác hoặc bằng cách góp ý xây dựng hoặc bằng cách gửi bài đề cho nội dung tờ báo được thêm phần phong phú.

Nay lão bằng hữu Hương Tâm đã là người hưởng ứng đầu tiên với một bài Phú, nhan đề "Tự Do.."

Hỡi hỡi Tự do !
Mì từ đâu lại ?
Thấy bóng đã kinh
Nghệtên càng hãi.
Ai tặng bốc mì hai chử "muôn năm"
Ai tán tụng mì cái câu "vạn đại" ?

Từ Âu sang Á, làm bình phong cho lũ bạo tàn,
Từ cổ chí kim, che mặt nạ cho quân qui quái.

Ở Nam Việt càng sinh sôi nảy nở, mấy chục năm mì sống phây phây.
Trong chính trường được áp dụng mập mờ, suốt ngày tháng dân đau quần quai.

Phường tham những tự do hút máu, sông lấy mình ai chết mặc ai.
Tụi gian thương thả cửa đầu cơ, dầy túi chúng, hại đầu thì hại.
Xử Tổng Ngọc tự do cho lèa già, già đui, già điếc, tiếng kêu rên đầu có lọt tai trâu.

Ông thuế quan bùng bít việc lậu hàng, ăm ở, ăm a lời ch trích khó qui qua cứt rầy.

Lỡ sinh nhằm thời buổi "Bốn không",
Nên đành chịu kinh tài ba phải
Thế nên chưa hết «song hành»
Đã vội tung ra "hối đoái".

Đồng đồn đồ một trăm mười tám, nhẩy tự do lên hai bích bảy lăm.
Lũ dân đen, một khổ hai người, nhờ cách mạng thành ba bà một vậy.

Trái mấy độ gió mưa vùi dập, đồng bào Trung đối cơm rách áo, miệng chờ họ khi vô kể khả thi,
Nhờ những phũ bầu bán đảo điên, nghị ngòm Việt nở mặt nở mày, chân tập tễnh nhờ tự do xuất ngoại.

Tranh quyền sống như bà Thành, bà Đại, tự do đối, càng đên áp càng đời.
Giữ nước nhà có ông Trương, ông Bình, tự do đối càng tăng lương càng đời.

Lầm quan lớn tự do ăn bần, há họng to, đồ cứu trợ nuốt trôi.
Tụi oắt con tự tiện lập đoàn, bắt gái trẻ bẽ hội đồng cho khoái.

Quân lính Mèo cùng Cao Ly nhóp nhựa, chúng ý thế đồng minh đồng thể, coi người mình như thể rác rơm.
Chính phủ ta đã già điếc giả ngo. người ban lệnh miễn tố miễn truy, đặt bọn chúng vào hàng trọng đại.

Giới báo chí thường tự do chỉ trích, rớt cuộc rồi cũng nói lảm nhảm tai,
Nhà cầm quyền hô khẩu hiệu bài trừ, tắt lại vườn chững nào tạt ấy.

Tổng Nich Xon cũng đành phát ngáy, đây tự do còn hơn cả HK,
Vua Gia Tinh đến phải giạt mình đây vật giá còn cao hơn Hải.

Vi Tự do đất nước tả tơi
Vi Tự do nhân dân bại hoại
Toàn dân tự lập ta phải tự cường.
Đừng để Tự do biến thành tự ái.

BỐC THÔI

MAN SỐC ĐỊA NGÀN THẦU TẠI DALAT

Độc giả Con Ong tuy phần lớn đều thuộc giới giang hồ ra rít, nhưng chắc hẳn rằng cũng có đôi ba người có hiểu biết ngân thầu là cái chi chi. Sóc địa đánh theo lối ngân thầu nghĩa là không có tiếng bạc nào ở. Nhà con dù ướn chẵn hay ướn lẻ, đặt bao nhiêu nhà cái cũng phải cân hết. Tuy nhiên để bù lại, chủ sông lấy tiền xâu rất nặng. Xoàng ra cũng phải 50%, và có chỗ lấy tới 70%. Nghĩa là nếu ướn 10 ngàn thì chỉ còn được giam có 9.700.

Ngày nào cũng vậy, cứ vào khoảng 9 giờ sáng là sông bạc bắt đầu mở cửa. Họ đánh gần như công khai. Chỉ cần theo dõi những chiếc tắc xi chớ khứa từ thị xã Dalat về phía Trại Hầm là biết ngay địa điểm sông bạc ở phía nào.

Sông được tổ chức trong một căn biệt thự. Trung bình mỗi ngày có từ bảy tám chục tới 100 người khách ra vô tập nập, chả coi vương pháp của trào đình ra con cóc cộ gì hết. Sông này ướn cũng lớn lắm. Ăn thua dăm ba triệu là thường.

Chiều bạc bề ngang một thước, dài gần 10 thước. Ba tên hồ li ngồi ba nơi chuyên việc chung tiền và vơ tiền. Một tên ngồi giữa sóc cái chiếc cặp đựng tiền to gần bằng cái va li để sau lưng. Các tên hồ li được chủ sông mướn mỗi ngày năm sin, cơm ăn rượu phê phờn và lại có xe đưa rước tận nhà, còn sướng hơn cả công chức hạng bự. Tính ra lương của họ còn nhiều hơn cả lương Dân Biểu.

Trong sông bạc còn có cả một bọn đầu bếp chuyên môn phục vụ khách khứa. Muốn ăn cơm Tây thì có cơm Tây, muốn cơm Tàu cũng có ngay cơm Tàu. Đồ tráng miệng thì vô thiên lủng. Nho, cam, táo ề hề.

Được biết rằng sông này có rất nhiều người hùn cò phàn. Mỗi cò phàn là một triệu. Tuy nhiên chỉ có ba cò phàn công khai, còn những người khác thuộc loại cò phàn chìm, nhưng lại có rất nhiều quyền hành cả ở trong sông bạc lẫn ngoài đời để bảo vệ và can thiệp mỗi khi sông bị bắt bớ.

Bấy lâu nay, dân có máu mê đen đỏ ở Dalat đã cứng đường Tam bảo vào cái sông sóc địa khổn nạn ấy rất nhiều. Đã có những người phải bán nhà bán cửa và bán sỏi luôn đất Dalat để tránh mặt sự vớ nọ. Cũng may là chưa đến nỗi có ai phải nhảy xuống thác Cam Ly hay hồ Than Thở để tự vận. Nhưng nếu tình trạng này còn kéo dài thì cái sự chết chóc đó không thể nào tránh được.

Người dân đã tự hỏi thăm rằng không hiểu nhà nước Dalat có ngủ mê không hay là có điếc không mà cứ để cho chúng nó ướn bạc công khai như vậy ?

ĂN CHẶN TIỀN CÔNG QUỸ 20 TRIỆU !

Gần 30 người chuyên nghiệp về khai thác yến sào tại Khánh Hòa đã đầu đơn tố cáo mí các cha Giám sát về một sự toa rập giữa một số nhân viên Hội đồng hàng tỉnh này trong đó có ông Chủ tịch Nguyễn Bá Linh, với một anh cai thầu đá để định nuốt không 20 triệu bạc công quỹ.

Số là cứ 4 năm một lần, Khánh Hòa lại cho đấu thầu khai thác yến sào. Trong niên khóa 71-74, những người kể trên đã tổ hợp nhau lại và đề cho ông Phan Ngọc Truyền đứng tên để xin khoán lâu với số thuế là 22 triệu. Nhưng sau đó lại có người ở Qui Nhơn xin hùn giá 24 triệu, thành thử ra nhóm tổ hợp đã phải tăng sự hiến giá lên 28 triệu.

Nhưng tòa hành chánh Khánh Hòa lại mần một cú bắt ngờ gạt cả hai nhóm trên ra ngoài và cho nhóm ông Trương Giới ở xã Vĩnh Nguyên lãnh hành khai thác với giá thuận mãi là 24 triệu tức là sụt hẳn đi 4 triệu.

Điều tra ra thì được biết rằng, ông chủ tịch Hội đồng tỉnh Nguyễn Bá Linh đã cấu kết với một số nhân viên trong Hội đồng và một hai ông dân biểu chi đó để làm một màn man-nợp cho anh cai thầu đá, 1 người chả biết cái mẹ gì về yến sào, lãnh khai thác với một giá đặc biệt. Nếu đề đấu thầu dằng hoàng thì xoàng ra số bỏ thầu cũng phải lên tới 40 triệu. Như vậy công quỹ đã bị bọn man giáo ăn chặn mất gần 20 triệu bạc. Nghe đâu ông giám sát Phan Huy Thạch, thanh tra đặc khu 2 đã có đầy đủ hồ sơ về vụ này.

Thiết tưởng rằng một vấn đề lem nhem như thế không thể nào bỏ qua được, thiết hại cho công quỹ và xâm phạm vào quyền lợi của nhân dân. Nhà nước địa phương mà quan đầu tỉnh là Lý bá Phẩm nên xét lại và cho đấu thầu công khai chớ đừng có giờ cái trò thuận mãi dăm dít, những đứ đả to đầu để đớp hít lảm.

Và lại cái sự ăn cắp của công đã lòi đuôi cáo tại sao người chịu nộp thuế 28 triệu lại bị gạt đi để nhường chỗ cho người nộp thuế 24 triệu ? Nếu quả là không có sự ăn cắp thì cũng là một sự bất công và vô lý.

Tiểu Ngạc
Người dân đen
cầm cân

QUY CHẾ BÁO CHÍ

Annam đệ nhị cộng hòa ta là một nước dân chủ. Hiến pháp chín nút trọng quyền tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, báo chí và xuất bản. Chế độ kiểm duyệt không được chấp nhận, ngoại trừ các bộ môn điện ảnh và kịch trường.

Sau hơn hai năm trời lạch thai nghén, quy chế báo chí mới được lưỡng viện quốc hội biểu quyết chấp thuận. Lại hai năm trời nửa trôi qua kể từ khi Quy chế báo chí ra chào đời, báo chí vẫn mang một bộ mặt bị đục đẽo nham nhở, tuy chế độ kiểm duyệt cáo chung, nhưng cần phải có sự "thông cảm" với sở phối hợp nghệ thuật của nhà nước nên những giông chữ nào người nhà nước thấy "nhột" vẫn phải đục cho kỹ hết. Ngoài chuyện đục đẽo, lại còn chuyện báo chí bị "vô" tung bưng. Một tờ báo bị "vô" năm lần bảy lượt thì chỉ còn nước sắp sẵn bị gậy gia nhập bang chúng cái bang. Hơi một tí là nhà nước xử dụng chiêu thức "làm phương hại đến nền an ninh quốc gia hay trật tự công cộng", để tịch thu hết mọi số báo, đem về thưởng lãm một mình. Chờ đến khi Ba tòa ông lớn phân xử thì... má đã xung.

Nhận thấy Luật số 019/69 ngày 30-12-1969 ấn định quy chế báo chí có nhiều sơ hở khiến làng báo Việt Nam phải đứng tự bầy lâu nay, không thể làm tròn sứ mạng một cách hữu hiệu trước nhân dân và lịch sử, Hội đồng báo chí đã ra thông báo số 11 kêu gọi quần hùng góp sức tu chỉnh Quy chế báo chí.

Cái kiếp nạn đáng sợ nhất đối với làng báo là sự tịch thu báo. Hiện nay, quyền tịch thu báo nằm trong tay bộ Nội vụ (đối với báo chí xuất bản tại Saigon G.định) và Tỉnh, thị trưởng (đối với báo chí xuất bản tại địa phương). Hễ thấy cây cúc nào không chịu nở ra bông cúc vạn thọ nhà chức trách bèn "vô" cái đã, rồi kiểm một cái tội danh nào đó dự liệu trong Quy chế báo chí để đưa ra Tòa. Cái tội định đợc nhà nước xử dụng kỹ nhất là: làm phương hại nền an ninh quốc gia.

Đang tài lời tuyên bố của một nhân vật An-nam nói rằng muốn văn hóa hòa bình phải thực hiện một cuộc ngưng bắn, cũng bị coi là phò biến luận điệu với dụng ý có thể làm phương hại đến an ninh quốc gia. Kỳ cục hơn nữa là đăng 1 bức hí họa vẽ cảnh mấy ông bà ứng cử viên chạy đua cùng với 1 đàn sấu bo vô viện Hạ bộ cũng bị coi là có thể làm phương hại nền an ninh quốc gia. Cứ cái điệu ấy thì có ngày viết rằng đức vua mặt đăm chiêu như bị bệnh táo bón cũng là luận điệu có thể làm phương hại nền an ninh quốc gia. Thật mà, người nhà nước sẽ bảo rằng bệnh táo bón là triệu chứng của chứng ung thư ruột là một bệnh nan y. Vậy thì long thể của ngài ngự có thể lâm nguy vì chứng bệnh nan y này. Mà long thể lâm nguy thì đất nước sẽ khốn khổ khốn lộn, thế thì chẳng là phương hại tới nền an ninh quốc gia là gì?

Thế nào là an ninh quốc gia thì điều 28 quy chế báo chí không định nghĩa rõ ràng. Thật ra, cái sự định nghĩa cho nền an ninh quốc gia cũng không cần thiết. Luật lệ Anna nta đã quy định thế nào là xâm phạm nền an ninh quốc nội và an ninh quốc ngoại. Cứ việc đem luật lệ hiện hành ra làm tiêu chuẩn cũng được rồi. Nhưng làm như thế thì không thể tịch thu vung vít được.

Vậy thì, phải có một sự định nghĩa về an ninh quốc gia cho rõ ràng. An ninh quốc gia nói ở điều 28 được hiểu như thế nào?, như luật lệ hiện hành quy định, hay hiểu cách nào "thần diệu" khác? Đã có tiêu chuẩn rõ ràng rồi mà còn "vô" ầu nghĩa là vô trật tiêu chuẩn, thì viên chức ra lệnh "vô" sẽ phải đem tiền túi ra mà chịu khoản bồi thường, vì coi cái sự vô ầu đó là lỗi cá nhân chứ không phải lỗi công vụ. Ngân sách quốc gia đỡ phải gánh chịu sự thiệt hại vì hành vi vô đoán của viên chức ấy. Một khi phải đem tiền túi ra bồi thường thì người nhà nước có khuynh hướng thận trọng hơn trong việc "vô" báo.

Luật chi cấm phò biến tin tức, luận điệu "có thể" phương hại nền an ninh quốc gia.

Ấy thế mà đăng tài một bức hí họa vẽ cảnh sấu bo chen chúc chạy vô viện dưới, cũng bị "vô" vì phương hại an ninh quốc gia. Người nhà nước lập luận rằng vẽ như thế là có ý làm cho dân chán ghét viện Hạ Bộ, tức là "có thể" phương hại an ninh quốc gia. Trong khi ấy, luật chi cấm phò biến các hình vẽ có tính cách xâm phạm thuần phong mỹ tục mà thôi. Cái sự "vô" ấy hiển nhiên là ầu tả, nếu để ngân sách quốc gia đài thọ việc bồi thường thì dân đen đóng thuế bao nhiêu cho thấu.

Cái điều nguy hiểm còn ẩn nấp trong hai chữ "có thể". Căn cứ vào hai chữ "có thể", người nhà nước sẽ biện luận quanh co, nhiều khi nguyên nhân và kết quả phải trải qua nhiều đoạn đường chông gai và xa lắc mới gặp nhau. Nguyên nhân là tin tức, luận điệu, và kết quả là nền an ninh quốc gia bị phương hại. Nguyên nhân cần phải trực tiếp phát sinh ra kết quả. Không có chuyện vòng vo tam quốc, gián tiếp nữa, như thế may ra mới được an toàn trên xa lộ ngôn luận.

Lại nữa, thành phần Ba Tòa ông lớn xét xử báo chí cũng nên quy định lại. Không ai phủ nhận "tài cao đức trọng" của các đảng Bao công, nhưng giới Bao công không thể một mình một chợ đại diện cho công luận một cách chính xác. Những tội phạm báo chí liên quan đến quyền tự do phát biểu ý kiến, cho nên tốt hơn hết nên để cho các phụ thẩm nhân dân xét xử. Một thành phần phụ thẩm nhân dân, chừng 9 vị chọn lựa trong những thành phần xã hội khác nhau, may ra mới đại diện được trung thực cho công luận. Thật mà, quan niệm về thuần phong mỹ tục chẳng hạn là một quan niệm sống động, luôn luôn biến chuyển theo thời gian. Thế thì chỉ có một thành phần đại diện đầy đủ cho công luận mới đủ thẩm quyền để nhận định thế nào là xúc phạm thuần phong mỹ tục. Ngồi từ trong thời buổi này cũng biến thế, những thật tục lúc trước, bây giờ cũng chỉ có nghĩa đùa rồn hơn là chửi rủa. Những câu văng tục, chửi thề nhiều khi chỉ còn có ý nghĩa một lời chào âu yếm. Thành thử chỉ có các phụ thẩm nhân dân mới nhận định được xác đáng về những lời lẽ bị tố cáo là mạ lỵ hay phỉ báng. Dân ngu khu đen Annamta ra chuyện hải hước, đợc rồi cười vài ba phát chơi cho quên cái sự thẳng lợi kịch liệt của nền cách mạng dân sinh mà Thu cho nên, hơi một chút là la hoảng lên rằng phỉ báng thì e, rằng hơi vôi.

Ngoài ra, thời hạn tiêu diệt dành cho các tội phạm về báo chí là 3 tháng do điều 64 quy định, cũng coi như vô bổ. Thay vì các vi phạm báo chí chỉ có thể bị truy tố trong thời hạn ba tháng, để quá thời hạn ấy là... phèo, không còn kiện cáo gì được nữa, nhưng theo hiện tình luật lệ của xứ Giao chỉ thì báo chí có thể bị kiện dài dùi, không hạn định thời gian, năm năm, ba năm, muốn truy tố lúc nào cũng đặng. Số là, trong thời Pháp thuộc, nước Đại Pháp lâm chiến với Đức quốc xã, quan Thống chế Pétain bèn ban hành một đạo luật đình chỉ mọi thời hạn tiêu diệt đối với mọi tội phạm cho đến khi chiến tranh chấm dứt. Đạo luật ấy được nới rộng phạm vi áp dụng cho các thuộc địa. Khi chiến tranh chấm dứt, nước Đại Pháp ban hành một đạo luật hủy bỏ đạo luật vừa kể. Nhưng khi ấy, Annamta không còn là một thuộc địa của Pháp nữa thành thử đạo luật bãi bỏ sự đình chỉ mọi thời hạn tiêu diệt của điều 64 quy chế báo chí cũng bị đạo luật của quan Thống chế Pétain đình chỉ luôn. Không biết có nên thêm vào quy chế báo chí một điều khoản minh bạch rằng cái sự đình chỉ thời hạn tiêu diệt do luật thời thuộc địa Pétain để lại kể như bị bãi bỏ không. Để cho cái thời hiệu trước tiêu 3 tháng của Quy chế báo chí khỏi trở thành một cái sự hữu danh vô thực.

Chót hết, mọi luật lệ cũng chỉ là một sự hữu danh vô thực nếu người ta không có thành tâm thiện chí. Quy chế báo chí còn có nhiều điều cần tu chỉnh, nhưng tu chỉnh là một chuyện, còn thoát khỏi kiếp nạn "vô" lại là một chuyện khác.

**MONG THIẾU TƯỚNG
NGÔ QUANG TRƯỜNG
CỨU XÉT GIÙM**

Chúng tôi là 1 số lính chiến đấu tại Cà Mau nhân dịp đi công tác ở Cần Thơ chúng tôi được những anh em bạn tại đây cho biết 1 chuyện chướng tai gai mắt như sau :

Nguyên nhân tại Cần Thơ có 1 tên Thiếu tá Quân Trấn tên Khánh đã lợi dụng quyền thế để làm những chuyện bỉ đĩ, lố lăng mang tai tiếng cho Quân Đội. Tên K, đã tới những Sĩ Nách Ba tại đây bắt họ phải cung ứng gái và tiền bạc cho nó. Và điển hình nhất là vụ tên này đã bắt 2 người lính của Đ. úy Châu An Ninh Thị Xã lấy hết giấy tờ, trong khi 2 người lính này có sự vụ lệnh công tác hẳn hoi. Hỏi ra mới biết là vị Đ. úy Châu là 1 vị sĩ quan đứng đầu của Q.Đ. trái hẳn những hành vi của tên Khánh nên tên này đã trả đũa bằng cách khác là tố Đ. úy Châu áp phe với một cây xăng tại đây mà tên này đã bắt buộc vị chủ cây xăng nọ phải khai như vậy. Xin Thiếu Tướng cứu xét đùm cho những người lính hết lòng phục vụ cho Q.Đ.

— Mong ông Chủ nhiệm lưu tâm giùm cho chúng tôi vụ này xin thành thật cảm ơn ông Chủ nhiệm. (Chúng tôi sẽ gửi tài liệu tới với đầy đủ chi tiết hơn).

Saigon 29/11/71

Thiếu úy Hà (Cà Mau)

Phan Thiết ngày 8-11-71

Kính gửi,

Ông Chủ Nhiệm Tuần báo Con Ong

54 Võ Tánh Saigon

Kính ông Chủ Nhiệm,

Tôi ký tên dưới đây là Nguyễn thị Dung căn cước số 02338595 cấp ngày 19-9-1971 tại Bình Thuận, hiện ngụ tại khu 1 Bình Hưng Phan Thiết.

Thưa ông,

Số là con tôi thi đậu lớp 6 (đệ thất) khóa ngày 4-6-71 tại Lâm Đồng, nhưng chưa kịp nhập học thì chồng tôi được chuyển công tác, do đó phải di chuyển gia đình về đơn vị mới của chồng tôi tại Phan Thiết và hiện tại chồng tôi đang mắc bận hành quân và công tác liên miên.

Tôi làm đơn xin cho con tôi nhập học trường công lập Phan bội Châu Phan Thiết, có sự chứng thực đơn vị Trưởng của chồng nhưng khi đệ đơn đến ông Hiệu Trưởng Nguyễn thanh Tùng thì không được chấp nhận, ông nại lý do chặt chỗ. Sự con tôi lỡ sự học hành nên sau đó tôi lại đến xin ông Tùng thêm mấy lần nữa, nhưng ông đều từ chối. Hiện nay con tôi cũng chưa có chỗ học hành mặc dầu trường đã khai giảng 11-10-71. Xin học trường tư cũng nhờ nhờ vì các trường này đã khai giảng từ tháng 8-71 mà học trường tư thì mai này chuyển chuyển, làm sao xin nhập học trường công?

Rèn luyện cho con tôi vào trường công cả là một vấn đề, đến khi thi đậu lại không được nhập học, thử hỏi ai không oan ức, nhất là lúc này chế trường của Chánh Phủ nâng đỡ Quân nhân Công chức nhưng hành động của ông Nguyễn thanh Tùng đã đăm sau lưng chiến sĩ, vì nhờ vào mảnh bằng và chức vụ hiện tại ông mới được ngồi ở Hậu Phương và được miễn dịch hết năm này đến năm khác mà ngược lại đã đối xử với gia đình Quân nhân như thế! do đó tôi viết lên tiếng kêu này kính mong ông Tổng trưởng Giáo dục sớm để mắt đến cho con cái chúng tôi khỏi bị thất học, đồng thời để các phụ huynh học sinh khác biết đến.

Mấy lời thành khẩn kính mong ông Chủ Nhiệm thấu hiểu và giúp đỡ cho chúng tôi.

Kính chào ông Chủ Nhiệm

Ký tên

Ng. thị Dung

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

Đây là Tòa An lạ lùng và đặc biệt nhất trong lịch sử tố tụng nhân loại: Pháp đình lương tâm vì lợi buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phảng phất lương tâm của mỗi con người trong chúng ta đúng với quan niệm "Jus vobiscum".

Tòa An Lương Tâm sẽ do Thiết Diện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể trạng của Công tố viện, biện hộ của Trạng sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nâng bổng cái xã hội đang trên đường phá sản lương tâm và gột rửa cái nòng nọc của bất công ngược ngạo.

THIẾT DIỆN PHÁN QUAN

PHỈ BẢNG, MẠ LY

Tội phỉ báng và mạ ly do đạo Luật ngày 29-7-1881 đến nay vẫn còn hiệu lực, dự liệu và trừng phạt.

Theo các điều 26, 29, 30, 31, 35, 36, 37, 46, 47, 60, 61, 62, 63, 64, 65 và 69 của đạo luật trên, những người can tội phỉ báng và mạ ly có thể bị phạt tù và phạt vạ. Phỉ báng là dùng những lời lẽ làm tổn thương danh giá một người hay chạm đến danh dự, uy tín một đoàn thể. Mạ ly là nói nhục người ta (một tiếng sỉ mạ, khinh miệt). Do đó, giữa 2 tội danh phỉ báng và mạ ly khác nhau ở điểm ghi sau:

Phỉ Báng: Nói xấu. Không cần biết việc thật hay bịa, nghĩa là việc nêu ra dù có thật, vẫn can tội phỉ báng.

Mạ Ly: Cấu thành khi nhắc một người như "phường ăn cắp", "gái tứ chiếng", "đồ ma cô"...

Dù trường hợp nào, Tòa cũng xét nếu bị can khi bị khiêu khích có những lời tiết lộ mạn sẽ dành khoan miễn.

Phiên Tòa hôm nay của Pháp đình Lương Tâm, Thiết Diện Phán Quan không xử vụ phỉ báng, mạ ly thông thường như dự liệu trong đạo Luật 29-7-1881 mà là xử một vụ án quan trọng vào bậc nhất của lịch sử giáo quyền Công Giáo Việt Nam: Vụ Gioan Lucifer, Judas và Phao-Lô Satan chống Francisus Xaverius Lương Thắng can tội phỉ báng và mạ ly công khai bằng giấy trắng mực đen.

CÁO TRẠNG

Franciscus Xaverius Lương Thắng, tuổi Thìn, độc thân, sinh quán và trú quán tại nhà Nguyễn Đức Mẹ Maria Biên Hòa, nghề nghiệp thầy tu. Tiền án không.

Bị truy tố về tội công khai phỉ báng và mạ ly. Tội trạng dự liệu và trừng phạt theo đạo Luật ngày 29-7-1881.

Gioan Lucifer, tuổi Tý, sinh và trú quán tại thủ phủ A Tý nước Diêm La. Nghề nghiệp tu hú. Tiền án không rõ.

Judas, tuổi Tuất, sinh và trú quán tại Địa Ngục. Nghề nghiệp buôn bán thịt người sống. Tiền án nhiều vô kể.

Phao Lô Satan, tuổi Hợi, sinh và trú quán tại U-Mê quốc. Nghề nghiệp ma cô. Tiền án không rõ.

Đồng cáo Francisus Xaverius Lương Thắng tội phỉ báng, mạ ly.

Chiếu hồ sơ của các dân sự nguyên cáo Lucifer, Judas và Satan thừa tại Ty Hiến Binh phủ Sài-Côn, sự việc xảy ra như sau:

Ngày Tân Hợi, tháng Kỷ Hợi năm ngày 22 tháng 11 năm 1971, bị can Lương Thắng đã sử dụng giấy trắng, mực đen phỉ báng và mạ ly các nguyên cáo bằng những lời lẽ nặng nề ảnh hưởng quan trọng tới công việc làm ăn, buôn bán và hành đạo. Một số điểm chính trong cái mà các dân sự nguyên cáo gọi là "huyết lệ thư" của Lương Thắng, được trích dẫn như sau để Công Tố Viện nghiên cứu và định tội:

"Chúng tôi (tức Lương Thắng và tuyệt đại đa số giáo dân) vô cùng đau đớn trước sự bại hoại càng ngày càng trầm trọng của Giáo Hội. Giáo Phẩm và nhất là thành phần Linh mục "Latin" với đa số đầu óc chưa ngáp kiêu ngạo, tinh tinh cộc cằn, thô lỗ, ngang tàng, phách lối với người nghèo hèn, phất ngôn bừa bãi, hành động bất thường, cứ chỉ lầu tầu, hỗn hào, vô phép vô tắc với người đáng bậc ông bà, cha mẹ, xem giáo dân toàn là một lũ người khờ khạo, ăn nhậu khoái lạc, vênh mặt mồm mỗi khi người ta bắt kể trẻ già gọi là "Cha". Đành tâm nuốt tiền cầu hồn của tang gia tru sầu rồi rậm không khác chi thầy cúng. Thờ lạy và xúi giục thờ lạy hình tượng. Nhiều lúc cứ hành thành lễ như làm trò hát bội. Vừa nghiêm trang làm râm nơi bàn thờ bỗng dưng day mặt lại văng tục với thiếu nhi lễ nghịch ngợm. Vuốt tóc eo là mỗi khi tiếp xúc thiếu nữ. Ngoài đường đang mặc áo chùng đen tự nhiên tìm nơi vắng vẻ cởi phăng ra nhét vào cặp lộ sẵn trong thân 1 bộ âu phục hợp thời... Một đoạn thư "phỉ báng và mạ ly" khác ghi nhận được như sau:

"...Tóc tai chải tằm, láng mượt, xức dầu thơm nồng nực, lái xe gắn máy lướt qua nhào lại không khác chi du dương. Cướp chân tiền bạc cứu tế. Lấy quỹ giáo đường xài phá việc cá nhân... Dùng giáo đường tán láo, diễu hê hạ lưu thua xa môn đồ của Charlie Chaplin. Xách động chính trị. Xuyên tạc giáo lý của tôn giáo bạn như Phật Giáo, Cao Đài, Tin Lành, Hòa Hảo, Bahai..."

Đoạn thư xúc phạm nghiêm trọng tới các dân sự nguyên cáo nhất như sau:

"...Bị chất vấn quay cuồng về bao nhiêu việc làm và thái độ của các "Đấng" linh mục. Tại sao Cha A. ăn nói xấc láo với người ta? Cha B. dụ dỗ, rờ râm nữ nhi? Cha C, lường gạt biên thú? Cha D. làm chính trị? Cha E. sáo trá? Cha G. điên điên, khùng khùng? Cha H. béo mập, bơ sữa? Cha Y. cón đồ lưu manh? Cha K. đam mê kinh tài? Cha L. rượt đánh con nít? Lòng căm hận đối với hàng giáo phẩm cực kỳ sâu đậm, thích ứng với câu: "Đời chúng ta tràn đầy nợ nần và sỉ nhục. Thực là một đời hỗn loạn và chán hòa cảm hèn." Xin quý vị đừng có giả điếc che mờ, tiếp tục an tọa nơi nhà cao cửa rộng. Hãy nhìn xuống thực trạng của đa số đàn em dưới quyền là phường "Linh Mục" ăn hại, đái nát và đần độn đáng thương của cộng đồng giáo dân giữa muôn đời dữ. Trước mặt Chúa Trời, quý vị phải trả lễ tất cả nếu trong Giáo Hội xảy ra sự xáo trộn ly khai..."

Tại Phòng Dự Thăm, bị can Francisus Xaverius Lương Thắng thẳng thắn xác nhận tất cả lời lẽ trong "huyết lệ thư" của y là đúng. Chẳng những thế, còn quả quyết cho rằng kể từ năm 1615, tức vào đời Chúa Sãi, hai giáo sĩ Dòng Tên đầu tiên là Francesco Buzomi (người Ý) và Diego Carvalho (người Bồ Đào Nha) đặt chân ở hải cảng Đà Nẵng với nhiệm vụ truyền giáo cho đến nay, thì hiện trạng giáo hội quả thật đang trầm luân trong đứ đai tai tiếng thị phi. Kể cả những khoảng thời gian dài vào cuối thế kỷ 17 sang đầu thế kỷ 18, giáo hội gặp nhiều sóng gió, nhiều giặc đồ từ vì đạo, ấy thế mà chưa bao giờ các chức sắc giáo quyền lại bị xỉ nhục nặng nề như hiện nay.

Về phía dân sự nguyên cáo gồm Lucifer, Judas và Satan, một mặt đòi Lương Thắng phải phục hồi danh dự cho họ bằng cách trước tác một "huyết lệ thư" thứ hai nhằm đanh chính những lời vu oan giá họa. Số chữ, số chương phải giống bức thứ nhất. Cấm dài hơn nhưng cũng không được ngắn hơn. Lập luận rất đáng được lưu ý do dân sự nguyên cáo đưa ra là: "Phải chăng Lương Thắng là tay sai bọn Cộng sản vô thần mặc áo chùng đen giả làm Linh Mục để bôi nhọ hàng giáo phẩm tiếng tăm VN? Nếu đúng, xin đưa y can ra pháp trường xử như một tội đồ không được hưởng khoan miễn."

Rất nhiều khẩu hiệu nhằm đá đảo mọi âm mưu bôi lọ giáo quyền, đá đảo Cộng Sản, đá đảo tham nhũng, bất lương, ăn cắp... cũng được ghi nhận khi cả 3 dân sự nguyên cáo công khai với ông Dự Thăm:

Bởi các lẽ trên:

Franciscus Xaverius Lương Thắng can những tội:

a.— Phỉ báng và mạ ly công khai bằng giấy trắng mực đen.

b.— Sĩ nhục tu sĩ.

c.— Đặt những ví dụ xâm phạm tới nghề nghiệp của các giới khác như: du dương, biên lận, sách nhiễu (nghề của tham quan ở lại) rờ râm nữ nhi (nghề của các người tầm quất)... Tội trạng dự liệu và trừng phạt theo Đạo luật ngày 29-7-1881 Luật, hình Cảnh Cải và Nghị Định của Đô trưởng ngày 19-5-1952.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 27 tháng 11 năm 1971

TRẠNG CỦA CÔNG TỐ VIỆN

Thưa Ông Chánh Thăm,
Thưa quý Tòa,
Vẫn trong khung cảnh quen thuộc của Pháp Đình Lương Tâm, nhưng hôm nay Công tố viện sử dụng công tố quyền truy tố kẻ phạm pháp vì bị can đã sử dụng giấy trắng, mực đen phỉ báng và mạ ly công khai một số Linh mục vì thành tâm, thiện chí muốn canh tân hóa giáo lý bằng những hành động không hợp với những giáo đồ già nua, tuổi tác, cò lỗ cũ Lương Thắng và tập đoàn.

Phiên xử hôm nay mang một sắc thái đặc biệt tuyệt đối vì hàng trăm triệu tín đồ Thiên chúa Giáo nắm cứ tại nội địa mà ở ngoại biên, trên khắp năm châu bốn biển đang theo dõi Công Lý của Lương Tâm đối với 1 vụ án quan trọng vào bậc nhất của giáo hội.

Phán quyết của ông Chánh Thăm và quý Tòa, chẳng những nói lên lương tâm của chúng ta với nội vụ mà còn ảnh hưởng tới lịch trình tiến hóa của giáo hội trên bước đường canh tân hóa.

Qua cáo trạng của Viện Chương Lý, với những đoạn "huyết lệ thư" trích dẫn, Công Tố Viện

không ngần ngại cho rằng bị cáo Lương Thắng đã phạm rất nhiều tội ngoài tội danh phỉ báng và mạ ly Lucifer, Judas và Satan, mà chúng tôi đan cử như sau:

a.— Vu cáo, xuyên tạc. Nói các dân sự nguyên cáo cộc cằn, thô lỗ, ngang tàng, phách lối, kiêu ngạo hỗn hào, vô phép, vô tắc với những người đáng cha ông... là ác ý vì bóng chốc 1 kẻ đầy tội lỗi không thể thành thầy tu mà phải học hành lâu năm, chịu đựng thử thách. Do đó đôi khi cần phải có "bộ vó" cho ra về từ cái sự có "bộ vó" như thế nhiều người ngộ nhận là dân sự nguyên cáo phách lối,

b.— Bạc bẽo, vô ơn. Khi nói "coi giáo dân là lũ khờ khạo để mặc lòng ăn nhậu khoái lạc, vênh mặt mồm khi được gọi là "Cha". Nuốt tiền cầu hồn "Giáo dân học hành giáo lý không bằng "Cha" nên không thể hơn Linh Mục. Nếu giáo dân muốn được quyền vênh mặt mồm khi được gọi "Cha" thì cứ thử hy sinh đi tu sẽ biết. Khi cầu hồn là phải xuất lao động, đổ mồ hôi. Tiền đó phải gọi là trả công lễ chứ nói "nuốt" là vô ơn.

c.— Cạnh tranh bất chính. Khi đám thí dụ Linh Mục hành lễ giống bọn thầy cúng, thầy pháp. Hành lễ theo lối cổ chỉ có giảng với rung chuông nghe chán lảm. Phải múa may, quay cuồng khiến cho giáo lý thấm nhập dễ dàng và con trẻ xem vui mắt hơn.

d.— Ghen tỵ tài năng, đồ kỹ sắc đẹp. Lân ẩn chuyện văng tục khi hành lễ tại thánh đường là không hiểu rõ sự phạm. Muốn học trò giỏi thì phải nghiêm. Muốn con Chiên ngoan đạo Cha phải oai phong lâm liệt. Sự chửi hay văng tục với con nít lúc giảng kinh chỉ nhằm duy trì trật tự và an ninh cho buổi lễ. Eo là vượt tồ khi tiếp xúc thiếu nữ chỉ là chuyện làm đẹp bắt buộc phải có. Đang mặc áo chùng đen cời ngay ra vạt đồ thường chỉ là việc làm bắt buộc của "nhân viên mặt" mà Trường Trầm Công Tác biệt biệt đời đời. Không biết cời tuột áo chùng thâm có khi bị "gián điệp địch" ám sát là giáo hội mất đi một tài năng siêu việt và các cơ quan sử dụng mất 1 nhân viên thượng hạng.

e.— Chia rẽ tôn giáo. Tố cáo khích bác cáo giáo quyền bạn là ác ý. Nếu có, chẳng qua chỉ là một trao đổi kinh nghiệm, chỉ trích nhằm xây dựng,

f.— Khất khe vô lý. Khi đám nói Cha này xấc láo, Cha nọ rờ râm nữ nhi, biên thú, lường gạt, làm chính trị, sáo trá, béo mập, bơ sữa, cón đồ lưu manh... ví thử có rờ râm cũng không là có ý nọ kia. Tại sao không bảo là vì nữ nhi lẩn xả vào Cha để tông tinh chứ Cha "còn trai tân", đâu biết chuyện tà vạy? Lương gạt biên thú chắc chắn không có vì Cha không "có vợ", con thì biên thú làm gì? Còn béo mập thì là vì Cha có máu tốt, mặc dù ăn uống không bao nhiêu mà vẫn lên cân như thường, ấy là chưa kể tới trường hợp Cha "sở sữa".

Xuyên qua một số tội danh ghi trên ngoài tội danh phỉ báng và mạ ly, Công tố viện còn đặc biệt lưu ý quý Tòa rằng nếu phán quyết của chúng ta không trung thực thì chắc chắn hàng ngũ các giới bị Lương Thắng mang ra so sánh sẽ cáo y về tội cạnh tranh nghề nghiệp bất chính. Trong số có thể kể tới đại diện các nghề: Du Đãng, Tham Quan Ở Lại, Tầm Quất..."

Bởi các lẽ nêu trên, đặc biệt nhằm phục hồi danh dự dân sự nguyên cáo Lucifer, Judas và Satan chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thăm và quý vị chiếu các Điều của đạo luật ngày 29-7-1881 lên án tối đa bị can Francisus Xaverius Lương Thắng để bênh vực các nguyên cáo và tập đoàn đang bị đe dọa nặng bởi dư luận ác ý, đả kích can cứ ở huyết lệ thư của bị can.

Trân trọng cảm ơn ông Chánh Thăm và quý vị.

BẢN ÁN

Sau lời tự biện của Lương Thắng, tòa phán quyết:

a.— Đây bị can lẩn Thiên Đường sau khi hoàn tất giáo vụ mà Chúa Giê Su đã phó thác.

b.— Trong thời gian tại nhiệm, bị can Lương Thắng phải tiếp tục "gánh" tội" cáo Chúa trong chức vụ hiện đảm nhiệm tại Nhà Nguyễn Đức Mẹ Maria Biên Hòa. Nếu cần, đặc biệt để bắt đảm nhận chức "Tư Lệnh Giáo Luật" thuộc cơ quan tối cao giáo quyền Việt Nam để thực thi những luật lệ mà giáo lý, giáo luật do giáo quyền và giáo hội đặt ra.

c.— Các dân sự nguyên cáo Gioan Lucifer, Judas và Phao Lô Satan được Tòa công nhận là "nạn nhân" của vụ phỉ báng, mạ ly do Lương Thắng chủ mưu được tiếp tục hành nghề hiện nay mà không phải thối mồm về những tội danh do Lương Thắng bịa đặt và vu khống. Các dân sự nguyên cáo được coi là những kẻ vô tội vì bao nhiêu tội đã có người can mang, đó là chúa Giê-Su.

d.— Để "bôi lọ" lại Lương Thắng, các dân sự nguyên cáo có quyền quyền tiền giáo dân thừa một cây Thánh Giá rồi bắt Lương Thắng vác, để gọi là tạo ảnh tượng của chúa Giê-Su gánh Tội.

ĐỀ TÊ phụ trách

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI ĐIẾC

HÙNG CA CÁCH MẠNG

Trong một phút dạt dào cảm hứng, ông Tống Ngọc đã đặt tên cho những biện pháp kinh tài mới là cuộc cách mạng mùa thu.

Cách mạng mùa thu, ôi mấy chữ nghe mới ảo não làm sao! Trong bi sử An Nam cũng đã từng xảy ra một cuộc cách mạng mùa thu, máu chảy thành sông. Nhạc sĩ Phạm Duy, khi đó còn thanh xuân đã mần ngay một ca khúc hào hùng ca ngợi cách mạng: «Mùa thu năm xưa cách mạng tiến ra sa trường»...

Cách mạng mùa thu của Tống Ngọc không có sa trường, cũng không có máu chảy thành sông. Nhưng tâm hồn dân chúng thì quả thật là một sa trường hoang vắng, chần chẫn cho giá cả leo thang vùn vụt.

Một cuộc cách mạng, thói thường vẫn có những bản nhạc hào hùng do một phút cảm hứng bùng dậy. Trong cuộc cách mạng 1789 bên xứ Phú lãng sa, một nhạc sĩ vô danh đã cảm động đã sáng tác được một bản hùng ca, được chọn làm quốc ca cho xứ cờ tam tài đồng đã hơn một thế kỷ.

Cuộc cách mạng mùa thu đáng tiếc thay, không có lấy một giòng nhạc hào hùng, dù là nhạc tuyên truyền, nâng bi «hoan hô thành công tháng 10» của băng tần số 9. Khi ca tụng cuộc cách mạng mùa thu, đài TiVi dành xài tới cả mấy khẩu hiệu cũ mèm qua giọng nói thần thờ của cô xướng ngôn viên.

Đây là một sự việc rất đáng tiếc, Cách mạng mà không có nhạc chào mừng sẽ trở nên rất nhạt nhẽo, vô duyên.

Cũng may, người nhạc sĩ Phạm Duy, hơn 20 năm trước đây đã sáng tác một ca khúc ca ngợi cách mạng mùa thu, trong cuộc cách mạng kinh tài năm nay của ban tam ca ba trái chuối: Ngọc Trừng và quan thống đốc nhà băng trung ương, cũng đã mần được một bản nhạc rất có hồn: bài Mùa Thu Chết.

Bài nhạc là một điệu buồn rất da diết, cứ lặp đi lặp lại, nhắc nhở hoài là «mùa thu đã chết, đã chết rồi...» Nhưng thống thiết hơn cả vẫn là câu «Hai chúng ta sẽ chẳng nhìn nhau nữa trên cõi đời này»...

Ô hay, tại sao «hai chúng ta sẽ không nhìn nhau nữa trên cõi đời này»?

Câu hỏi này làm Đề Tê rất thắc mắc, mất ăn mất ngủ mấy bữa. Cũng may, đúng lúc nhà nước khuyến khích nhìn ăn nhìn (đi) tiêu, sự mất ăn mất ngủ bỗng trở nên có chính nghĩa.

Trước hết, «cõi đời này» dĩ nhiên phải có Tống Ngọc và Tống Trừng rồi. Sau cuộc cách mạng mùa thu, hai chúng ta nhất định không nhìn nhau nữa trên «cõi đời này», Ôi, đời ta khó thay!

Sau màn từ giả, giòng nhạc tiếp theo thiết thống thiết, Đề Tê cảm động đến rơi lệ «Từ đây mãi mãi không thấy nhau, từ đây mãi mãi không thấy nhau». Thế là đời ta đã hy sinh vì cách mạng thiết rồi!

Trong khi chờ đợi người nhạc sĩ của đài Ti-Vi lãnh lương có mấy tờ giấy bạc xín mới lấy cảm hứng sáng tác một bài ca cách mạng, Đề Tê đề nghị băng tần số 9 nên xài đỡ bài «Mùa thu chết» làm bản hùng ca cách mạng mùa thu!...

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI ĐUI

THỬ LỬA

Trước khi ra tay mỗi một cơn hỏa hoạn lớn, Huế Kỳ bèn nhen nhúm một chút lửa, thử tài các tân dân biểu của tòa nhà Hạ Bộ An Nam.

Màn thử lửa rất công phu. Một phún Cờ Hoa lãnh ngay «Mission Impossible», lang bạt kỳ hồ sang tận Saigon. Hành tung của người đàn bà có quốc tịch Mỹ này rất bí mật, ngay khi tới Saigon, chiếc lá đa HK bay vèo ra tận miền Trung, len lỏi đi phỏng vấn từ cha tới sự các chính khứa địa phương về việc có nên tu chính Hiến pháp 9 nút không. Chuyện mần ăn của người đàn bà này, khi dừng bước giang hồ tại cố đô Huế thì bị lộ tẩy, phơi bày trên mặt báo chí Saigon. Theo một đồng nghiệp, người đàn bà này chính là phụ tá của Kít có vấn, lặn lội sang An Nam để tính xoay vần thời cuộc. Thành tích của người họ Kít sáng chói đến nỗi giới cô mồi Saigon cũng phải khâm phục, cho rằng cô mồi như Kít là hết cỡ rồi.

Sau màn cô mồi giao du thân mật giữa hai xứ Huế: Huế Kỳ và Huế lục, Kít đã khéo ném đá đầu tay xua đuổi bạn đồng minh Trung Hoa Dân Quốc của Trương TT ra khỏi LHQ để cho Trung cộng nhảy vào xí chỗ. Một người đã thực hiện được những công trình đề đời như rứa nay lại gửi một phụ tá liệu yếu đào tở sang Saigon không phải để tính chuyện phá hoại gia cang nền Cộng Huế An Nam thì chẳng lẽ sang tìm cảm hứng về cuộc cách mạng «mùa thu chết» à?

Nguồn tin một nữ phụ tá của họ Kít sang VN xúi sửa Hiến pháp quả thiệt đã làm dư luận bàn ra tán vào: Việc Huế Kỳ ném đá đầu tay tính sửa Hiến Pháp 9 nút đúng lúc 5 nước ĐNÁ xúm nhau lại ký một tuyên ngôn trung lập trong số các chánh phủ ký tên có cả xứ Thái Lan vừa mần cuộc đảo chánh êm thắm để chống Cộng cho đến nơi đến chốn, thử hỏi ra cái thống chế gì nữa?

Nếu tông tông ra tay đòi sửa Hiến pháp, chương tu chính chỉ có thể liên quan đến Hành pháp. Nhưng Huế kỳ, vốn có công lớn đối với HP 9 nút, tính chuyện tu chính, chương có cơ bị cắt đầu cắt đuôi chỉ có thể là chương căn bản, nhất là điều 4 sẽ bị gài số đề. Điều 4 bắt cộng sản xẻ ra khỏi sinh hoạt chính trị của An Nam.

Nếu Huế kỳ tính chuyện sửa điều 4 thiệt, Viện Hạ Bộ sẽ mất đi vài ba ông DB tài ba, nhất định đòi các bạn đồng viên phải bước qua xác chết của các ông trước khi biểu quyết ô kê bỏ điều 4.

Nếu các ngài DB giả vô chết, khi các nữ DB Kiều lá đỏ và Bà quả phụ OPV bước ngang qua, thế nào thân xác khả kính của các DB chống cộng đến chiều lại chẳng có khúc cục cựa?

Nhưng nếu Huế kỳ chỉ thử tài các tân DB An Nam chơi, quả thiệt Viện Hạ Bộ đã bị mắc nôm. Khi lá đa phụ tá cho Kít có vấn lừng lừng tới chơi Hạ Viện, các DB cười toe tiếp đón niềm nở, đợi cho người đàn bà khấn gói rồi mới lăm lăm lăm lét bật mí cho báo chí biết lá đa Cờ Hoa đã giờ những trò gì tại HV. Thế thâm nhất là 1 DB nói nửa úp nửa mở rằng lá đa HK thực ra chỉ là 1 SV chính trị đi thầu thập tài liệu soạn một luận án tiến sĩ công pháp. Thì ra HV An Nam cũng như chỗ không người. Người HK có quyền thông thả ghé chơi, không có phủ lít hỏi giấy tờ, cũng không có việc an ninh HV bắt chiếc lá đa HK đã gây sóng gió cho nhà hát tây phải cả kê đề ngông kê lè việc phún ghé chơi HV là có mục đích gì? Các DB có máu anh hùng rơm, đời nằm chết sống soài để các bạn đồng viên thông thả bước qua cũng không thấy hỏi thẳng bà đầm xem chuyện phún tính sửa HP An Nam là thực hay hư?...?

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI CẦM

GIẶC NGÂN HÀNG

Nhờ sự bật mí của mấy bạn đồng nghiệp trong tuần qua, dân chúng được giải buồn bằng những mẩu chuyện com không lành, canh không ngọt, nội bộ xào xáo nhau của một ngân hàng tư có cái tên là SGTĐ.

Như vậy là trận giặc ngân hàng đã nổ tung! Theo các tin tức đăng tải trên báo chí, mụn đầu heo của các cô động đề nấu cháo.

Nguồn tin trên còn đang làm xôn xao dư luận, nhất là những người có máu mặt thì một bản tin khác nói lại cho rõ nguồn tin trên cũng chỉ vì ông Nguyễn TIK nhà băng «Tin Dưng», bị mất số về tội tham nhũng nên chơi ác, trả thù một đon làm làm nhà băng Tin Dưng bị một phen xiềng liềng.

Ông Nguyễn nhà băng chính là nhân tài Nguyễn trung Trinh từng bị Giám sát viện coi là có máu rất trung trinh với tham nhũng khi còn giữ chức Tổng giám đốc, cầm cân nảy mực tại Công ty Điện Lực. Giám sát viện vốn được coi là cơ quan chuyên môn nhất khi tham nhũng, không làm nên com cháo gì, nên sự điều tra về sự ăn bần của ông TGD xem ra không đi đến đâu.

Cứ xét những con số do một đồng nghiệp bật mí mới thấy rõ thiên tài tham nhũng của ông Trung Trinh: thường bản điều lệ công ty ông danh dùng làm điều lệ cho nhà băng SGTĐ, ông tính tiền bản quyền xiu xiu 950 ngàn đồng. Ông có lòng khiêm tốn, không muốn được khen tặng là người có tiền bản quyền cao nhất nước, lãnh thù lao 1 triệu đồng cho mấy tờ đánh máy nên tự ý bớt đi 50 xín. Cho nên mới có tiền thù lao lẻ như vậy. Cũng theo đồng nghiệp này, một tấm bằng vẽ mấy chữ SGTĐ, ông tính giá 650 ngàn đồng. Ông quả thiệt là có lòng tốt, tính giá rẻ mạt vẫn bớt đi 50 xín. Nếu không, giá tấm bằng hiệu cũng đã chẵn 700 ngàn đồng. Các nhà vẽ bằng quảng cáo thấy giá hơi như rứa có quyền thòm thòm Kiếp sau, muốn làm ăn khấm khá, nên đầu thai làm ông Trung Trinh.

Thói thường, vô quýt dày, móng tay cũng nhọn không kém Ông Trung Trinh bèn phàn phào, chạy nhứt trình nói ông không muốn a tông với những hành vi lem nhem của chú Hứa Xiu, nên sau dịch vụ soạn điều lệ và vẽ bằng hiệu cho nhà băng này, đã tự động khấn gói ra đi, bỏ lại chức TTK chứ không hề bị chú Hứa Xiu đuổi khỏi sở!

Trong trận giặc ngân hàng giữa chú ba Hứa Xiu và ông Trung Trinh, chỉ có dân ngư khu đen là cảm thấy hi hi. Tiền không có mà tiêu, moi đâu ra, mà đem gửi nhà băng. Cho nên mặc cho rười muối chửi rủa nhau, dân chúng chỉ bụm miệng cười!

Vì chẳng ai còn lạ gì về thành tích lem nhem của ông Trinh, Siêu lùn và bẻ phái hồi còn nắm quyền sinh sát cái lò điện lực. Có điều trận giặc nhà băng lại nổ tung đúng lúc cuộc cách mạng mùa thu của ông Tống Ngọc đang đến hồi gay cấn. Trong khi chờ đợi tổng kết thành tích cách mạng nhà băng SGTĐ đã tặng không cho nhà nước một vết son đáng đồng tiền bát gạo vậy!

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tới tận 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKO
PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế

106, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

Người và việc...

● THIÊN KHÔI

VIẾT TỪ NÓI CHÁN

Saigon trong mấy ngày qua trở lạnh, cái lạnh se se cũng đủ làm thoáng héo lòng những người xa quê, niềm hoài hương chợt thức, thương và nhớ Hà nội vô cùng, Hà nội vùng trời quê hương đã mất, đã chết. Nhớ Hà nội như nhớ thương tóc người yêu trong chiêm bao.

Saigon trong mấy ngày qua, không khí chính trị cũng có vẻ khô se, sự có mặt của ông Alexis Johnson và của bà V. Suck phụ tá của ông Kissinger đã là đầu đề cho những câu chuyện bàn tán chung quanh việc người Mỹ đang thăm dò dư luận chính giới Việt Nam để xóa bỏ điều 4 Hiến Pháp, giải tán một viện Quốc Hội là Thượng Viện, có người được tiếp xúc với bà Suck còn cho biết là họ còn muốn bỏ cả Tối Cao Pháp Viện. Nhiều tân Dân Biểu đã xôn xao phát biểu về nguồn tin này, có người cho tình thế chính trị đã tới khúc quanh của nó, vậy sửa đổi điều 4 cũng là hợp lý, có nhiều người khác đã lên tiếng chống đối cho rằng âm mưu sửa đổi điều 4 Hiến Pháp là do một số Dân Biểu khuyếch tả chủ trương nhằm mục đích đưa Nam Việt Nam vào ách nô lệ Cộng Sản. Nếu bỏ điều 4 Hiến Pháp bây giờ chắc chắn quân dân, những người đang trực tiếp tham gia công cuộc chống Cộng cứu nước sẽ xúc Hạ Viện ngay, vì hành động đó là hành động phản bội lý tưởng quốc gia, phản bội máu xương chiến sĩ quốc gia đã đổ ra từ 17 năm nay để bảo vệ đất nước.

Dường như cái chuyện gọi là sửa đổi hay hủy bỏ điều 4 Hiến Pháp, những người làm chính trị hay liên hệ tới chính trị ở Saigon đã nói tới từ lâu, nhất là từ sau khi ông Nixon quyết định sẽ thăm viếng Trung Hoa Lục Địa và đề cử ông Kissinger qua Bắc Kinh hai lần dọn lối dư luận ấy càng được bàn tán hơn sau khi Trung Hoa Quốc Gia bị trục xuất khỏi LHQ nhường chỗ cho Trung Cộng. Những người bàn tán đã cho rằng trước sự áp lực của Trung Cộng của Mỹ, sớm muộn người Mỹ cũng ép buộc ta phải hòa hợp với Cộng Sản, và muốn đi tới cái thế hòa hợp thì điều phải làm trước tiên là bỏ điều 4 Hiến Pháp. Trong ý nghĩ ta đã và đang bị lệ thuộc quá nhiều vào người Mỹ, chắc hẳn ta khó cưỡng lại ý người Mỹ muốn, những người trên đang chờ đợi, có người chờ đợi trong lo ngại, có người chờ đợi trong hy vọng. Hy vọng hay lo ngại là tùy theo thế đứng chính trị của từng người. Riêng Thiên Khôi và anh em Con Ong đều là những người Bắc đã phải bỏ đất Bắc, bỏ Hà Nội mà đi vì không thể sống được với nền hòa bình bốn tiếng gáo, sống trong tự do tới ngày hợp hành để kiêu hảo, tự phê nên đều lo sợ. Nếu mai này Cộng sản vào đây, nếu không di cư đi nước khác được chuyển nữa thì chỉ còn đi cư xuống ba thước đất. Nội một cái tôi dám bỏ Bắc, bỏ xứ Bắc, mà đi cũng đáng chết ba cái đầu rồi. Nhưng lo sợ rồi cũng chẳng biết làm gì, chỉ đến làm con đã điều rúc đầu xuống cát tưởng là không nhìn thấy sự nguy hiểm thì sự nguy hiểm sẽ không đến với mình mà thôi. Lo sợ vì chung quanh lúc này mấy người còn nói tới mấy tiếng tinh thần chống Cộng nữa đâu, họ đã cho rằng đã tới giờ thứ 25 rồi, đón gió đi là thức thối nhất. Bỗng thấy buồn chán vô cùng, và càng buồn chán hơn khi thấy những cơ quan thông tin tuyên truyền nhà nước, đã thăm nhuan lập trường bốn không của ông Tổng Thống đã không lên tiếng chỉ trích ngay bọn chính khách đón gió, trở cờ này, mà phải đợi tới gần cả 1 tuần sau mới lên tiếng,

sự lên tiếng muộn màng trên liệu có xóa nỗi những ảnh hưởng của tiếng đồn đã đi quá xa vào mọi tầng lớp quần chúng không? Người nhà nước thường hay có phản ứng chậm.

Anh em Con Ong vốn chưa phục ông Tổng Thống về tài lãnh đạo Quốc Gia của ông, nếu ông tài, dân chúng chẳng rách mướp như ngày nay, mặc dù rất thông cảm với ông đó là vì tình trạng chiến tranh! Nhưng anh em Con Ong sẵn sàng ủng hộ lập trường bốn không của ông, trong đó có cái không liên hiệp với Cộng Sản không cắt đất cho Cộng Sản.

Rất mong trước cái chuyện đòi hỏi sửa đổi điều 4 hiến pháp của một bọn chính khách đón gió, ông sẽ đổi cháy lại được ngọn lửa đấu tranh chống Cộng đã dần tắt trong lòng người dân miền Nam VN vì thiếu đường khí là niềm tin.

VĂN VIẾT TỪ NÓI CHÁN

Trong tuần qua, các báo đã loan tin là nhiều dân biểu thân nhà nước đang dự tính đưa ra một điều tu chính điều 52 đoạn 2 Hiến pháp. Điều này quy định Tổng thống có thể tái cử một lần và mỗi nhiệm kỳ là 4 năm. Điều khoản này các nhà Lập Hiến đã soạn của Hiến pháp Hoa kỳ. Nay các nhà tân dân biểu thấy người Pháp chính Hy ở Đại Hàn, đã vận động được quốc Hội sửa lại điều khoản tương tự trong Hiến pháp Đại Hàn để cho ông Chính Hy ra tái tranh cử nhiệm kỳ ba, nên các Tân dân biểu, thuộc phe nhà nước cho đó là một điều hay và sẽ bắt chước, phải bắt chước, để xếp của các tân dân biểu có thể hy sinh một nhiệm kỳ nữa, mà nhiệm kỳ này tới 8 năm lận, tức là bằng thời gian hai lần hy sinh trước cộng lại.

Độc xong bản tin muốn nhếch môi cười cũng không nổi, dường như có tới hàng ngàn viên đá tảng đè nặng trong hồn. Nếu đã một lần làm lỡ người ta có thể làm lỡ muôn lần, nếu đã có thể một lần sửa đổi Hiến Pháp để cho ông Tổng Thống có thể tái tranh cử lần thứ ba, thì người ta cũng có thể sửa đổi Hiến pháp để ông ra tái tranh cử lần thứ tư. Tại sao các tân dân biểu không sửa đổi một lần để ông Tổng Thống làm Tổng Thống suốt đời cho gọn. Mấy năm trước đây ở Nam Dương, TT Sĩ Cạc Nô đã đòi làm TT trọn đời, ông Sĩ Cạc Nô là một anh hùng dân tộc chính danh của xứ Nam Dương, nhưng ông đã kèm cung phúc đức, nên đã bị các quân nhân làm một cuộc đảo chánh, cho ông lưu vong trọn đời chứ không cho ông làm Tổng Thống trọn đời. Nhưng Tổng thống Giáo chỉ ta, chắc hẳn cung phúc đức phải hơn, và lại dân tộc ta, với hàng ngàn năm lệ thuộc Tàu, dù nền đức lý hiện tại có bị phá sản một phần nào vì làn sóng vật chất từ bản Hoa kỳ, nhưng cái « đạo lý » Đông phương với nếp tinh thần cũ: quân, sư, phụ, còn rày rớt, tin rằng sẽ có khá nhiều người, nhất là những người đã từng được hưởng ân xướng cao dày của đức Hoàng đế, sẽ ao ước thời nay sẽ trở lại thời xưa. Ngôi Tổng Thống sẽ truyền từ lưu tôn, và con các quan lớn sẽ được tập ấm đời đời.

Hạ viện mới của ta có tới 159 vị, trong đó có tới 117 vị ủng hộ chánh quyền, chắc hẳn nếu có tu chính điều 52 đoạn 2 Hiến pháp, sự tu chính đó sẽ thành công, và sự thành công càng rực rỡ hơn khi có sự đồng ý của 38 vị Nghị sĩ trong nhóm Độc Lập mới thành lập ở Thượng viện cuối tuần qua.

Cứ tưởng tượng vào một ngày đẹp trời nào đó, 145 nghị sĩ, Dân Biểu đứng dậy vỗ tay ran ran muốn làm vỡ vòm cung Thượng Viện

trong một phiên họp khoáng đại lưỡng viện chung quyết về việc tu chính điều 52 đoạn 2 Hiến pháp: «Đề Tổng Thống tái cử nhiệm kỳ ba và nhiệm kỳ kéo dài 8 năm» đã thắng lợi trước các Dân Biểu, Nghị sĩ thuộc phe chống đối.

Rồi cũng đêm đó, dưới ánh sáng rực rỡ của trăm đèn pha le nơi lầu rồng đại yến được bày ra với đầy đủ sơn hào, hải vị, chả phượng, nem công để đãi cho các bậc trung thần có công bảo toàn ngai Chúa. Và các trung thần trước khi thọ yến, đều hít lời tung hô. «Thánh thọ vô cương» hay «muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ»..

Nhưng dù sao vẫn ao ước chuyện giả tưởng trên chẳng bao giờ thành chuyện thực tế vì ông Tổng Thống nước ta đã loang trọng thể bảo vệ và tôn trọng Hiến pháp trong lễ Đăng quang vừa qua. Lời thề trước bàn thờ tổ quốc, trước anh linh tiền nhân và trước toàn dân đều có thể là một lời thề kếm phần quan trọng.

CÒN BAO NHIÊU THẲNG ẨM CẤP

Ông Trung tướng Vàng I vừa ra lệnh bắt giam một ông trưởng ban tiếp vận vì ông này đã ăn cắp một số cá hộp trị giá một triệu đồng. Số cá hộp này để cứu trợ đồng bào nạn lụt miền Trung. Vẫn theo tin tức thì ông trưởng ban trên sau hơn một năm làm việc ở cơ quan đó đã xây nổi một cái nhà giá chục triệu, lại mua được xe hơi loại đắt giá nhất. Nếu là một công chức liên khiết, chắc hẳn với số lương của một người thuộc ngạch trật công chức hạng trung, thì 10 đời nữa ông ta mới có thể có một gia tài đồ sộ như trên. Naur vậy thì ông chỉ có thể ăn cắp của công mới mau giàu như vậy.

Giá ông cứ ăn cắp đều đều những của công như vậy thì cũng có thể «tha thừ» được đấy, vì tham nhũng bây giờ là bệnh nặng của thời đại của chế độ, anh công chức nào có tí quyền mà không biết tham nhũng thì chưa phải là công chức của thời đệ nhị Cộng Hòa. Nhưng ông đã quá tham ăn chặn cả đồ cứu trợ của đồng bào nạn lụt thì không sao tha thứ được. Đồng bào miền Trung hiện nay đang đau khổ vì đói, vì rét, nhất là trong mùa đồng giá này, những người đó đang sống bằng những hạt gạo cứu trợ từng ngày, đang tiêu bằng những đồng bạc được cứu trợ từng ngày, và họ cũng đang hy vọng từng ngày là ngày mai họ được phát nhiều gạo, nhiều thực phẩm khô hơn ngày nay.

Miền Trung trong mấy năm qua thường bị bão lụt, và dân miền Trung mỗi năm chịu khổ một lần, trong những năm qua, dân chúng toàn quốc đã từng đóng góp rất nhiều vào công cuộc cứu trợ nạn lụt. Cùng với nhà nước, nhiều đoàn thể nhân dân đã hết sức sốt sắng đi quyên góp đồ cứu trợ rồi đem ra tận nơi giúp đồng bào, nhưng cũng trong mấy năm qua, dân chúng thấy chán ngán vì có một số người trong ban cứu trợ ngoài Trung đã lợi dụng chức vụ để ăn đồ cứu trợ, đem những đồ này ra chợ bán với giá thật cao cho nạn nhân, chẳng hạn như gạo, đường, sữa, thực phẩm, quần áo cũ v.v.. Hành động này của những kẻ ăn cắp thiếu lương tâm đã bị tố cáo, và được nhà nước chú ý bọn thiếu lương tâm trên năm nay tưởng cũng như mọi năm, sẽ ăn cắp để dùng nên đã tâu tán một số đồ cứu trợ chẳng may bị bắt. Nhà nước mới chỉ bắt được một con hạm, một thẳng ăn cắp đồ cứu trợ, chắc còn nhiều thẳng ăn cắp khác đã lọt lưới, đã rút vào bóng tối như những con chuột.

Nhà nước có thể không trông thấy những con chuột núp trong bóng tối, nhưng dân chúng nạn lụt địa phương có thể nhìn thấy từng con rất rõ ràng, mong rằng dân chúng hãy lời từng con chuột đó ra ánh sáng. Cơm gạo của nạn nhân, quyền lợi của nạn nhân, nạn nhân không bảo vệ sẽ không một ai bảo vệ được cả.

Dân chúng cũng thành khẩn mong nhà nước hãy «đổi xử» thật đặc biệt với những con chuột trên, mà muốn đổi xử đặc biệt thì điều trước nhất là hãy bỏ được cái bệnh phú bình phú, huyện bệnh huyện đi đã.

CÀI, CÚM — SỔ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẮP THỊT
HÃY UỐNG
RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Beta)

- ĂN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SOM BYTICGP)

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xé guom đầu chém ruồ
VĂN QUÂN hạ thủ

DÂN KĂM PU CHIA KHÔNG THÍCH RƯỚC VOI DÀY MỖ

Mặc dù chuyện nhà mình còn tùm lum tà la, chưa giải quyết xong, trong thời gian gần đây, nhà nước Annamta đã bắt chức Mễ, đóng vai đại cường quốc đem quân sang giải phóng cho nước dân em Kăm pu chia thoát khỏi nanh vuốt bọn CS. Tướng đầu hành động nghĩa hiệp này sẽ được nhân dân Khờ me kính nể và hoan hô lắm, nhưng ngược lại, nhân dân Khờ me đã không lấy làm hoan hỷ về sự hiện diện của quân đội cường quốc Annamta ở nước họ.

Theo tin hãng UPI, cao trào phản đối quân đội Annam Cộng hòa tiến quân sâu vào Kăm pu chia đã được chính các viên chức Miên khích lệ. Chiến dịch này được phát động trên báo chí và bằng những cuộc biểu tình rùm beng của sinh viên Miên nhằm chặn đứng không cho quân VNCH tiến sâu vào lãnh thổ Kăm pu chia trong những cuộc tấn công hiện hữu.

Mới đây, trên 5.000 sinh viên Miên đã tụ tập tại Hội trường Quốc gia và kéo đến biểu tình trước tòa đại sứ VNCH ở Nam vang. Kết quả, theo lời các sĩ quan Miên, họ đã được VNCH thỏa thuận không vượt quá sông Cửu long hoặc tiến đến quá gần Nam vang.

Như vậy là tinh thần dân tộc của hai quốc gia đã không giống nhau. Tuy rằng nền dân chủ phôi thai của Miên đã phải học hỏi rất nhiều ở nền dân chủ Annamta với những màn đảo chánh, khủng bố, kiểm duyệt báo chí, giải tán Quốc hội, thân Mễ... thế nhưng riêng về tinh thần dân tộc Miên không thêm học hỏi của ta.

Trước đây, nhờ tinh thần dân tộc cao nên nhà nước ta đã không ngăn gì sự hiện diện của quân Mễ. Quân Mễ vào đây càng đông càng tốt, càng tiến sâu càng tốt hơn nữa. Do đó, ở khắp nước, từ giữa lòng thủ đô cho tới các hang cùng ngõ hẻm, chỗ nào cũng có sự hiện diện của người bạn Mễ. Thế rồi đất đai của ta, gái đẹp của ta, kể cả chủ quyền của ta nữa, cũng đã được người bạn Mễ xử dụng một cách rất tự nhiên, thân ái. Các nhà lãnh đạo của Annamta chẳng bao giờ cảm thấy mất mát cái gì cả. Thậm chí, khi Mễ dọa rút quân về, các vị này đã hoảng hốt, đã buồn phiền, có vị lại còn khóc lóc nữa.

Trong khi đó, quân đội Annam Cộng Hòa đóng vai cường quốc như Mễ tiến vào Kăm-pu chia thì dân tộc xứ này, kể cả các viên chức nhà nước của họ, lại biểu tình rùm beng không cho tiến sâu vào. Và quả nhiên, quân ta đã phải dừng lại ở xa xa và không dám tiến sâu hơn.

Một số người Việt nặng tình hân tự ái dân tộc có thể phiền trách thái độ trên của dân Khờ me. Nhưng nếu đứng trên tinh thần yêu nước của dân Khờ me, chúng ta phải khâm phục họ. Họ đã không rước voi về dày mỗ.

Đây cũng là bài học cho các nhà lãnh đạo Annamta. Nhưng không hiểu các vị này có nhận ra hay không?

HẾT HY VỌNG

Câu chuyện 4.500 đồng không ngờ lại gây, nhiều rắc rối đến thế. Đầu tiên, nó làm nhiều người thất vọng. Rồi sau đó, nó lại làm nhiều người hy vọng. Và giờ đây thì tất cả lại tuyệt vọng.

Một phát ngôn nhân quân sự vừa chính thức cho biết chính phủ không hề có dự định nào liên quan đến vấn đề gia tăng phụ cấp 4.500đ một tháng đồng đều cho tất cả các quân nhân thuộc Chủ lực quân và Địa phương quân như một số báo chí đăng tải.

Theo ông phát ngôn nhân quân sự nói trên thì quyết định tăng «phụ cấp đặc biệt tạm thời» 4.500 đồng một tháng chỉ dành cho quân nhân thuộc 208 tiểu đoàn gồm Bộ binh, Nhảy dù, Thủy quân Lục chiến và Biệt động quân mà thôi. Các binh chủng khác không được nhắc tới.

Như vậy là tình trạng lại trở về lúc ban đầu, tức là với trên 1 triệu quân nhân tại ngũ, chỉ có khoảng 100.000 người là được đời ơn mưa móc. Đó là 208 tiểu đoàn Bộ binh, Nhảy dù, TQLC, và BĐQ. Những đơn vị này, theo người phát ngôn quân sự là những chiến sĩ chiến đấu ở tiền tuyến, do đó cần phải được khuyến khích để họ lên tinh thần.

Theo cách giải thích trên của người nhà nước thì nay, gần 1 triệu quân nhân khác, trong số có cả những đơn vị như Không quân, Hải quân, Thiết giáp, Trinh sát, Quân vận... đều là những «lính kiềng», không cần khuyến khích và không cần lên tinh thần. Vậy những anh này đừng tưởng bở.

Để đánh Cộng sản và bảo vệ bờ cõi, chỉ cần khoảng 100.000 chiến sĩ của 208 tiểu đoàn là đủ rồi, theo bọn C.O quan niệm này rất đúng vì quân cốt giỏi, cốt tinh nhuệ chứ không cốt đông. Tuy nhiên, trong giai đoạn Cách mạng Mùa Thu này, tăng thêm 4.500 đồng, chưa chắc anh em chiến sĩ đã lên tinh thần. Bọn C.O đề nghị nhà nước nên in thêm giấy bạc 1.000 đồng để tăng thêm lương cho các chiến sĩ chiến đấu ở tiền tuyến, tối thiểu cũng bằng lương các dân biểu ở viện Hạ bộ tức là 134.000 đồng 1 tháng vì so với dân biểu, lính gian khổ và quan trọng hơn nhiều.

Dân biểu được lãnh 134.000 1 tháng vẫn còn đi ăn cắp, ăn trộm, buôn lậu, chuyển ngân mà đề kiểm soát thêm, nhưng các chiến sĩ nếu được số lương đó, họ sẽ chiến đấu rất hăng, tinh thần sẽ lên rất cao vì chẳng bao lâu, CS sẽ bị tiêu diệt. Ngoài ra các chiến sĩ không cần lên tinh thần như Không quân, Hải quân, Thiết giáp... nhà nước cũng nên cho họ giải ngũ để họ kiếm việc khác sinh sống cho qua cơn cách mạng mùa thu này, nhất là để họ khỏi có cái mặc cảm con yêu con ghét rất có hại.

NƯỚC CHỢ LỚN NÂNG MỪNG CÁCH MẠNG

Trong mấy ngày gần đây không khí sinh hoạt trong quốc gia Chợ lớn như trở bưng, náo nhiệt hẳn lên. Nhà nào cũng treo đèn kết hoa và nói cười vui vẻ, khác hẳn với bộ mặt buồn rầu thê thảm của dân chúng Annam, một nước vừa có cuộc Cách mạng Mùa Thu vĩ đại.

Hiện các chú Ba ở nước Chợ lớn đang mở một cuộc liên hoan rất lớn để ăn mừng Cách mạng. Hai ông Tổng Ngạc và Tổng Trừng sẽ là những thượng khách của buổi liên hoan vì nhờ hai ông mà có cuộc CMMT và nước Chợ lớn càng ngày càng thịnh vượng. Hai ông được coi như những công thần của nước này.

Đương như các chú Ba đang đề nghị hai ông công thần trên màn thêm dăm ba phát cách mạng nữa vì nước Chợ lớn rất yêu thích cách mạng, nhất là những cuộc cách mạng như Cách mạng Mùa Thu hiện tại. Nhờ cuộc CM này, các chú Ba đã thi hành được một chính sách «siêu kinh tế» bằng cách tung tiền mua lại tất cả những hàng hóa bị kẹt tại kho Thương cảng vì giới nhập cảng Annam không đủ tiền đứng thuế để lấy ra, nhất là những hàng hóa cần dùng trong dịp Noel và Tết Nguyên Đán sắp tới.

Một khi hàng hóa đã chui vào hết trong các kho ở nước Chợ lớn thì lập tức các chú Ba sẽ có đầy đủ phương tiện để lên giải hàng và đi làm những thứ này cần phải khám hiem trên thị trường. Các chú ấy mới chính là những người thực tâm thi hành cuộc cách mạng.

mùa thu vậy. Dân Annamta có bị cách cái miệng đi cũng là do các chú con trời khốn nạn ấy.

Đúng như chủ trương của các nhà lãnh đạo xứ này, cuộc cách mạng Mùa Thu là «cuộc cách mạng dân sinh». Nhưng «dân sinh» ở đây là dân Chợ lớn chứ không phải dân Annam. Xin các vị lãnh đạo nên nói lại cho rõ.

VIỆN ỦNG HỘ

Trong lúc mọi người đang phải bỏ hơi tai để đối phó với Cách mạng Mùa Thu thì các đạo kép viện Hạ Bộ vẫn loay hoay chữ bới nhau về bản nội qui mới, loay hoay giành giật nhau những chức vụ trong văn phòng Hạ Bộ.

Theo một số dân biểu thì hiện nay, đa số các dân biểu đều thuộc phe thân Hành pháp. Nhóm thiểu số còn lại luôn luôn bị phá đám và không sinh hoạt trong một khối đoàn nhất. Vì thế, cứ có vấn đề nào bất lợi cho Hành pháp mà lời ra thảo luận là lập tức được «phe ta» cho đi tầu suốt. Ngoài ra, có tin trong những phiên họp tới, cuộc bầu cử các chức vụ thuộc văn phòng Hạ Bộ sẽ diễn ra vô cùng sôi nổi, trong đó có thể có những màn đờ vật hoặc đấu súng giữa hai phe thân và chống chính quyền để đoạt thắng lợi về mình. Và tất nhiên phe chính quyền sẽ lại cả thắng.

Từ xưa tới nay, người ta đã hoàn toàn hiểu sai về bản phận và trách nhiệm của quốc hội. Nhà nước, với tính tham lam, cái gì cũng muốn vơ về mình, cũng muốn nắm hết và dùng chính sách cả vú lấp miệng em. Nếu muốn vậy, theo bọn C.O, nhà nước còn cần chờ gì mà không noi gương hai anh hùng Lông Non và Thích đi ba chân ở xứ Kăm pu chia và xứ Thái để dọa nạt bộ cái viện Hạ Bộ hiện tại đi? Những anh dân biểu đối lập hoặc đứng giữa lưng chừng nên cho về viron hết để đêch còn có sự chống đối lềm bềm nào nữa.

Trong khi đó, những anh chị dân biểu từng được phong cho họ «Già» thì nên tiếp tục nuôi để bất cứ lúc nào cần tới là có ngay 37 37 37 lít liệt khỏi phải mất công vận động mua phiếu tốn tiền. Trong trường hợp này, nhà nước nên cải thành «Viện ủng hộ» cho nó danh chính ngôn thuận.

Còn như nếu cứ muốn lay lộn Hạ Bộ như bây giờ cho nó đẹp thì nhà nước cũng không nên tham lam quá, phe ta không gộp cái chỗ gì cũng đòi nắm cả. Nên nhường cho phe đối lập một tí.

SỢ NHẠC KHÁNG CHIẾN

Theo tin hãng Tin Việt, đoàn Du ca Đà Nẵng dự định trình bày hai đơn nhạc «Kháng chiến» được mệnh danh là «Năm xưa thời Kháng chiến» tại trường Phan Chu Trinh đêm 27-11 và tại trường Nữ Trung học đêm 28-11. Nhưng không hiểu vì lý do gì, hầu hết bích chương, biểu ngữ quảng cáo cho 2 đêm nhạc nói trên đã bị nhân viên công lực gỡ đi cả.

Theo sự tìm hiểu của hãng tin thì chính quyền địa phương Đà Nẵng không cho đoàn Du ca hát nhạc Kháng chiến vì đường như «sợ dân chúng bị khơi động trong lúc này...»

Có lẽ từ ít lâu nay, chính quyền Đà Nẵng đã gây ra nhiều chuyện kỳ quái nhất. Từ vụ cái chết của Phế bình Tân, rồi vụ tịch thu báo chí, bênh vực cuộc độc diễn một cách ngờ nghệch, và bây giờ lại tới vụ cấm hát nhạc kháng chiến.

Cho tới nay, ai cũng hiểu kháng chiến là công trình là trách nhiệm chung của toàn dân chứ không phải là độc quyền của một ai. Nhạc kháng chiến cốt để kích thích, đề cao lòng yêu nước và tinh thần chiến đấu của mọi người. Nó có tính cách cao cả và lành mạnh.

Vậy, không hiểu tại sao nhà cầm quyền địa phương Đà Nẵng và riêng ông thị trưởng Khôi lại rết run trước nhạc kháng chiến như vậy? Và lúc này có gì đặc biệt mà ông lại sợ dân chúng bị «khơi động» khi nghe nhạc kháng chiến? Ông cứ muốn họ phải nghe những bản nhạc lai căng bán nước chẳng, hay ông là người ngoại quốc mất rồi nên không dám nghe những bản nhạc nhắc nhở, đề cao lòng yêu nước Việt?

Trong khi chính quyền Trung ương không ra lệnh cấm nhạc kháng chiến thì chính quyền của Ông Khôi lại ra lệnh cấm. Như vậy là ông thành lập chủ quyền một quốc gia mới vì luật lệ riêng của ông rồi còn gì. Phục ông quá!

CÁC GIA NÔ CÙNG GẶP NHAU Ở MỘT ĐIỂM: VẬN ĐỘNG

NOC ĐOC

SỬA ĐỔI HIẾN PHÁP ĐỆ NHỊ CỘNG HÒA

● Gia nô phủ Chúa muốn tăng quyền cho Chúa. Gia nô nhà chùa muốn mở rộng cửa cho các đồng chí về thành

Bỗng nhiên, chỉ vì một vụ giết giặc của Mỹ tới VN mở cuộc thăm dò rộng rãi về hiến pháp, mà tin đồn sửa đổi hiến pháp đã được nhắc nhở hàng đầu trên báo chí.

Đó là vụ Victoria Schuck, giáo sư chính trị của một viện Đại Học Mỹ, và được dư luận đồn đại là công sự viên của Phủ thủy Kit Sanh Do.

Mụ VS đã tới Việt Nam từ ít lâu nay, đi khắp miền Trung tới miền Nam, gặp rất nhiều nhân vật thuộc giới tôn giáo, luật gia, và báo chí. Đi tới đâu cũng hỏi thăm về hiến pháp chín nút của VN. như có nên sửa đổi không, sửa điều nào? có nên sửa điều 4 không. Quốc hội nên một viện hay hai viện, có nên duy trì viện Giám Sát không v.v..

Mụ VS nói rằng mụ không phải là công sự viên của Kit Sanh Do, mụ chỉ nghiên cứu một vấn đề hoàn toàn có tính cách chuyên môn, để viết một luận án. Nhưng nhiều người không tin lời minh xác của mụ. Người ta vẫn coi mụ như một thứ phủ thủy cái, được những bàn tay lỏng lẻo của Bạch Cung gửi tới VN để hoàn thành sứ mạng sửa đổi hiến pháp.

Dù vai trò của mụ VS có đúng như tin đồn hay không thì sự hiện diện và việc làm của mụ ở VN cũng đã là một cơ hội để một số người nói huych tẹt ra cái ý muốn sửa đổi hiến pháp của mình.

Nếu nói theo kiểu DB Nguyễn bá Lương hay NS Nguyễn văn Ngai, rằng tất cả các dân biểu nghị sĩ đều là gia nô, không gia nô cho người nọ thì gia nô cho người kia, thì phải chia ra hai hạng gia nô đang muốn sửa đổi hiến pháp.

Trước hết là những gia nô của các Thầy, từ xưa vốn có quan niệm rằng CS cũng là những người anh em bà con, muốn có hòa bình thì phải bắt tay với anh em để đuổi Mỹ v.v.. Các gia nô này vừa mới nghe hơi sửa đổi hiến pháp đã vội vàng đòi hủy bỏ điều 4, là điều cấm Cộng Sản dưới mọi hình thức, để CS có thể trở về hoạt động như một chánh đảng Quốc Gia.

Trong khi đó, tuy kín đáo hơn, nhưng qua các tin

đồn, người ta được biết đám gia nô của Phủ Chúa lại muốn sửa điều 52 khoản 2 hiến pháp, để tăng nhiệm kỳ của chúa lên 8 năm thay vì 4 năm, và Chúa có thể tái cử 2 lần thay vì một lần như hiện nay.

Như vậy, cả hai loại gia nô cũng gặp nhau ở một điểm là ở. Kế việc sửa đổi Hiến Pháp, nhưng mỗi đảng muốn sửa một cách. Kế muốn sửa để làm lợi cho các đồng chí, người muốn sửa để làm lợi cho Chúa công.

Trong khi đó, có những người không phải là gia nô, cũng muốn sửa đổi hiến pháp, để dẹp bỏ một số cơ cấu vô ích, vừa tốn mắt vừa tốn kém cho công quỹ. Ví dụ dẹp bớt một trong 2 viện Quốc Hội, dẹp bỏ cái gọi là Giám Sát Viện v.v..

Thành ra có thể nói cả ba phía cùng đồng ý việc sửa đổi hiến pháp, nhưng làm thế nào để có thể đồng quan điểm với nhau về nội dung của những điều muốn sửa đổi, đó là điều vô cùng khó khăn.

Phía gia nô Phủ chúa tất nhiên phải chống lại việc bỏ điều 4 để rước Cộng Sản về hoạt động công khai. Vì bỏ điều 4 là chiếc ghế 4 không của Chúa Công cụt mệ nó mất một chân.

Phía gia nô nhà lại khó có thể chấp nhận việc tăng gia nhiệm kỳ cho Chúa Công, vì làm như vậy, sẽ bị kết án là tiếp tay cho độc tài xuất hiện.

Trong khi đó, phía lừng chừng khó có thể đồng ý với cả 2 loại gia nô trên. Rút cục các việc sửa đổi Hiến pháp sẽ vô cùng khó khăn vì sự mâu thuẫn giữa các phe nhóm, và còn nguy hiểm nữa. Quan điểm của phe phi gia nô khó có thể thắng được, trong khi phe gia nô nào thắng cũng là điều nguy hiểm cho quốc gia.

Vì thế, Con Ong xin đề nghị các phe nhóm nên dẹp bỏ cái chuyện sửa đổi hiến pháp, Văn kiện nào cũng có khuyết điểm. Hiến pháp 1-4-67 đầy lỗi lầm, có rất nhiều điểm đáng phải tu chính. Nhưng nói cho ngay, suốt 4 năm qua, hiến pháp đã không được thực thi một cách đúng đắn. Ví dụ, thực

tế Giám Sát Viện đã chẳng làm được trò trống gì, nhưng mấy quyết định chế tài quan trọng của GSV có được hành pháp thi hành đâu. Thủ tục làm luật có nhiều trục trặc, nhưng chưa hẳn vì chế độ lưỡng viện hiện tại, mà vì hành pháp đã dùng Đức Thánh Trần để thao

túng Hạ Viện quá đáng. Như vậy, lỗi đầu phải hoàn toàn ở hiến pháp, mà chỉ ở chỗ HP đã không được thực thi một cách đúng đắn. Đã không có thói quen thi hành HP một cách đúng hoàng, thì dù HP có được tu chỉnh hay ho đến mấy, cũng chỉ là

đồ bỏ, hay là đồ trang trí là cùng.

Tóm lại, tất cả các phe nhóm nên cố gắng thực thi hiến pháp cho nghiêm chỉnh còn hơn là tính chuyện sửa đổi hiến pháp. Nhất là, nếu việc sửa HP lại là mưu đồ của Mỹ, thì càng cần thận trọng hơn nữa.

● GAI SÌ

Ngồi rờ gai háng dài tấn tấn
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

CHĂM PHÀN CHĂM

Từ mấy năm nay, chánh quyền vẫn lâu lâu lại hát bài an ninh Thủ Đô được bảo đảm một chăm phần chăm em ơi, nhưng cứ lâu lâu, lại có một vụ ám sát xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật, và thì hành xong thủ đoạn sát nhân thủ phạm cao chạy xa bay.

Chưa được ba tuần lễ sau khi giáo sư Nguyễn văn Bông bị ám sát vào trưa 10-11, nhà báo Quách Phát đã bị ám sát chết tươi ngay trước cửa nhà vào sáng 29-11.

Có một điều đặc biệt là cả Giáo Sư Bông lẫn nhà báo Quách Phát đều bị ám sát chết sau nhiều lần bị đe dọa, thế mà vẫn bị chết mới đau.

Có lẽ phải đợi khi an ninh được kiểm soát chừng ba bốn trăm phần trăm, may ra người quốc gia mới được sống yên ổn.

CÁCH MẠNG NHÀ GIÀU

Mỗi cuộc cách mạng thường có một cái tên riêng. Ví dụ cuộc cách mạng Pháp năm 1789 được mệnh danh là cách mạng nhân quyền. Cách mạng Nga năm 1917 gọi là cách mạng vô sản. Cuộc cách mạng do cố T.T. Diệm chủ trương năm 1955 gọi là cách mạng nhân vị. Cách mạng 1-11-63 gọi là cách mạng chống độc tài. Cuộc cách mạng kinh tài ngày 15-11 vừa qua được nhà nước gọi là "cách mạng mùa Thu". Nhưng cái tên này trùng với tên cuộc cách mạng mùa thu chống thực dân năm 1945. Do đó, cần tìm cái thực chất của cuộc cách mạng mà đặt tên.

Nửa tháng sau ngày xảy ra cuộc cách mạng, chánh quyền kinh tế vẫn chưa đưa ra được một bảng kê giá mới đầy đủ các loại hàng hóa. Cho đến nay, nhà nước chỉ "rỉ" ra được giá mới của mấy chục trong số hơn một ngàn loại hàng. Nhìn những giá mới được nhà nước công bố, người ta

thấy nhiều loại hàng tăng giá khủng khiếp, như gạo, sữa, đường, xi măng, v.v.. toàn là nhu yếu phẩm. Trong khi đó, có nhiều loại hàng xuống giá ví dụ như bình đun nước nóng bằng điện dùng cho phòng tắm, tivi, tủ lạnh, rượu cô nhắc, mỹ phẩm như phấn sáp dầu thơm v.v.. toàn là những thứ xài cho nhà giàu.

ĐÁNH THUẾ?

Biến cố quân sự nổi bật nhất trong tuần qua là đại quân VNCH gồm 50.000 người đã ào ạt kéo vào đất Cam-pu-chia, cứu chế độ Lon Nol đang bị nguy khốn.

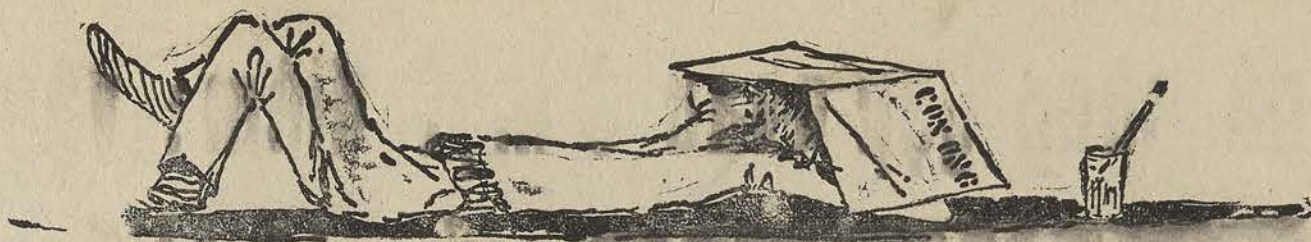
Trước hết, trong cái thế gọi là "môi hở răng lạnh", chiến trường Nam VN và chiến trường Kam Pu Chia liên hệ mật thiết với nhau. Nếu Cộng Sản làm được chuyện lớn ở KPC thì VNCH sẽ lâm nguy. Vì thế, ngay từ đầu tháng măm 1970, quân đội VNCH đã phải gánh vác thêm mặt trận KPC. Đó là cái lý. Và nếu việc VNCH vừa kéo đại quân sang KPC cũng vì cái lý ấy, thì chẳng có gì đáng nói.

Nhưng trước khi VNCH kéo quân sang KPC, Mỹ đã cúp viện trợ cho Việt Nam, khiến tình hình kinh tài bị lung lay tận gốc rễ. Rồi sau khi VNCH kéo đại quân sang KPC, chính ngoại trưởng Lạm đã tuyên bố với báo chí (báo Chhah Luat) rằng nhờ ta kéo quân sang KPC mà Mỹ sẽ tái viện trợ 450 triệu đón. Cái thực tế phũ phàng là ở chỗ kéo quân đi đã được viện trợ.

Ô hô người ta tưởng chỉ có tiền thì yêu kiều của nữ giới mới cho thuê được thôi!

NHÂN TIN

Vì chỗ thân tình C.O. xin nói nhỏ với quý ông BQGD hãy tiếp tục chơi "bài ba lá" tại Trung Tâm "Đề Bối" kỹ thuật Phú Thọ, kéo dư luận đang nghi oan cho ông Tổng Trưởng khả kính đấy!

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

VÀNG ĐEN HAY LÀ RỪNG MƠ XANH CỦA TÀO THẢO

Trong một buổi uống rượu mơ xanh đã kể cho Lưu Bị nghe một câu chuyện cũ. Một ngày nào đó, Tào Tháo thống lĩnh cả mấy trăm ngàn binh lính đi dẹp loạn. Qua một nơi đồng hoang, cỏ cháy, không có lấy một giọt nước, binh lính khát nước đến khô cả cổ. Tào Tháo ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên vươn cao mình lên, ngó về trước, cầm roi ngựa chỉ về phía chân trời rồi nói:

— Đứng trước mặt chúng ta, có cả một rừng mơ xanh. Hãy đi mau lên để tới rừng mơ xanh...

Quân sĩ phấn khởi, vội vã cất bước, vừa đi, vừa nghĩ tới cái vị chua và ngọt của mơ xanh. Nhờ đó mà nước miếng ứa ra, làm cho đỡ được cơn khát.

Rừng mơ xanh của Tào Tháo, tất nhiên là không có thật. Nhưng cái khéo của Tào Tháo, là đã gọi lên hình ảnh mơ xanh, một thứ trái cây có một cái màu mát mắt, có một vị chua ngọt thêm, nhất là mơ xanh lại là một thứ trái cây rất bình dân, bất cứ một ai cũng có cơ hội nếm thử. Nói tới mơ xanh, cả mấy trăm ngàn người lính dưới quyền Tào Tháo, chắc là người nào cũng đã dùng qua. Cho nên câu chuyện về rừng mơ xanh của Tào Tháo, đã được những người nghiên cứu về tâm lý của thời sau, hết sức tán phục.

Có người cho rằng, quân sĩ sớ đi đỡ được khát nước khi Tào Tháo chỉ về phía trước nói rằng đó là rừng mơ xanh, cũng là vì uy tín của Tào Tháo. Đối với thuộc hạ, chẳng bao giờ Tào Tháo lại lừa dối. Uy tín lãnh đạo của Tào Tháo lớn quá. Bởi thế, khi đem dùng vào trường hợp này là ở vào một thể bất đắc dĩ, vẫn có được kết quả. Tất nhiên là sau đó, Tào Tháo cũng phải có vài lời ủy lạo, nhưng rồi không bao giờ nghe thấy, Tào Tháo dùng cái hạ sách này lần thứ hai.

Những nhà tâm lý học cũng đã dùng thử phương pháp này để thí nghiệm vào tâm lý học ứng dụng. Gõ một tiếng chuông để gọi con chó chạy tới, rồi cho ăn. Nhiều lần làm như thế. Rồi những lần sau, gõ một tiếng chuông, dù không cho ăn, con chó vẫn chạy tới như thường... Nhưng không nên trình diễn những màn đó vung vít. Chỉ cần gõ ba lần, gõ chuông mà chó chạy lại không có được cái gì để ăn, thì từ đó trở đi, dù cho có gõ chuông đến mười tay, con chó cũng chỉ đứng đàng xa vẫy đuôi, không thêm chạy tới. Lúc đó là lúc uy tín lãnh đạo đã sứt mẻ rồi đấy.

Khi mà uy tín lãnh đạo đã bị bề hội đồng, thì rất khó chiều hồi. Tài ba như Vệ Ương của thời Chiến Quốc, mà cũng phải tỏ ra rất nhiều công phu. Khi Vệ Ương được mời làm Tề tướng nước Tấn, thì lúc đó, uy tín lãnh đạo đã đi doang từ huya. Vệ Ương phải dùng đến trò ma giáo. Anh chàng biểu diễn một màn quán tử Tâu. Sai quân lính đặt một khúc gỗ ở công thành phía Nam rồi ra lệnh rằng, ai mà vác khúc gỗ này tới cửa thành phía Bắc, thì sẽ được thưởng mười lượng vàng. Thật là một giải thưởng tức cười, nếu không muốn nói là lỗ bịch. Vì khúc gỗ thì nhẹ tênh tênh, mà quãng đường từ công Nam tới công Bắc cũng chẳng xa xôi gì.

Dân chúng bèn xúm lại phê bình chính phủ, coi như chính phủ đang diễn trò văn nghệ tạp lục. Cả một ngày đầu, chẳng có ai thử tài làm chi. Lũ lính coi

về giải thưởng đành phải trở về dinh Tề tướng, tâu lên với Vệ Ương. Tưởng rằng "người" thất vọng, không ngờ "người" lại ra lệnh:

— Có lẽ dân chúng chê rằng mười lượng vàng ít quá. Hãy tăng giải thưởng lên năm chục lượng, may ra có kẻ dám làm chẳng...

Đám lính tráng của quan Tề tướng lấy làm ngạc nhiên nhưng không dám phản đối vì đó là lệnh của quan Tề tướng. Lúc đó, lính muốn cởi phăng áo lính để vác khúc gỗ đó, lấy năm chục lượng vàng, nhưng quan Tề tướng lại không cho người nhà nước được làm công việc ấy, vì nếu người nhà nước mà làm thì mất mặt nó chính nghĩa. Có khi uy tín lãnh đạo vì thế lại càng rách nát thêm.

Ngày hôm sau, treo giải 5 chục lượng vàng với công việc vác khúc gỗ từ cửa Nam về cửa Bắc. Thiên hạ lại càng cười lớn tiếng hơn. Mãi về sau, có một chàng say rượu đi ngang qua, thấy vậy bèn vén tay áo rồi nói:

— Để ta vác cho... Dù chẳng được thưởng thì cũng mua được một trận cười cho thiên hạ.

Ấy thế là chàng say vác khúc gỗ đi. Dân chúng theo đằng sau như đám rước. Khi tới cửa Bắc, chàng ném phịch khúc gỗ xuống, định đi về nhà, nhưng lúc đó quan Tề tướng đã xuất hiện, gọi anh chàng ta lại, bắt lính thưởng. Giải thưởng là năm chục lượng vàng thiệt... Lúc đó quan Tề tướng Vệ Ương mới tuyên bố với đám dân chúng:

— Đó, thiên hạ đã thấy chưa?... Nhà Nước không bao giờ lừa dối người. Đã nói là làm...

Nhờ cái trò ma giáo của quan Tề tướng Vệ Ương mà uy tín của các vị lãnh đạo lại phục hồi. Mua được cái uy tín có năm chục lượng vàng, kể như còn quá rẻ.

Bây giờ lại nói về câu chuyện vàng đen của nước Giao Chỉ...

Có kẻ cho rằng chuyện vàng đen, hay là câu chuyện đầu hỏa bên thềm lục địa, chỉ là câu chuyện rừng mơ xanh của Tào Tháo. Tào Tháo đã chỉ về phía trước mặt để làm cho đám quân sĩ đang kiệt sức vì khát nước lấy lại tinh thần, thì Nhà Nước Giao Chỉ cũng đem câu chuyện đầu hỏa để an ủi đám dân Giao Chỉ, hiện nay đã bị vài ba phía kinh tế hành hạ đến rách tả người.

Với cuộc cách mạng kinh tế mùa thu, dân Giao Chỉ nhìn vào tương lai, chỉ thấy hai thằng tây đen cời trần đánh nhau trong đêm tối. Nếu có ai kiên nhẫn, vác một chiếc máy khâu băng đi thăm hết tất cả những lời oán trách của thiên hạ, mang tặng những nhà lãnh đạo kinh tế của nước Giao Chỉ, thì may ra mới thay đổi được đức tính "lì" của những nhà lãnh đạo. Không ai có can đảm ngồi nghe những lời than van đó, nếu thân người còn là xương là thịt, còn có trái tim đập trong lồng ngực và chiếc đầu còn chứa đựng một khối óc có một chút nghĩ suy...

Chuyện vàng đen, không hiểu có an ủi được đám dân chúng một chút nào không?... Buổi phỏng vấn ông Âu Ngọc Hồ, nguyên tổng trưởng Kinh Tế của chính phủ ông già Gân, đã được diễn ra trên vô tuyến truyền hình. Hai người phóng viên làm công việc phỏng vấn, thì một là của một nhật báo và một của cơ quan thông tấn Nhà Nước. Có lẽ cũng phải khen ông kỹ sư Âu Ngọc Hồ một phát. Lời trả lời của ông rất đĩnh đạc, từ tốn, những lời giải thích rất rõ ràng, và phong

thái của ông là phong thái của một bậc qui phái người xứ An Cát Ly.

Ông đã sửa soạn cho cuộc phỏng vấn hơi kỹ, nhưng không phải vì thế, mà ông mang theo kẻ kẻ bên cạnh ông hàng đống tài liệu. Cái hay của ông là ở chỗ đó. Sự sửa soạn của ông, có lẽ chỉ ở cái bảng đen và cục phấn.

Điều hấp dẫn nhất của cuộc phỏng vấn này là hình vẽ lớp nham thạch dưới đáy biển và sự khoan lỗ. Tài vẽ của ông nguyên tổng trưởng cũng tạm gọi là khá. Hai lớp nham thạch mà ông vẽ chồng lên nhau, nếu không được chính mồm miệng ông chú giải, thì cứ trông như 1 người đàn bà đang nằm chờ. Lại còn có sự khoan lỗ nữa. Theo như ông nguyên tổng trưởng thì mỗi lỗ khoan, đáng giá một tỉ bạc, mà một cái máy khoan, đáng giá tới bảy tỉ. Không phải rằng khoan một lỗ là có ngay dầu mỡ. Phải khoan ít ra là bảy, tám phát, nhiều khi phải tới mười phát, thì nước nổi vàng đen mới phọt ra.

Tương lai của chúng ta sẽ sáng sủa nhờ cái thứ nước đen đen ấy phọt ra. Hơn nữa, chất dầu mỡ của chúng ta lại là một thứ dầu mỡ trình nguyên, ít chất kết lưu huỳnh nên rất được giá vì đốt lên không có khói. Có khói nhiều như thứ dầu mỡ miền Trung Đông, nếu dùng nhiều, rất có thể bị nổ ống khói.

Hai ông phóng viên, mặt cứ nghệt ra ngồi nghe, nhiều khi quên cả đặt câu hỏi. Ông phóng viên của một nhật báo thì còn khá. Ông phóng viên của cơ quan thông tấn Nhà Nước thì có lẽ mồm miệng thiếu dầu mỡ, nên ăn nói không được trơn tru.

Thấy ông phóng viên của nhật báo mở đề bằng xin cho độc giả của báo chúng tôi được biết... Ông phóng viên nhà nước này cũng đi một đường le lói, "Xin ông kỹ sư cho độc giả của Vệ Tề Ích chúng tôi được biết...". Nghe câu phỏng vấn đó, muốn chui ngay vào trong cầu tiêu. Vệ Tề Ích mà có độc giả thì cũng là một chuyện lạ.

Kết quả cuộc phỏng vấn vàng đen ấy, cũng đã làm cho đám dân Giao Chỉ khốn khổ này, tin tưởng một phần nào ở tương lai. Cũng như đang nhìn hai anh tây đen đánh nhau trong đêm tối, thì hai anh tây đen bỗng cười toé một phát, đã nhìn thấy hàm răng trắng xóa. Nhưng cái cười của hai anh tây đen, chắc chẳng được lâu, vì ai giữ được cho mồm miệng há hốc ra mà cười từ sáng tới tối... Bèn lại buồn, và nghĩ tới chuyện rừng mơ xanh của Tào Tháo.

Tào Tháo còn có uy tín lãnh đạo. Trò lừa dối người, đến lúc nắng cực quá mới phải mang ra mà dùng. Còn nhà nước Giao Chỉ của chúng ta có được cái uy tín đó không?... Nhất là sau những màn bầu cử, độc diễn, tuyên thệ vinh quang với tỷ lệ khủng khiếp, lại còn màn hợp thức hóa tuốt luốt cả đám sâu bọ lúc nhúc nơi Hạ Bộ, thì uy tín còn được cái gì...

Bởi vậy, câu chuyện vàng đen hiện nay, chẳng làm cho thiên hạ thêm được 1 tí tin tưởng. Ông nguyên tổng trưởng kinh tế đã về ra tương lai, mà cái tương lai ấy lại giống như người đàn bà nằm chờ một lỗ khoan...

DÊ HỨC CÀN

**Loe
ma?**

ÔNG ĐÌNH XANH ĐI NĂM ẤP

Mọi cách đây ít lâu, dân Sè-gòn đã tốn khá nhiều nước bọt để chờ thề khi hay tin nhà Tổng Tông hực Quát Tháo cũng một ông Cò đã bị «vở» về tội biến trụ sở đảng ta thành một sòng cờ bạc. Mẹ kiếp, Đảng ta mà làm kinh tái bằng cách chứa thò đồ hồ thì chẳng mấy lúc toàn thể các đảng viên sẽ trở thành tỉ phú đểch thua gì lãnh tụ Quát tháo, kẻ hoạch hay ho như thế. Nhà Nước nở lòng nào phá cho hư bọt hư đường hết trơn hết troi? Giờ đây đến lượt cựu Jeannot Đình Xanh cũng lại bị «vở» về tội cờ bạc ngay dưới chân Thánh Đường Ba Chuông, ôi rõ thật là họa vô đơn chí, đã bị rớt mất chức Jeannot, lại còn bị đi năm ập, chắc hẳn là sử Đình Xanh nhà ta đã vỡ phải con bài «bạch bản» nào

nặng lắm, nên mới xúi quẩy quá cỡ như vậy!

Phải chỉ còn được ngồi nguyên trên cái ghế Đệ tam Phó Tổng của Nhà Hát, tối ngày ra luồn vào cúi, gọi dạ bảo vâng, giờ tay gặt đầu như máy thì cứ gọi là cho ăn xúc củ là Nhứt bần cũng không đưa nào dám đụng đến lông nách của ông Đình Xanh. Nhưng than ôi, thời oanh liệt nay còn đâu? Ngày nay mất bỏ nó cái bùa «bất khả vô» rồi, sử Đình Xanh nhà ta chỉ còn là cái vô chanh hết nước, nên cũng có quyền vô nghĩ mất Chí Huê như trăm ngàn dân ngu khu đen khác đại dột mò vô sòng cờ bạc.

Tuy nhiên, có một điều hơi lạ là nghe nói vụ cờ bạc này còn dính líu tới một lô những anh tai to mặt lớn, gồm cả tướng tá nữa, mà sao chỉ có một mình Đình Xanh bị đem ra triều lãm? Đã thương thì thương cho trót, còn những ai nữa làm ơn kẻ khai toạc mẹ nó ra đi, cho bà con làng nước được dịp thưởng thức những khuôn mặt cờ bạc gộc xém chúng méo tròn ra sao với chứ?

PHẢI CHĂNG VÌ CÁI GHÉ BA CHÂN?

Sau khi Tổng Tông nhà ta tái đắc cử thêm, 1 phùa cỡ rất nhiều tin đồn về cái tổ nội các. Mỗi lần đều nghe nói ông ngoại móm, tức ngoại ngõ ngàn sẽ được khăn gói quả mướp, và thỉnh thoảng lại nghe nói dường như ông Nghị Đụng Vàng Sặng có

nhiều hi vọng được đến tọa lạc tại đường A lịch Sơn Đắc Lộ.

Một vài tay tỏ thấy những tin đồn ấy ở trên bên giờ trò Tào Tháo nghi ngay mẹ sử Đụng Vàng Sặng đã tung ra những trái ba lông đó để thử thời tiết xem sao? chỉ mới nghi ti tình thôi, chứ chưa ai dám kết luận đích xác.

Nhưng đến hôm mới đây thì tờ báo của ông Đụng vàng Sặng lại chơi ông ngoại ngõ ngàn một phát hơi đau. Tờ báo la lối lên rằng ông Ngoại ngõ ngàn đã tuyên bố: Annamta có đem quân sang cứu Lộng Non thì mới được đàn anh Mèo lixi cho 450 Tê, và nếu bị cho «de», ông Ngoại sẽ về viết báo đối lập chứ tưới hạt xen cho mà coi.

Nếu đúng ông Ngoại đã tuyên bố như vậy thì quả là «ngớ ngẩn» bất hư truyền, và nhà báo đăng lên tức là mở rộng cửa để ông Ngoại ra đi cho sớm chợ đầy!

Khốn nỗi, ông Ngoại Móm dù có «ngớ ngẩn» đi nữa cũng không đến nỗi phớt ra những lời lẽ tự xô lá với mình, nên ngay hôm sau ông Ngoại vội vã la làng ngược lại: Báo hại! Báo hại, báo của ông Đụng vàng Sặng đã hại tui! Tui đâu có khùng để tuyên bố bậy bạ như thế?

Ờ nhỉ? Tại sao không có tờ nào khác, mà chỉ có tờ của ông Đụng vàng Sặng «chơi» ông Ngoại? Cờ tình chơi nhau sát ván như thế, phải chăng chỉ vì chiếc ghé ba chân ở đường A lịch Sơn Đắc Lộ?

QUẠT MỒ

CÁI TÀI CỦA ÔNG NGOẠI!

Trong tất cả các Tổng, Bộ trưởng, ngoại trừ 2 ông Kinh, Tài ra (2 ông này thì khỏi nói, vì đã vang «danh»), chỉ còn ông ngoại Trần văn Lâm là người thứ ba được báo chí nhắc đến nhiều nhất. Nhắc đến không phải vì ông tài giỏi. Và nếu muốn biết ông Lâm tài giỏi thế nào xin cứ nhớ lại lời tuyên bố của Giáo sư Huy, lãnh tụ Cấp Tiên, trong một cuộc phỏng vấn mà chắc ông Lâm không dám nghe nhắc lại. Nhắc đến vì ông hay hó, mà lại hay muốn tuyên bố. Thành ra nhiều khi ông ngoại đi thẳng vào cái bẫy của một vài chàng phóng viên ranh mãnh... Ông ngoại già nua, làm cầm mà lì! Đây là một thí dụ mới nhất:

Ngày 25-11-71 vừa rồi, ông ngoại Lâm đã tuyên bố thẳng thừng với phóng viên nhật báo Chính Luận (số 2320, ngày 26-11-71) rằng: «Có đưa đại quân đánh qua Kam Pu Chia, Việt Nam Cộng Hòa mới hồng được kinh viện 450 triệu (đôn)». Ông ngoại Lâm mà tuyên bố xác nhận công khai như vậy thì còn gì là chính nghĩa VNCH nữa, hở ông ngoại? VNCH đánh qua KPC là vì gần bó keo sơn với người anh em Lon Nol bên nở, đang hấp hối lâm nguy, chứ nói như ngoại Lâm, thì VNCH là bọn người đánh thuê đánh mướn sao?

Bàn về cuộc hành quân sang KPC lần thứ hai, Nghị sĩ Hồng sơn Đông đã lên án «kẻ bán người,

mua xương máu chiến sĩ VNCH đều có tội», và nghị sĩ Đông kết luận «Không một ai có quyền mua xương máu chiến sĩ VNCH để làm việc riêng tư». (Báo Chính Luận, cũng số ra ngày 26-11-71)

Ông Ngoại Trần văn Lâm cũng muốn nói thuật theo Nghị sĩ Đông sao? Nhưng Nghị sĩ Đông là một nhân vật đối lập thật sự. Còn ông ngoại Lâm, đã bỏ Lập pháp để qua phò Sếp, sao lại «chơi» Sếp kiểu đó?

Chưa hết. Được hỏi về chuyện đi Bắc Kinh của Thủ Tướng Bv Phạm văn Đồng, ngoại Lâm lại nói: «Chuyện đó thật dễ hiểu, vì Bắc Việt không hiểu đàn anh của họ là TC muốn gì và sẽ làm gì, trong khi chúng ta với Hoa kỳ thì đã dứt khoát lập trường!». — Sao lại gắn liền Bv với «đàn anh TC» với «chúng ta và Hoa kỳ» hở ông Ngoại? Chẳng hòa ra ông ngoại cũng nhìn nhận rằng Hoa kỳ là đàn anh của chúng ta sao? Đã đem 2 hình ảnh so sánh như vậy, lại còn xác nhận «có đưa đại quân đánh qua KPC, VNCH mới hồng được kinh viện 450 triệu». Quả thật ông ngoại T.V Lâm đã làm hại cho chính nghĩa VNCH lắm lắm.

Chưa hết. Cũng trong cuộc phỏng vấn ấy, ngoại Lâm lại còn «tiết lộ» là 3 bộ tư lệnh hành quân Việt-Mỹ-KPC đã phối hợp hành động chặt chẽ và si quan các nước đã được trao đổi trong ba bộ tư lệnh... Phải chăng thật tình ngoại Lâm không biết rằng luật lệ của Mỹ mới đây đã cấm chỉ binh sĩ Hoa kỳ hành quân ở KPC, dấu dưới hình thức cố vấn. Luật này do Quốc hội Mỹ biểu quyết để ngăn chặn bớt bàn tay lông lá của đại đế Nít con. Đại đế khoái mở rộng chiến tranh... làm ngoại trưởng mà không biết đến luật lệ ấy, cũng là cái lạ! Trong lúc bộ tham mưu Việt-Mỹ cố hết sức đầu nhem câu chuyện bí mật quân sự ấy đi (ông ngoại cứ đọc lại báo Chính Luận ngày 26-11-71 ấy sẽ thấy việc một viên đại úy Mèo ở mặt trận KPC chạy trốn nhà báo trời chết), thì ngoại Lâm lại phảnh phách khui tùm lùm ra. Báo hại tướng

Abrahms phen này nhá!

Cũng theo báo C.L số nói trên, ngoại Lâm còn «dọa» sẽ về viết báo đối lập nếu phải rời chính trường». Tonton mà nghe được câu dọa đó chắc là phải phát rét. Chưa biết tài viết báo của ngoại Lâm ra sao, chứ nội cái tài tuyên bố và tài điều khiển bộ ngoại giao của ông, bọn nhà báo đã phát rét. Không riêng gì nhà báo, ngay cả ông Bộ Cao văn Trường, ông lãnh tụ Cấp Tiên Huy cũng đã rét run rồi mà. Không biết ông ngoại định hợp tác với báo nào, hay báo Thăng Bôm?

Thôi J can you. Dọa đối lập mần chi. Sếp đối với ông ngoại hậu lắm mà. Nội cái việc Sếp cứ bỏ ngoài tai những chỉ trích của báo chí, và của cả những lời chê bả thẳng ruột ngựa của những nhân vật như lãnh tụ Huy, và cứ chịu cho ông ngoại ngồi lì mấy niên ở đường A, de Rhodes cũng đã nói nhiều lòng ưu ái của Sếp đối với ông ngoại Lâm rồi, nếu nay vì chẳng may phải rời khỏi chính quyền bằng lực mà trở thành «đối lập» đầu đối lập hạng «c» đi nữa, cũng sẽ mang tiếng theo thói vất chanh bỏ vỏ, vô ơn bội nghĩa!

CHIA VUI

Được hồng thiệp của Anh Chị ĐÀO HUY BUU báo tin lễ thành hôn cho thứ nam cháu:

ĐÀO QUANG TRUNG

đẹp duyên cùng cô

TRẦN HUYỀN CHÂU

Hôn lễ sẽ cử hành vào ngày 9-12-71 tại Saigon. Chúng tôi thành kính chia vui cùng anh BUU.

Riêng chúc cho hai cháu TRUNG-CHÂU trọn đời Hạnh Phúc.

— Ông Bà Trung tá ĐỖ HỮU NINH

— Ông Bà Trung tá HÙNG SUI

— Chủ nhiệm và bộ biên tập C.O.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯỞNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

LẠI TẶNG LƯƠNG

Có lẽ thấy nhà nước tuyên bố tăng lương thêm mấy xấp cho 1 số các đơn vị nhà binh tác chiến, các chàng kép trẻ thuộc khối phong bì viện Bộ liên này ngay ra ý nghĩ rất thú là "thiên hạ được tăng sao mình không tăng?".

Ý nghĩ lý thú trên dĩ nhiên phải đi đôi với một lý luận rất vững: Người DB tranh đấu cho dân nơi diễn đàn cũng nguy hiểm không thua gì anh chiến sĩ cầm súng các bùm ngoài trận địa. Có khi còn hơn nữa là khác. Người chiến sĩ thì đầu quân uỳnh giặc không mất 1 đồng bạc nào mà còn được tiền thưởng (khế ước), chứ người DB khi muốn hi sinh ra máu DB đã phải tốn kém bạc triệu sắp lên, đã phải vất vả đi tay lức khắp nơi khắp chốn nhiều khi thực còn hơn con ki ki. Vậy chiến sĩ uỳnh giặc tăng võ khí được tăng 4 xấp rưỡi, thì người DB tranh đấu bằng nước bọt cũng phải được tăng lương cho đúng với chủ trương "công bằng xã hội" mà nhà nước đã từng đề ra.

Bởi vậy bên có màn vận động xin tăng lương DB lên 200 xấp 1 tháng, nghe cho nó... gọn!

TỐT THÌ PHẢI KHOE RA CHỨ

Sau mấy vụ ăn cắp đồ cứu trợ xảy ra liên tiếp tại miền Trung, mới đây lại có thêm nguồn tin cho hay là ngay những tấm mền có đóng dấu hiệu riêng của Vua ta gởi tặng nạn nhân bão lụt miền Trung cũng đang "bị" bày bán đầy rẫy ngoài đường phố. Và nguồn tin trên đã nhắc nhở rằng sự việc đó chứng tỏ cơ quan tiếp tế của nhà nước phải chăng đã biến thành ổ tham nhũng? Vì nếu không thì làm sao những tấm mền kia lại có thể lọt ra ngoài thị trường via hệ nhiều đến thế, trong khi các nạn nhân đáng lẽ được hưởng thì lại có hoặc chỉ có rất ít?

Bọn C.O vốn toàn những đứa đầu óc thực thời, nên hoàn toàn đã phá lập luận chỉ trích cơ quan tiếp tế nhà nước là tham nhũng nọ kia. Thật ra nếu việc đem số mùng mền của vua ta cứu trợ bão lụt để mang bán là... đúng, thì chẳng qua cái hành động này cũng nằm trong 1 sự tính toán rất đằm về mặt thông tin tuyên truyền của 1 số viên chức nhà nước. Ai cũng biết những đồ vật dù lớn dù nhỏ, hề được mang dấu hiệu của Đảng Tôn vương là đáng quý lắm. Những tấm mền có mang dấu hiệu của đức chí tôn là đã trở nên những tấm mền rất quý. Đem của quý tặng bọn dân đen các kẻ đã là phi phạm, lại tặng bọn nạn nhân thiên tai càng mất của mất nhà thì còn phi phạm gấp triệu lần. Vậy chỉ bằng bớt ra 1 số lớn bán lấy tiền, vừa có lợi cho ngân sách gia đình lại vừa quảng bá được lòng thương dân của bề trên kịch liệt như thế đấy, lo cho dân từ tấm mền lo đi, có phải là 1 sự lưỡng lợi rõ ràng không nào! Ở đời cái gì cũng thế, có cái tốt thì phải biết khoe ra chứ?

SỬA ĐỔI HIẾN PHÁP 9 NÚT

Tuần rồi, cái tin làm chấn động võ lâm giang hồ nhất có lẽ là nguồn tin bản Hiến pháp 9 nút của cường quốc Annamta có nhiều hi vọng được mang lên bàn mổ để giải phẫu lại.

Mặc dầu mới chỉ là "dường như" và "có lẽ", nghĩa là nếu chả may xảy ra thật thì cũng phải hàng niên nữa là ít, nhưng lập tức các bộ cái bang viện Hạ Bộ đã vội vàng 1 uông về cái sự sửa đổi này.

Đám cái bang thuộc hệ phái gia nô thì có khuynh hướng đề nghị sửa điều 52 khoản 2 của bản HP, để cho phép vị lãnh tụ anh minh có quyền hi sinh tái ứng cử thêm nữa, cũng như nhiệm kỳ của mỗi phủ nên tăng lên gấp đôi, tức 8 niên, để cho mọi sự bền lâu vững hơn.

Đám cái bang theo hệ phái Hoa Sen, vì toàn là đệ tử thuần thành của quý thầy cả, nên dĩ nhiên phải có khuynh hướng 1 boong lập trường gờ mô tụng kính của quý thầy. Thế nên đám cái bang nhà chùa cũng rất hoan hỉ với việc nên sửa đổi Hiến Pháp, nhưng phải là sửa đổi điều 4 của Hiến Pháp cơ. Vì có như thế mới theo đúng ý muốn của quý thầy, đề 1 nền Trung Lập thật sự sớm được thực hiện chứ.

Một đám cái bang khác, chả hiểu nghe lỏm được ở đâu, lại hoan hô hết mình giải pháp sửa đổi hiến pháp đề Quốc Hội ta chỉ còn 1 việc độc nhất thôi. Dĩ nhiên cái viện đó phải là viện Hạ bộ, còn viện Thượng bộ thì nên đuổi sớ ráo tội cho tội bộ lão hết khụng khiêng làm tăng.

Nhưng rút cuộc lại, tất cả đều chỉ là những chuyện bàn phiếm cho vui vậy thôi, còn sửa đổi hay không thì lại là chuyện hoàn toàn khác hẳn. Cái đó phải hỏi thăm quái lão Ba Que may ra mới rõ đích xác được.

PHẢN TÌNH

Nơi gương khứa lão Huỳnh văn Cao đảng viên đường lão Cầu Mống, chàng kép hát Huỳnh văn Lầu đảng Hạ bộ viện tuần rồi đã gồng mình làm một phát phản tình, nghĩa là công khai tuyên bố rút lui khỏi hàng ngũ đảng bao thơ, từ nay không thêm lãnh phụ cấp hối lộ của nhà nước nữa.

Nghe được tin trên, bọn C.O cứ sít soa khen loạn cả lên về cái nghĩa khí cao đẹp của kép Lầu.

Từ 4 niên qua, kép Lầu vẫn nổi tiếng là 1 đảng viên đảng bao thơ rất mực trung kiên và thành tín. Rồi cũng nhờ cái mác trung kiên này, kép Lầu vẫn lại là kép Lầu sau bữa 29-8 vừa qua, cóc có gì đổi khác hết. Thế mà bây giờ, bỗng nhiên chàng tuyên bố "nghỉ chơi" thì hỏi ai không lạ? Nhất là lại là chỉ vì 1 nguyên nhân hết sức "không đáng kể" đối với các đảng viên bao thơ từ trước đến nay: "Xếp xấu chơi quá, cả cái biện pháp kinh tài mùa thu to tát thế mà Xếp cứ đầu kín đến phút chót, xếp chả chịu hỏi ý kiến gì của đảng gia nô cả..."

Bởi vậy, theo sự đa nghi thường tình của thiên hạ, thì cái sự "bất mãn kinh khủng" của kép Lầu đối với lãnh tụ không thể do nguyên nhân kể trên gây nên được mà phải vì một vấn đề gì đó, quan trọng đối với chàng ghê lắm, mới đủ "ép phèo" thay đổi cả 1 lập trường cứng ngắc từ 4 niên qua của chàng.

Tuy nhiên, dù cái lý do đó là bất cứ cái chi chi đi nữa, thì nội việc "phản tình" của kép Lầu cũng là đáng quý lắm rồi. Vì có còn hơn không kia mà!

AI XỨNG HƠN AI ?

Năm nào cũng thế, mỗi khi viện Hạ bộ mở cuộc đấu thầu lại các ghế ngồi trong văn phòng thường trực, thì cái ghế chủ tịch ủy ban kinh tế thường được các nhà đại diện tư bản chiếm có tận tình nhất. Sự việc đó đã trở thành thuận phong mỹ tục của Viện Hạ Bộ không gì lay chuyển nổi. Nhất là trong năm nay, con số các tư bản lọt vào viện Hạ Bộ có phần đông hơn nhiệm kỳ trước, nên cái ghế Chủ tịch UB Kinh tế đương nhiên trở thành mắc giá. Tuy nhiên theo nguồn tin toa lét Hạ bộ viện tiết lộ cho biết, thì cuối cùng nó chỉ có thể lọt vào tay 1 trong 2 nhà đại diện tư phú mà thôi: Đó là ông nhà băng Ngân Đồi và ông đại hoa thương Võ văn Phát vậy. Xét bề ngoài thì cả 2 ông này coi Bộ đư nặng ký ngang nhau, đều xứng đáng nắm ghế Kinh tế cả. Nhưng nếu xét kỹ bên trong, thì bọn C.O nghĩ rằng ông Hoa Thương Võ văn Phát xứng đáng hơn rất nhiều. Ông nhà băng Nguyễn Tấn Đồi tuy là ty phú thật nhưng nghe đâu cái Ngân hàng Tín Nghĩa của ông sẽ có ngày sập tiệm. Đàng này ông Võ văn Phát ngoài việc đồng bạc chưa chắc đã kém ông Đồi, mà sau lưng lại còn được sự yểm trợ vô cùng đặc lực của các bạn bè ty phú đồng quốc tịch...Ba Tàu cũ của ông nữa.

Đề 1 ông Hoa thương có sẵn bao nhiêu thế lực Kinh tế trong tay như thế, làm chủ tịch ủy ban Kinh Tế Viện Hạ Bộ, rồi có ngày dân ten Giao chỉ sẽ đóng khổ mấy hồi!

PHẢN ĐỐI Ở CHUÔNG

Khiêng ngũ vạ con lính chết trận quả đã đi đến chỗ chia rẽ trầm trọng. Họ chia làm hai phe rõ rệt, mỗi phe được cầm đầu bởi bà vợ của 1 ông cố trung tá. Phe nào cũng vợ hết lẽ phải về mình và chửi đối thủ xa xả, rất vui.

ĐA DANH cầm tròng

vui hơn nữa là bữa hôm vừa qua, phe bà Hỷ đã ào ạt kéo đến tấn công phe bà Bông ngay tại trụ sở Hội, khiến bà Bông teo bở nó cả lá đa phải leo toa lét trốn ra ngoài. Bởi vậy các nữ chiến sĩ hăng hái của bà Hỷ tìm mãi không thấy kẻ thù số một đâu, bèn tức tốc lồng lộn và tặng cho bà Bông không biết bao nhiêu là của ngon vật lạ hiếm có trên đời. Đặc biệt có 1 nữ chiến sĩ, có lẽ là người cay cú nhất vì đề vượt thoát con mồi, nên đã bắt thân làm cái lổ tụt áo tụt quần ngay giữa chỗ nhĩ mục quan chiêm rồi cứ để thân hình tồ hồ như thế mà nhẩy cẳng lên, miệng la lối um sùm: «Mụ Bông bóc lột! Mụ Bông bóc lột!»

Cuối cùng hỏi kỹ ra thì mới biết nữ chiến sĩ xuất sắc này đã "cọp đèn sáng kiến" của các đảng viên Zippe đảng Hội Đồng tỉnh Gia Định trong vụ các bộ này khỏa thân xuống đường phản đối ông tổng kinh hồi năm ngoái.

Phương pháp phản đối theo kiểu ở chuồng này coi bộ ăn khách, nên nghe đâu các nhà lãnh tụ nghiệp đoàn cũng như lãnh tụ đoàn thể chính trị đang ráo riết nghiên cứu rất kỹ để mai này có lúc mang ra áp dụng!

CON ONG - XUÂN NHÂM TÝ

Hiện cả «lò» Con Ong đang tíu tít lo cho số Xuân con Chuột. Đây là tờ báo Xuân không giống những tờ đã ra từ trước đến nay. Nếu gọi đó là ấn phẩm đặc biệt nhất trong lịch sử báo Xuân cũng không là điều vu khoaát, chỉ riêng tranh vẽ không thôi cũng đã tập trung tất cả họa sĩ thượng thặng của làng báo cùng sự cố vấn của những bộ óc siêu việt trong nghề "mớm ý". Cái đặc biệt hơn nữa mà hầu hết độc giả đồng ý là giá bán số Xuân Con Ong Nhâm Tý lại «rẻ như bèo», vừa túi tiền của hầu hết dân ngu ku thâm vừa thoát khỏi cơn mê kinh hoàng của Cách Mạng Mùa Thu. Lại nữa, Xuân Con Ong Nhâm Tý là nơi tập trung của hầu hết những cây viết thượng thặng trong làng. Xin nói nhỏ, chỉ cần mua số Xuân Con Ong là quá đủ. Còn nhiều chuyện đồng trời trong vụ báo Xuân sẽ nói từ từ Cứ gươm. Đi đâu mà vội?

NHÂN TIN

— Quý vị thân chủ và bạn đọc C.O tại Pleiku, Qui Nhơn và Nha Trang. Các ông Hoàng Hải Thủy, Gã Thâm và Lưu Kiếm không còn cộng tác với Con Ong từ lâu.

Tuy nhiên mọi liên hệ đến hợp đồng Quảng Cáo do các ông này đã ký trước đây vào cuối tháng 8-71. Chúng tôi sẵn sàng thỏa mãn quý vị.

Vậy yêu cầu quý vị nào đã trả tiền mà chưa thấy đăng trên C.O xin quý vị vui lòng gởi gấp cho tòa soạn bản sao hợp đồng và bài (texte) quảng cáo để chúng tôi đăng vào số gần nhất.

Xin đa tạ
C.O.

Những Người Đẹp muốn trở thành Tài Tử Điện Ảnh
Hãy tham gia cuộc tuyển chọn

HOA HẬU ĐIỆN ẢNH
DU HỌC ĐÀI LOAN VÀ HỒNG KÔNG

do Tuần Báo GIANG-HỒ tổ chức

- Nhiều hình ảnh độc đáo
- Toàn tập đều thực hiện bằng Offset

Tuần báo trào phúng giỡn mặt Chính Quyền
Bỏ qua rất ưong, số 4 bắt đầu ngày 3-12-1971

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820đ